53

Sandra Field

Mareele Verii

Colecţia ELEA

Editura ALCRIS

Sandra Field

SANDRA FIELD

MAREELE VERII

Coperta: ANDY

Copyright by Sandra Field, 1983

THE TIDES OF SUMMER

Mills & Boon

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin editurii ALCRIS-M94

SANDRA FIELD

MAREELE VERII

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TEODOR ATANASIU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9169-15-5

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Vântul flutură faldurile grele ale poncho-ului lui Sharon, care o acoperea din cap până la genunchi, şi-i săltă câteva şuviţe de păr negru, făcându-le să-i acopere faţa. Bagajul greu pe care-l căra pe umăr pe sub poncho o făcea să semene cu un cocoşat. Urca dealul simţind primele picături de ploaie pe obraji. Masele de nori gri, pe care lumina asfinţitului le colorase în purpuriu, o avertizaseră că va veni ploaia, totuşi, ea sperase că asta nu se va întâmpla până nu va campa pentru noapte. „De unde atâta noroc!", gândi ea trăgându-şi gluga peste păr şi legându-se sub bărbie cu şnurul.

Când ajunse în vârf, în faţa ochilor i se deschise o privelişte de dealuri molcome, unde suprafeţe de pământ cultivate şi ferme zugrăvite în alb alternau cu pâlcuri de pădure; câmpiile erau scăldate de albia unui râu, ale cărui ape noroioase se învolburau sub bătaia vântului. În căsuţe se aprinseseră luminile şi Sharon se trezi că-i invidiază pe locatarii care acum erau la căldură, uscaţi şi în siguranţă. Se înfioră din cauza frigului şi, aplecându-şi capul din cauza ploii, începu să coboare dealul urmând drumul pietruit, mai curând decât marginea noroioasă.

Această scurtă recunoaştere făcută din vârful dealului îi mai arătase şi altceva; la câteva mile depărtare se zăreau luminiţele unui orăşel de provincie, care era aşezat de-a lungul râului. Poate că se va scormoni în buzunar şi va dormi într-un han, gândi ea simţind cum îi creşte moralul. Ar fi plăcut să facă o baie fierbinte şi să doarmă într-un pat, în locul cortului pe care ar fi trebuit să-l ridice, în rafalele acestui vânt potrivnic.

Dacă acel camion n-ar fi apărut de peste deal, probabil că aşa ar fi făcut şi, întregul curs al verii – şi bineînţeles, al vieţii ei – ar fi fost altul. Dar camionul apăru cu motorul tuşind şi cu farurile ce luminară o figură fără sex, udă leoarcă, pe marginea drumului. Frânele scrâşniră şi colosul se opri.

Sharon privi în sus. Şoferul se aplecase peste geamul din partea lui.

– Vrei să te iau? întrebă el cu voce tare.

Ea ezită pentru o secundă. Vocea lui era aspră, faţa lui, atât cât putea vedea din ea, avea trăsături grosolane. Dacă ar fi fost în Montreal, ar fi spus „nu" foarte politicos şi şi-ar fi văzut de drum. Dar aici nu era Montreal; era Valea Annapolis din provincia Noua Scoţie, şi în mod sigur nu i se putea întâmpla nimic. O pală de vânt îi aduse un şuvoi de ploaie peste faţă şi asta o făcu să se hotărască.

– Mulţumesc! îngăimă ea. Este loc şi pentru bagajul meu în spate?

– Azvârle-l în spatele camionului.

Ea ocoli vehiculul, observând absentă că unul din becurile de la frână era ars şi bara de protecţie prinsă cu o sârmă. Nu era o maşină în care să ai prea mare încredere şi speră că nu-şi riscă viaţa. Îşi ridică poncho-ul peste cap, îşi desfăcu chinga de la bagaj şi-l azvârli peste lucrurile din spatele camionului – lanţuri, canistre de plastic şi pachete prăfuite. Cel puţin acesta va rămâne uscat sub prelată.

Îşi strânse poncho-ul şi alergă spre cabina şoferului, urcându-se în ea. Cu un scrâşnet de fiare vechi, camionul începu să coboare dealul.

– Unde mergi?

– Mergeam spre locul de camping de dincolo de Woodley, dar poate o să mă laşi în următorul orăşel.

– Cauţi un loc să stai?

– Da, spuse ea plictisită.

Acum, când putea să-şi tragă răsuflarea şi avea ocazia să-l vadă pe salvatorul ei mai de aproape, era mai puţin sigură că adoptase o hotărâre înţeleaptă suindu-se în acest camion. Mâinile care ţineau volanul aveau încheieturile groase şi degete boante, unghii murdare. Nu părea mult mai înalt ca ea, dar arăta foarte puternic, umerii lui părând laţi sub cămaşa de flanelă. În colţul buzelor îi atârna o ţigară şi era nebărbierit.

Sharon nu era impresionată în mod special de lipsa lui de curăţenie, fiindcă era o fată practică şi îi cunoştea pe aceşti fermieri care, în special vara, n-aveau timpul sau energia să se îngrijească de

aspectul lor. Era o moliciune în gura lui, o sclipire vicleană în ochii lui, care o tulburară. În mod inconştient, se mută mai departe de el.

– Eşti de pe aici?

– Nu, nu sunt, răspunse ea scurt.

– Eşti singură?

– O să mă întâlnesc cu nişte prieteni mai târziu, minţi ea.

– Da? El nu părea prea convins.

Ajunseră la strada principală a orăşelului, cu poşta, băcănia şi banca obişnuită, cu jaluzelele lor de lemn.

– De ce nu mă laşi undeva pe aici? spuse Sharon cu energie. M-ai salvat de ploaie şi apreciez asta.

El nu se obosi să încetinească.

– Aici n-ai unde să stai. Te duc într-un loc mai bun.

– Uite, domnule...

– Steve este numele meu.

El îşi stinse ţigara într-o scrumieră arhiplină.

– Uite, Steve, aş coborî mai curând aici.

Ea încerca să-i vorbească ferm, pentru ca el să-i acorde atenţie, dar nu prea răspicat, pentru a nu-l jigni.

El făcu colţul pe lângă o biserică şi o apucă pe un drum care, după nici un kilometru, deveni o suprafaţă noroioasă.

– Când te-am văzut prima dată, am crezut că eşti băiat, remarcă el măsurând-o din ochi, nu în fiecare zi dau peste o fată drăguţă s-o iau cu maşina.

Ea-şi înăbuşi primii fiori de teamă. Casele se împuţinaseră, drumul era mărginit de şanţuri pline cu apă murdară. De-a lungul drumului, în unele locuri erau copaci, alteori câmpuri ce se distingeau în întuneric din cauza suprafeţelor lor uşor ridicate. Acum era întuneric de-a binelea, accentuat de ploaie şi de vântul care zgâlţâia camionul.

– Unde mergem? întrebă ea cu răceală.

– Nu mi-ai spus încă numele tău.

Înainte ca ea să-şi dea seama de intenţia lui, el îi puse mâna pe genunchi şi o urcă printre picioarele ei îmbrăcate în blugi.

Sharon îi dădu mâna la o parte, fierbând de mânie şi neputinţă.

– Nu fă asta!

– Haide, nu fă pe nebuna. O fată singură la drum nu caută decât un singur lucru.

– Se întâmplă să n-ai dreptate. Caut un loc să-mi petrec noaptea şi vreau să mi-o petrec singură.

– Atunci ai dat peste cine nu trebuia. M-ai întrebat unde mergem – mergem la mine... El trecu printr-o serie de gropi şi maşina începu să zdrăngăne... Cincisprezece mile de aici.

– N-o să-ţi meargă, o să mă duc la poliţie!

– Măcar să ai norocul ăsta! o repezi el. N-am telefon, în primul rând şi, în al doilea rând, m-ai agăţat...

– Nu-i adevărat! Nu ţi-am cerut să opreşti.

– O să le spun că aşa ai făcut. Şi o să le mai spun că mi-ai cerut să stai cu mine din cauza ploii. Pe cine crezi că o să creadă?

Frica o cuprinse din nou. El părea îngrozitor de sigur pe sine şi vorbele lui aveau o urmă de logică... ea încercă să privească prin geam, imaginea fiind distorsionată din cauza ploii. Nu se mai vedeau nici un fel de lumini. Doar drumul îngust şi noroios, băltind de apă. Stătea cât putea de departe de el şi, cu mâna dreaptă, pipăi clanţa de la uşa cabinei. Dacă el ar încetini, măcar puţin, ea ar risca să sară, rămânând pierdută în mijlocul câmpiei, dar orice ar fi fost mai bine decât să-i simtă mâna aceea grosolană pe picioare. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el apăsă piciorul pe acceleraţie şi în faţa ei, în lumina şovăielnică a farurilor, apăru o intersecţie. Nici un semn indicator. Nici o casă. Dar el încetinea... ea se încordă pregătindu-se să sară.

El frână brusc şi ea se lovi cu pieptul de bord. Apoi, ca într-un coşmar din care nu te trezeşti, ea-i simţi mâinile care o trăgeau spre el şi gura lui repezindu-se spre a ei cu o forţă brutală. Pe moment, rămase ca paralizată. Mâna lui care-i căuta sânii pe sub pulover o readuse la realitate. Groaza puternică îi dădu o putere pe care nu ştia că o posedă şi-l lovi cu ghetele, zgâriindu-i faţa cu unghiile.

În alte împrejurări, geamătul lui ar fi făcut-o să roşească, dar nu era conştientă decât de mâna lui care se retrăgea. O altă lovitură în fluierul piciorului şi ea se eliberă, trăgându-se spre locul ei şi căutând cu disperare mânerul. Reuşind să deschidă se azvârli în afară, lovind pământul cu o bufnitură. Fără să se gândească, ea fugi înapoi pe drumul pe

care venise, sări peste șanț, urcându-se în patru labe în partea înaltă a acestuia, fără să-i pese de noroi și pietre. Când trecuseră prin partea aceasta, ea observase în mod inconștient copacii; acum năvăli în întunericul binefăcător al acestora, lovindu-se de crengi și rădăcini în timp ce încerca să străpungă întunericul cu ochii, urechile fiindu-i ciulite pentru interceptarea oricărui zgomot.

Își întrerupse fuga de câteva ori pentru a-și trage sufletul, deoarece simțea că o doare pieptul. În cele din urmă se ascunse în spatele unui pin bătrân și se rezemă pentru a-și umple plămânii cu aer. Bătăile propriei sale inimi îi străpungeau timpanele, acoperind șuieratul vântului printre copaci și zgomotul ploii peste crengile de deasupra capului ei. Nu auzi pași și nici trosnet de crengi.

Treptat, respirația i se potoli și degetele care strângeau copacul se desfăcură. Slavă Domnului, el n-o urmărise. Știind că el s-ar fi putut s-o aștepte la marginea pădurii, ea stătu o vreme care i se păru foarte lungă ascunsă după copacul cel mare. Dacă n-ar fi plouat, s-ar fi ghemuit acolo unde era și ar fi dormit până la ziuă. Dar era udă leoarcă și știa că trebuie să-și găsească un acoperiș sau ceva de acest gen. Dându-se ușor după trunchi, se uită în direcția de unde venise.

Era un întuneric ca smoala. Chiar și așa, reuși să distingă siluetele întunecate ale copacilor, soliditatea solului și dansul frenetic al crengilor în bătaia vântului. Nici urmă de Steve.

Păşi ieşind din spatele trunchiului, cu nervii încordaţi, înăbuşindu-şi un strigăt când simţi atingerea unei crengi. Dacă ea nu-l putea vedea pe el, atunci nici el nu putea s-o vadă, gândi ea. Mai făcu câţiva paşi.

În faţa ei, departe printre copaci, se zărea o lumină. În timp ce stătea înţepenită, prima reacţie de panică a lui Sharon fu că Steve venea după ea cu o lanternă. Lumina era totuşi prea difuză şi prea strălucitoare. Puteau să fie doar farurile camionului. Raţionamentul se dovedi corect, fiindcă lumina începu să se micşoreze şi se auzi zgomotul unui motor care se îndepărta.

Transfigurată de uşurare, ea observă cum lumina devine din ce în ce mai slabă, ca apoi să dispară înghiţită de întunericul nopţii. Plecase... el plecase.

Cu mai multă încredere, începu să-şi croiască drum printre copaci; în timp ce drumul se apropia, zgomotul apei din şanţuri devenea mai puternic. Înainte de a ieşi de sub copaci, îngheţă brusc, gândindu-se că el ar putea s-o păcălească; poate că stinsese farurile şi mersese doar un pic, ca s-o facă să creadă că plecase. S-ar fi putut ca în realitate el să stea şi să aştepte ca ea să iasă în drum.

Mişcându-se tiptil, ea începu să meargă paralel cu drumul, ascunsă în întunericul copacilor. Peste un minut sau două, ajunse la intersecţie. Cât de departe vedea în întuneric, nici urmă de camion. Într-un moment de răzvrătire, se dădu jos de pe îndiguire, sări şanţul şi ajunse în drum. Nimic. Nici

o lumină şi nici un camion. Nu-şi zări nici bagajul din spate şi nici poncho-ul, adăugând „hoţ" pe lista epitetelor pentru Steve cel absent. Singura ei îmbărbătare era că cecul de călătorie se afla în buzunarul din spate al blugilor şi nu în bagaj.

N-avea nici cea mai mică idee încotro o apucase Steve. Luând o decizie rapidă, lipsită de vreo raţiune, o luă la dreapta şi începu să meargă în jos, pe mijlocul drumului, cu mâinile în buzunare şi cu capul aplecat.

Vântul sufla din spate; poate că acesta fusese motivul instinctiv pentru care alesese această direcţie, gândi ea obosită. În scurtă vreme, ploaia îi pătrunsese puloverul şi blugii, udând-o până la piele, lenjeria lipindu-i-se de corp. Ea-şi mări pasul încercând să se încălzească, singurul ei scop fiind să-şi aducă un picior în faţa celuilalt. Nu-i era de nici un folos să se gândească la ce-i vor aduce următoarele două sau trei ore; trebuia să se forţeze să meargă.

Merse circa o oră, ultimele cincisprezece minute fiind de neîndurat; picioarele o dureau şi tot trupul îi îngheţase, în ciuda efortului. Ploaia devenise măruntă şi deasă, iar vântul se mai potolise. Când, în final, ajunse în capătul dealului, faţa îi fu atinsă de un alt soi de vânt – vântul care sufla din depărtare, dinspre mare.

Vederea ei se obişnuise de mult cu întunericul. În faţa ei, drumul cobora spre ceea ce părea o câmpie lină. Dar nu asta îi reţinu privirea. La poalele dealului se vedea un grup mic de clădiri şi, ca

niște faruri, trei lumini străpungeau întunericul. Lumini însemnau „oameni", gândi ea ușurată, simțind cum i se înmoaie picioarele; și „oameni" însemnau hrană și căldură și un acoperiș.

Ferma, dacă era o fermă, era la o distanță deprimant de mare, pentru că drumul se răsucea și ocolea până la destinație, urmat de apa din șanț, care plescăia curgând. În cele din urmă, ea trecu peste niște șine, un semn încurajator al civilizației și, când drumul o făcu la dreapta, se văzu că luminile erau într-adevăr ale unei ferme. Prima clădire era o construcție lungă de aluminiu, a doua un hambar clasic, cu acoperișul ascuțit; cea de a treia – o casă cu două corpuri, cu ferestre de lemn și o ușă vopsită în alb. Dar toate ferestrele casei erau întunecate, locul părând nelocuit.

Sharon n-avea nici cea mai vagă idee despre cât timp trecuse de când o luase Steve cu mașina, dar avea sentimentul că este încă înainte de miezul nopții – cam devreme pentru a merge la culcare.

Acum, ajunsese mai aproape și putu să distingă, la dreapta, coroanele înșiruite a ceea ce trebuie să fi fost o livadă de pomi fructiferi, la stânga un gard alb ce mergea de-a lungul drumului; în nări îi ajunse aromă de fân și iarbă udă. O deschidere în gard semnaliza intrarea și o plancardă se mișca în vânt. Pe ea scria cu litere negre pe un fond alb „Ferma Marshwinds".

Ezită doar puțin, deoarece nu se mai vedeau și alte case în depărtare și, pentru nimic în lume, nu s-ar fi întors pe drumul pe care venise. Intrând pe

poartă, simțindu-se ca o intrusă, începu să meargă în direcția casei. Putea distinge acum și alte construcții mai mici, mai mult niște magazii sau garaje. Ignoră construcția de aluminiu, care părea neprietenoasă. Dar în partea cu streașină a celui de al doilea hambar, sub bec, era deschisă o ușiță, un dreptunghi întunecos, care reprezenta pentru ea un adăpost contra ploii. Încercând să nu alunece în noroi, ea se apropie. Exista o unică treaptă de lemn, tocită de nenumăratele picioare care o urcaseră. Păși peste ea.

Înăuntru, nasul îi fu de mai mult ajutor decât ochii, pentru că lumina becului de afară o orbise. Aerul uscat și prăfuit mirosea a fân. Dar mai era și altceva. Simți în apropiere prezența caldă și vie a animalelor, vaci poate, și nu fu surprinsă să distingă la stânga sa un șir de trepte care coborau. Jos se aflau creaturi de acest gen, era sigură.

Să iasă afară în ploaie s-ar simți și mai înfrigurată. Strângându-și dinții ca să se oprească din clănțănit, ezită în cadrul ușii. Casa era doar la o azvârlitură de băț și ar fi fost foarte simplu să meargă prin iarbă, să bată la ușă și să trezească pe cineva. Ar fi atât de simplu? Se gândi la toate întrebările care i s-ar pune, la toate explicațiile și inima i se opri în loc.

Se uită peste umăr în hambar. Fânul era probabil curat și uscat; în vreun colț, precis se aflau câțiva saci. S-ar putea acoperi cu ei. Dimineața, când ar veni proprietarii fermei, le-ar putea explica totul mai simplu decât acum, când i-ar scula din pat. Și

bineînțeles, nu și-ar putea recupera bagajele până mâine.

Hotărârea fiind deja luată, ea avansă în hambar peste dușumeaua pe care n-o vedea. O cantitate de fân era strânsă în baloturi, dar o parte din acesta era desfăcut. Își făcu un culcuș, fără a se gândi la șoareci sau păianjeni. Găsi niște saci goi și-i întinse și-și trase puloverul peste cap, rămânând în blugi și un tricou de bumbac; dacă și-ar fi putut schimba hainele ar fi fost ceva dumnezeiesc, dar neexistând nici o posibilitate, încercă să uite disconfortul provocat de țesătura udă pe piele. În final, se lungi, acoperindu-se cât putu de bine cu sacii cei groși.

Ploaia răpăia pe acoperiș. Fânul părea să fie plin de foșnete misterioase, despre a căror origine nu se obosi să afle. Și acum, când stătea lungită, își dădu seama cât de îngrozitor de obosită era. Prea obosită... fiecare mușchi din trup părea să o doară, fiecare nerv era încordat și, chiar așa, ghemuită în fân, îi era imposibil să se încălzească și să se oprească din tremurat. În afară de asta, fânul și sacii o zgâriau.

Își închise ochii, hotărâtă să adoarmă, și-și strânse mâinile la piept și-și aduse genunchii la gură pentru a se încălzi. Dar pentru că tremuratul continua și somnul o ocolea, trebui să recunoască faptul că cel mai îngrozitor sentiment nu erau frigul și disconfortul, ci singurătatea absolută în întuneric. În acest moment, nimeni nu știa unde se află ea; nici prietena ei Joan care stătuse lângă ea în acele zile îngrozitoare de la spital; nici Roger,

care nu stătuse lângă ea, ba, dimpotrivă, se disociase de ea din cauza scandalului și a bârfei; cu siguranță, nici necunoscuta ei bunică din gravurile de aramă și cu păreri foarte diferite de ale ei. Nimeni nu știa... și dintre toți, doar lui Joan i-ar fi păsat.

Oboseala fizică și psihică trebuie să fi pus stăpânire pe ea. Adormi și se trezi, adormi și visă și se trezi din nou, înțepenită, chircită și înfrigurată. Apoi, somnul o fură din nou. Alerga prin pădure, crengi ca niște mâini se întindeau s-o agațe, rădăcini se ridicau din pământ ca s-o împiedice și în spatele ei se deslușea zgomotul unor pași care se auzeau din ce în ce mai aproape. Se trezi brusc și sângele îi îngheță în vine de groază, auzind pași. Grei. Scurmând pământul. Coșmarul se transformă în realitate și ea fu prinsă... un țipăt îi ieși printre buze când o umbră neagră și mare năvăli în fân peste ea.

Paralizată de frică, zăpăcită și confuză, auzi o voce adâncă ordonând:

– Jos, Lup, jos!

Apoi, i se aprinse în ochi o lumină care o orbi. În semn de protest, își acoperi ochii cu dosul palmelor. Aceeași voce, care acum era furioasă, întrebă:

– Cine dracu' ești? Și ce faci aici?

Ea-și descoperi ochii, clipind din cauza luminii, nefiind sigură dacă tremură de frig, de teamă, sau de amândouă. Câinele căruia i se vorbise era un imens ciobănesc, ce stătea acum cuminte la picioarele bărbatului care ținea lanterna. Pentru că

omul era în spatele luminii, faţa lui era ascunsă de întuneric, ochii lui două deschizături, gura doar o linie.

Total în dezavantaj, Sharon se chinui să se ridice în şezut, dându-şi la o parte şuviţele negre de pe faţă.

– M-am rătăcit, reuşi ea să îngâne. Nu era nici o lumină în casă şi de aceea am venit aici.

Fascicolul de lumină îi părăsi faţa ca să se plimbe peste fân şi duşumea.

– Eşti singură?

Gâtul i se strânse de frică; era o repetare a întrebării lui Steve. Se îndreptă din spate, nevrând să-i arate cât îi era de teamă.

– Da, spuse ea cu greutate.

– Nu te-am mai văzut; nu locuieşti prin împrejurimi.

Din nou lumina era îndreptată spre faţa ei. Era ca un interogatoriu, gândi ea la limita isteriei.

– Trebuie să faci asta? se plânse ea. Mă dor ochii.

Aplecă lanterna brusc.

– Regret. Dar n-ai răspuns la nici una din întrebările mele. Cine eşti şi ce faci aici?

Aerul rece al nopţii îi atinse braţele goale şi tricoul ud; la ceafă, părul legat într-o coadă îi atârna umed şi greu. Tremura fără să se poată controla. Ochii ei erau ca două lacuri într-o faţă albă ca hârtia. Când vorbi, vocea ei păru că vine de departe.

– Numele meu este Sharon Reid, spuse ea mecanic, prea stupefiată de ce i se întâmplase în ultimele ore, ca să nu spună adevărul... Sunt din Montreal. Călătoream cu autostopul...

– Unde-ţi sunt catrafusele?

Vocea lui era ca o palmă. Ea încercă să stea în picioare, ca să-l poată înfrunta, dar genunchii nu voiră s-o ajute. El nu făcu nici o încercare s-o sprijine, observându-i efortul cu o detaşare rece, ceea ce o făcu pe fată să-şi piardă şi puţina stăpânire de sine pe care o avea.

– Mi-au fost furate, începu ea.

– Frumoasă poveste!

Ironia cu care spusese el aceste cuvinte, fu ultima picătură pentru ea. Cu mândria rănită, simţi cum ochii i se împăienjenesc de lacrimi.

– Este adevărat! se văicări ea şi lacrimile începură să-i curgă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să plângi? Este cel mai vechi truc folosit de femei.

O privi nemulţumit.

Dacă el i-ar fi arătat puţină simpatie, ea ar fi plâns din toată inima. Dar aşa, nemulţumirea lui o făcu să i se oprească lacrimile şi nu se ştie de unde, îi veni puterea să se ridice în picioare; aşa cum stătea, cu picioarele ude, era cu un cap mai mică decât el şi brusc, ei nu-i mai păsă de nimic.

– Bagajul mi-a fost furat! spuse ea, ridicându-şi obrazul cu sfidare. Şi dacă dumneata şi bărbatul care m-a furat, sunteţi ca toţi ceilalţi de aici, nu văd de ce aş mai întârzia prin preajmă.

El înaintă cu un pas aparent neafectat de furia ei, după cum nu fusese impresionat nici de lacrimile ei.

– Cunosc genul tău, spuse el cu răceală. Muncești un timp ca să capeți ajutor de șomaj și apoi o iei la drum, trăind de pe urma celor care nu se jenează să muncească din greu, vânzându-le poveşti ca să poți câștiga un blid de mâncare...

Furioasă, ea-l întrerupse.

– Eu nu sunt așa!... Băgându-și mâna în buzunarul de la spate, ea-i flutură plasticul ceculuí de călătorie... Am propriii mei bani. Și n-aș mânca la masa dumitale chiar dacă aș muri de foame!

Când el o apucă de braț, înfigându-i unghiile în carne, ea-și dădu seama că el nu auzise nici un cuvânt din tot ce-i spusese ea. În această strânsoare era un soi de emoție violentă, de departe mai plină de furie decât ar fi trebuit să fie pentru faptul că găsise o fată necunoscută în hambarul lui; dacă vreodată ar vedea în ochii unui bărbat dorința de a ucide, probabil că așa ar fi.

– Lasă-mă! țipă ea.

Degetele lui o strânseră și mai tare. Cu o voce dură, el șuieră:

– Așa ești. Bei prea mult. Dormi peste tot. Și-ți refaci forțele cu droguri... o scutură ca și cum ar fi fost un animal... Nu-i așa?

Cuvintele lui o loviră ca o palmă. El nu putea să știe nimic despre ea... n-avea de unde.

– Droguri? spuse ea slab, întrebându-se cu un soi de detașare dacă este pe cale de a leșina.

El o scutură din nou, de-i clănțăniră dinții.

– Da, droguri. Deci nu știi despre ce vorbesc? Dar se vede după tine.

O lăsă atât de brusc, încât se clătină și fu gata să cadă. Apoi el o apucă de cămașă și-i simți degetele lângă gât. Omul era nebun... Voia s-o omoare. Îi era scris să moară în acest hambar, departe de casă. Mâinile se strânseră în jurul gâtului ei. Sângele începu să-i pulseze în cap. Îi bubuiau urechile. Ultimul ei gând conștient în timp ce cădea era că nu văzuse niciodată ură în ochii cuiva, ca într-ai lui...

*

Când Sharon își reveni, coșmarul nu se terminase. Pe moment era dezorientată, neștiind unde se află. Și apoi, totul îi reveni în memorie: mersul în camion cu Steve, fuga prin pădure, și străinul cu privirea de nebun din hambar. Acum o ținea, cărând-o prin întuneric, spre casă; pusese pulovărul peste ea ca s-o protejeze de ploaie. Zăpăcită și înfricoșată, ea începu să se zbată.

– Stai liniștită, spuse el amenințător.

– Pune-mă jos – nu vreau să merg în casă cu tine!

Spre spaima ei, își auzi vocea plină de isterie.

– N-am de gând să-ți fac vreun rău.

El o ducea înconjurând o parte a casei, deschizând o ușă de protecție și apoi ținând-o deschisă cu piciorul, împinse ușa din fața lui care era deschisă.

Se aflau într-o verandă din spatele casei plină cu cârlige de care atârnau pelerine de ploaie, pulovere şi alte lucruri. Fără nici o ceremonie, o lăsă jos.

Camera se învârti cu ea. Deoarece era lucrul cel mai apropiat, ea se agăţă de pulovărul lui până când tavanul şi podeaua nu se mai mişcară. Atunci şi numai atunci, ea privi spre salvatorul ei.

Lui îi displace profund să mă ţin de el, gândi ea într-o sclipire şi mâinile îi căzură în jos ca retezate. Îi displace să mă ştie aici... dar de ce? Încercând să se oprească din tremurat, îi privi faţa pentru a găsi răspunsul.

Părul lui blond era des şi ciufulit, albit de stat în soare. Ochii lui erau albaştri şi nu existau cuvinte să le fi putut descrie profunzimea. La colţurile lor se aflau nişte linii fine, caracteristice celor ce-şi petreceau mult timp în aer liber, la fel ca şi pielea lui bronzată. Pomeţii şi linia puternică a maxilarelor erau prea pline de forţă şi caracter pentru a fi definite ca o frumuseţe clasică; întreaga impresie pe care o degaja el era de intensă masculinitate şi ciudat, o adâncă oboseală.

Tăcerea era apăsătoare. Sharon spuse cu o voce tristă:

– Nu-ţi place că sunt aici.

– Nu. Dar eşti aici şi nu te pot lăsa să-ţi petreci noaptea într-un hambar, pe o noapte ca asta, aşa udă şi înfrigurată cum eşti. Mai bine ai intra.

Niciodată nu se simţise mai nepoftită ca acum, nici chiar la spital, în clipele cele mai grele. Dacă ar fi avut cu ea bagajele, sau măcar poncho-ul, ar fi

făcut stânga-mprejur, fără să-i pese de consecinţe. Dar aşa cum se prezenta situaţia, n-avea de ales altceva decât să rămână.

Lângă uşă era un scaun. Ea se trânti în el şi se aplecă pentru a-şi desface şireturile de la ghete, cu degetele înţepenite de frig. Murmurând ceva neplăcut pe sub mustaţă, bărbatul îngenunche la picioarele ei şi-i desfăcu cu îndemânare şireturile, scoţându-i ghetele din picioare.

El avea păr frumos, gândi ea fără voie. Genul de păr prin care o femeie vrea să-şi plimbe degetele... realizând că el o aştepta să se ridice în picioare, îşi coborî genele de jenă şi se sculă. El o conduse printr-o altă uşă în bucătărie, unde un bec mic, aprins deasupra chiuvetei, dădea încăperii o lumină galbenă şi caldă. Aici existau tot felul de facilităţi moderne, iar mobila din pin lustruit şi mocheta de culoarea nisipului erau de bună calitate. La ferestre nu erau draperii şi nici plante nu atârnau din ghivece agăţate în tavan. Camera unui bărbat... spre necazul ei îşi auzi vocea întrebându-l fără rost:

– Nu eşti căsătorit?

– Nu. Nu sunt căsătorit... Vocea lui nu exprima nimic... Dacă te interesează proprietatea, deşi nu este cazul tău, află că am un servitor care locuieşte aici. De când n-ai mâncat?

– De azi-dimineaţă, spusè ea defensiv.

– O să-ţi încălzesc puţină supă, cât timp ai să faci un duş.

– Te rog, nu te obosi...

– Nu mă obosesc, fu replica lui inexpresivă. Urmează-mă.

Din nou ea avu înțelepciunea să-și dea seama că n-are de ales și, în afară de aceasta, gândul unui duș fierbinte o ademenea.

Pe culoarul ce cobora de la bucătărie, bărbatul împinse ușa unei săli de baie. Spațioasă și deosebit de curată, la fel ca și bucătăria, avea același aer de bărbăție spontană. Spuse scurt:

– Halatul este pe ușă. O să-ți pun hainele la uscat în timpul în care vei mânca.

Se dădu înapoi și trânti ușa după el.

Fără să se gândească prea mult, Sharon încuie ușa, simțindu-se în siguranță, pentru prima dată în ultimele ore, chiar dacă temporar. Deschizând un dulap își luă un prosop, dintr-un maldăr întreg; pe marginea căzii erau șampon și săpun. Când să-și tragă bluza peste cap, își observă imaginea în oglindă și abia reuși să se recunoască. Arăta ca dracu', pe obraz avea noroi, părul îi era lipit de cap, și fața îi era cenușie din cauza oboselii. Semăna cu o vagaboandă, gândi ea fără menajamente... Sau cu o pisică pierdută, jumătate înecată și demnă de compătimit.

Își scoase hainele și le lăsă pe pardoseală. Goală, păși sub duș, închizându-și ochii sub apa fierbinte, care-i mângâia întreg trupul cu căldura ei, făcându-i bine moral și fizic. După aceea, găsi o perie și un uscător de păr sub chiuvetă și-și uscă părul des, lung și negru, ultima ei acțiune fiind aceea de a-și pune halatul indicat de bărbat. Acesta

era făcut din mătase bleumarin, fiind mult prea mare pentru ea, dar ea și-l strânse cu cordonul în jurul taliei cât putu de bine. Controlând dacă a lăsat baia tot atât de curată pe cât o găsise, ea-și scutură umerii și descuie ușa.

Deoarece casa era atât de mare, sunetul vântului și al ploii se auzeau ca un murmur. Altfel, era tăcere deplină. Pentru o clipă, Sharon ezită, nervii încordându-i-se. Oare el obosise s-o aștepte și se dusese la culcare? Sau își pierdea vremea gata s-o atace din nou? Pașii ei nefăcând nici un zgomot pe podeaua de lemn, ea se îndreptă spre ușa bucătăriei de unde se strecura o lumină galbenă. Mișcându-se cât putea de repede, intră în încăpere.

Din cratița de pe sobă se simțea o aromă delicioasă. Pe masa de pin fuseseră aranjate o farfurie, o bucată de pâine de casă, un vas cu unt și o cutie de brânză. Lup, câinele, stătea sub masă, privind-o cu interes și dând din coada lui grea. Picioarele lui din față erau groase ca încheieturile unui bărbat, smocuri de păr alb crescându-i printre labe – o adaptare la timpul răcoros de la munte, după cum avea ea să afle mai târziu. Sharon își roti privirea în jurul încăperii și inima îi sări din piept când îl văzu pe bărbat. Stătea ghemuit pe o canapea de lângă fereastră, cu ochii închiși și răsuflând regulat; nu era nici un dubiu că dormea. Ea se apropie mai mult, observându-i urcarea și coborârea pieptului, remarcând pentru prima dată cât de negre îi erau genele comparativ cu părul și cât de senzuală îi era gura adormită. N-arăta așa de înfricoșător când dormea;

arăta mai curând ca un om care ajunsese la limita oboselii şi nu mai putuse rămâne treaz aşteptând-o.

Spre surprinderea ei, descoperi că nu vrea să-l trezească, nu atât din cauză că-i era teamă de el, cât din cauza faptului că-şi dădea seama câtă nevoie disperată are de odihnă. Păşi în vârfuri spre sobă, ridică acel capac al oalei cu supă, inhalând aroma unei supe de legume. O lingură şi un bol fuseseră lăsate pe plită şi ea începu să-şi toarne zeama, lăsându-i gura apă.

– Te simţi mai bine?

Ea tresări, stropindu-se cu supă pe mână şi scoase o exclamaţie de durere. Întorcându-şi faţa spre el, zise:

– Credeam că eşti adormit, m-ai speriat!

El stătea pe marginea canapelei, netezindu-şi părul cu mâna. Ochii lui sclipiră.

– Acum te mai sperii?

– Nici măcar nu-ţi ştiu numele.

– Ross Bowen. Şi tu eşti Sharon Reid de la Montreal.

În vorbele lui nu era nimic neliniştitor şi totuşi ea se înroşi.

– Aşa este, domnule Bowen, spuse ea ascuţit.

El se ridică în picioare, întinzându-se leneş. Picioarele lui, în blugi uzaţi, erau lungi şi musculoase; avea un piept puternic şi umeri laţi, antebraţele lui goale – bronzate, şi cu muşchi proeminenţi. Fiecare din mişcările lui era plină de graţie, recunoscu ea împotriva voinţei ei, graţia

provenind din perfecta coordonare și din mușchii obișnuiți să fie folosiți.

– Dat fiind împrejurările, „domnule Bowen" mi se pare prea pretențios, spune-mi mai bine Ross.

Ce se întâmpla cu ea? se întrebă Sharon, simțind că se îmbujorează din nou sub privirea lui scrutătoare. Deși era suficient de realistă ca să-și dea seama că bărbații o găseau atrăgătoare, nu se gândise niciodată de ce; ea nu era o fată superficială, pentru că frumusețea spectaculoasă și îngrijită a mamei sale o punea mereu în umbră. Deci, acum, nu-și dădea seama cât de frumos arată în lumina difuză, cu curbele trupului ce abia se ghiceau prin halatul larg și cu picioarele zvelte ce se vedeau de sub acesta. Sprâncenele negre îi încadrau ochii de un albastru intens; părul ei lung și negru, care-i cădea pe spate, era de un negru albăstrui, culoare rar întâlnită.

Pauza din conversație, dacă asta putea fi numită conversație, dura prea mult ca Sharon să fie liniștită. Ea spuse într-o doară:

– Nu vrei să mănânci ceva?

El veni până la sobă și ea făcu un efort de voință ca să nu se tragă, când el îi luă polonicul din mână. Era atât de puternic... și ea era atât de neputincioasă.

– O să-mi iau o ceașcă cu ceai, spuse el nepăsător... După aceea, cu o voce mirată întrebă... De unde ai vânătaia asta?

Ea-și coborî ochii și văzu că are o vânătaie sub genunchi.

– Presupun că mi s-a întâmplat în camion.

– În timp ce-ţi apărai virtutea? spuse el cu sarcasm.

– Chiar aşa, răbufni ea.

– Asta-i povestea ta şi continui s-o susţii?

– Se întâmplă să fie adevărat... Se uită la el uitând să mănânce. Ţi-e uşor să râzi! Ai aproape doi metri înălţime şi probabil cântăreşti cât un taur. Eu nu. Aşa că atunci când unui tip îi vine să se distreze pe socoteala mea, mie nu-mi vine să râd.

– Atunci poate înseamnă că nu trebuie să hoinăreşti pe drumuri lăturalnice după căderea nopţii, spuse el mieros.

Pe obraji apărându-i pete de roşeaţă, ea replică:

– Nu este vina mea! Ăsta-i argumentul clasic masculin – că dacă o femeie dă de un necaz, ea l-a căutat cu lumânarea.

Vorbind fără urmă de scepticism pentru prima dată, el zise rar:

– Presupun c-ai marcat un punct. De ce nu stai jos să-mi spui ce ţi s-a întâmplat?

Ea-şi umplu bolul cu supă şi-l duse până la masă, îşi tăie o felie de pâine şi şi-o unse cu unt, bucuroasă că până la urmă el părea s-o creadă.

Supa era la fel de bună la gust pe cât de bine mirosea şi îndată ce începu să mănânce, ea realiză cât era de flămândă. El aşteptă răbdător până când ea-şi potoli foamea şi-i puse o ceaşcă de ceai lângă farfurie. Încercând să fie cât mai concisă şi obiectivă, ea-i relată întâlnirea cu Steve, descriindu-i pe el şi camionul cât putea de bine şi terminând cu hotărârea pe care o luase, de a dormi în şopron în

loc să-i trezească pe cei din casă. Când termină, își băgă nasul în ceașca de ceai, întrebându-se cum primise el povestirea ei.

Cu un aer nepăsător, el spuse:

– Este Steve Dorion care locuiește la cincisprezece mile de aici și care are un camion ca cel descris de tine. Știu că are o reputație proastă... Își împinse scaunul în spate... Mâine, o să mă duc cu mașina la el, să văd dacă are bagajele tale.

– Înseamnă că mă crezi?

El o privi sumbru.

– Nu știu, Sharon... Privind-o atent, el întrebă... De ce ai reacționat atât de violent când am făcut remarca referitoare la droguri?

Fața ei se înroși puternic. Chiar și aici, la atâtea mile dinstanță de Montreal, trecutul o urmărea, gândi ea. Oare n-o să scape niciodată de asta?

– Sînt sigură că ți-ai imaginat.

Vocea lui se înăspri.

– Nu, nu mi-am imaginat și o știi la fel de bine ca mine. Deci, minți, Sharon. Dacă mă minți despre un lucru, înseamnă că minți despre toate... Se ridică în picioare... Trebuie să dorm. Vino. O să-ți arăt camera ta.

Pentru scurtă vreme, ea-l simțise de partea ei, mai ales că o ascultase. Dar acum el se retrăsese și într-un fel, nu-l putea învinui; ea-l mințise. Oricum, nu putea spune nimic care să schimbe lucrurile, deci îl urmă ascultătoare de-a lungul holului care trecea pe lângă baie, acolo unde, probabil, era o cameră de oaspeți. Nu fu nici o sur-

priză ca să descopere curățenia și simplitatea încăperii, care semăna cu chilia unui călugăr. Ross Bowen o urmă în cameră, aprinse lampa de la capul patului și desfăcu cuvertura.

– Cearșafuri în plus găsești în dulap, spuse el scurt. Te scoli când vrei, o să-i las un bilețel lui Jock, să-i spun că te afli aici.

Jock era probabil servitorul pe care-l menționase mai devreme.

– Mulțumesc, spuse ea temătoare. Și mulțumesc că mă lași să stau aici. „Chiar dacă nu o dorești", adăugă ea în gând.

El scoase un sunet nedefinit și, fără a-i spune noapte bună, părăsi camera. Îl privi plecând și simți cum îi dau lacrimile. În ultimele cinci luni fusese respinsă de prea multe ori și acum, această ultimă respingere i se părea prea mult. Înghițindu-și lacrimile, se frecă la ochi și se îndreptă spre pat. Cearșafurile erau albe și imaculate, iar cuvertura maro. Nu erau niște cearșafuri cu floricele, gândi ea aiurea, strecurându-se în pat cu halatul încă pe ea și acoperindu-se până la gât. Stinse lampa și-și trânti capul pe pernă. Adormi instantaneu – somnul adânc și fără vise al unei oboseli totale.

CAPITOLUL II

Draperiile maroniu închis blocau lumina dimineții, așa încât atunci când Sharon se trezi, în cameră era întuneric, cu umbre la colțuri. Se uită la ceas ca să constate că era doar ora șase treizeci. Bătându-și perna ca să și-o facă mai confortabilă, ea încercă să se așeze mai bine și să doarmă, supărată pe ea însăși că se trezise atât de devreme; asta i se trăgea din cauza statului la spital atât de mult. Dar astăzi, nu avea nevoie să fie în picioare dis-de-dimineață, și era prima dată de când părăsise Montrealul că dormea într-un pat, deci ar fi fost o prostie să nu profite.

Totul era frumos, dar după ce se suci și răsuci în pat, pierdu orice speranță de a mai adormi. Ieși din pat și deschise ușa; pe dușumeaua din afara camerei ei, într-o sacoșă, erau hainele sale uscate, călcate și împăturite. Se îmbrăcă repede, făcu patul, își lăsă halatul și se duse la baie. Casa era foarte liniștită și nu fu nici o surpriză să găsească bucătăria goală, deși după mirosul de cafea proaspăt măcinată se ghicea că cineva fusese în această încăpere recent. Ross? Sau încă necunoscutul Jock?

Prin ferestrele bucătăriei intra lumina soarelui. Fără a se opri să se gândească, Sharon ieși prin ușa

din spate și rămase pe scară, bucurându-se de căldura soarelui. În fața bucătăriei se afla o livadă unde copacii înfrunziseră, iar cerul spălat de ploaie era de un albastru senin. Picături de apă scânteiau în iarbă, reflectând lumina în toate culorile spectrului; această dimineață arăta ca un dar al lui Dumnezeu făcut oamenilor.

Sharon trase adânc în piept aerul dimineții; iarba umedă, mirosul de curte de fermă, deloc neplăcut și, în apropiere, parfumul liliacului în floare – toate la un loc formând un amestec perfect al unei dimineți de vară. La urechi îi ajunseră mugetul unui vițel, zgomotul unei mașinării aflată într-unul dintre șoproane, ușa trântită a unui camion și niște voci bărbătești care râdeau. Uitându-se peste umăr spre deal, știu că i-ar fi plăcut să culeagă un braț de liliac cu care să îndulcească interiorul auster al casei; i-ar fi plăcut să fie liberă să exploreze toate sunetele și mirosurile fermei. Totul era atât de frumos aici și atât de real, încât, nu se știe cum, i se păru că aici s-ar simți acasă, într-un mod în care nu se simțise în eleganta artificialitate a casei din Montreal.

Șocată de propriile gânduri și știind că a sta aici era un vis imposibil de realizat, din cauza lui Ross Bowen care nu se arătase entuziasmat de apariția ei, începu să meargă prin iarbă spre hambare. În lumina zilei, putu să vadă că ferma era așezată pe o colină, în partea superioară aflându-se livada și drumul, apoi hambarele și după ele, mai jos, o vastă întindere de câmpie, împărțită în pătrate de

diferite culori: verde crud, verde închis, pământ brun. În depărtare era un lung promontoriu, cu trepte săpate în același roșu-cărămiziu; în jurul bazei acestuia putu să prindă strălucirea iluzorie a mării. Din nou fu copleșită de sentimentul straniu că ar fi trebuit să aparțină acestor locuri și că părăsindu-le ar însemna să-și renege o nevoie adânc implantată în interiorul psihicului ei...

Luându-și inima în dinți, o luă spre hambarul unde, cu o noapte în urmă, găsise adăpost. În interior era o lumină sărăcăcioasă, în aerul nemișcat plutind particule de praf și se auzea un clinchet metalic și zgomotul unui motor. Coborî scările, aplecându-și capul pentru a nu se lovi de grindă.

Așa cum bănuise, era un hambar-staul. Treizeci sau patruzeci de vite stăteau în boxe metalice în timp ce Ross vărsa laptele dintr-un bidon metalic într-un container. Apoi, el dispăru între două vaci. Vreme de aproape cincisprezece minute, ea stătu nemișcată privindu-l cum mulge animalele cu un mulgător automat. Înainta destul de încet; ar fi mers mult mai repede dacă ar fi fost două persoane, gândi ea critic. Când fu sigură că el n-o vede, se ridică și ieși afară.

De data aceasta, când intră în bucătărie, un bărbat stătea lângă plită. Ea zâmbi șovăielnic.

– Bună. Eu sunt Sharon Reid. V-a spus domnul Bowen despre mine?

– Da, mi-a spus. Numele meu este Jock Mac Kenzie. Ești flamândă?

– Da, sunt. Dar...

– Stai jos şi eu o să-ţi dau să îmbuci ceva.

Era tonul unei voci obişnuită să dea ordine şi Sharon se întrebă amuzată dacă el îi dădea ordine şi lui Ross şi dacă avea succes. Nu prea mult, ar fi fost ea în stare să parieze. Jock nu era cu mult mai înalt decât ea şi părul lui sur, ca şi barba, erau ordonat tăiate. Purta un tricou fără mâneci sub un şort, iar pe mâinile lui se aflau tatuaţi şerpi, monştri de mare şi frumoase domnişoare ce coexistau într-o intimitate ciudată şi care păreau să revină la viaţă oridecâteori stăpânul braţelor se mişca. Încercând să nu se uite la tatuaje şi suficient de sinceră cu ea însăşi ca să recunoască faptul că era curioasă, zise:

– Domnul Bowen a fost foarte amabil că m-a lăsat să rămân.

Un sunet care putea să fie sau nu aprobator veni dinspre Jock, în timp ce spărgea două ouă peste pâinea prăjită.

Ea încercă din nou:

– Am fost în hambar şi l-am observat cum mulge vacile. Trebuie că munceşte din greu.

– Da, aşa face. Prea greu. Se spetească în acest loc... Flutură cuţitul de pâine prin aer... O bucată sau două, domnişoară?

– Două, dacă se poate. De ce se spetească Ross Bowen pentru fermă? Ar trebui, totuşi, să fie ajutat.

– E-adevărat, dar este greu să găseşti oameni de treabă. Tipul care-l ajuta la muls a plecat acum două zile. Prietena lui nu-l prea vedea.

Vocea lui Jock era uşor dispreţuitoare în timp ce pregătea ouăle în mod expert.

Lui Sharon îi trecu prin cap o idee trăsnită care o făcu să tânjească.

– Vrei să spui că acum trebuie să facă întreaga muncă de muls singur? spuse ea grijulie... Jock dădu din cap în timp ce ungea pâinea cu unt... Nu ar putea ca alt bărbat să-l ajute?

– Aceştia nu sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Şi este nevoie de ei la seceriş – secara este aproape coaptă. Foarte devreme în acest an. Puse o farfurie cu ouă şi şuncă în faţa ei, apoi aduse o ceaşcă de cafea şi pâinea prăjită... Mănâncă, drăguţo. Eşti suficient de slabă ca să te ia vântul.

– N-aş mai fi dacă aş mânca tot ce este aici, replică ea, observându-i zâmbetul şmecheresc care-i apăruse în colţul buzelor.

Îi dădu un borcan de gem, unul din şerpii de pe braţe uitându-se la ea fioros.

– Asta este ziua când mă duc în oraş să fac aprovizionarea, aşa că o să mă scuzi, domnişoară. O să plec la drum. O să te simţi ca acasă, nu-i aşa?

Măcar dac-ar putea...

– A încercat el să-l înlocuiască pe omul care a plecat? riscă ea.

– Nu cred că s-a preocupat... Jock îi azvârli o privire pătrunzătoare când îşi scoase şorţul şi-l atârnă în cuiul de lângă uşă... Nu este un om cu care să lucrezi uşor, te obligă să faci eforturile pe care le face el însuşi.

– Îmi dau seama... Sharon își aplecă fața terminându-și pâinea prăjită... Mulțumesc pentru masă.

– Cu plăcere, domnișoară.

După ce terminase de mâncat, Sharon spălă și șterse vasele și le puse în dulap, fără să se mire că farfuriile și paharele erau așezate într-o ordine exemplară. Pe raftul de sus, zări un vas de sticlă. Urcându-se pe un scaun, scoase vasul și se înarmă cu un cuțit de bucătărie. Nu-i fu greu să taie din grădină un braț de crenguțe înflorite și să le aranjeze în vasul pe care-l puse în mijlocul mesei din bucătărie. După ce termină, se opri și-și admiră opera. Era remarcabil cât de mult putea schimba aspectul unei încăperi un vas cu flori, decise ea ușor speriată de îndrăzneala pe care o avusese, dar simțind nevoia să-și pună amprenta propriei personalități. După ce va pleca, trecerea ei pe aici va fi simțită atâta timp cât vor dura florile. Și, bineînțeles, trebuia să plece... Fără astâmpăr, ieși din nou afară. Lângă casă erau straturi de legume, aranjate în rânduri drepte, ce trădau mâna lui Jock. Dar erau și câteva straturi de flori și o grădiniță de trandafiri, ba chiar și un strat de petunii... toate neglijate complet. Făcând rost de unelte de grădinărit și o găleată, începu să smulgă buruienile și să sape pământul de la rădăcina florilor, bucurându-se de soarele care-i încălzea spatele și de cântecul păsărelelor ce se auzea din livadă. Totul era atât de liniștit și atât de departe de locul pe care ea-l numise casa ei... își dori să nu mai plece de aici.

Trecuseră câteva ore bune când auzi zgomotul unei maşini care se îndrepta către casă. Dar nu făcu nici o legătură cu persoana ei. Era ocupată cu greblatul când auzi o voce din spatele său.

– Tu ai pus florile în bucătărie?

Adună gunoiul şi îl puse în găleată şi abia apoi se ridică în picioare şi se întoarse către Ross Bowen. Cu soarele care-i aurea părul şi cu ochii în care se reflecta albastrul cerului, acesta era cu mult mai atrăgător decât şi-l amintea. Câinele stătea la picioarele lui.

– Bună dimineaţa, zise ea cât putu de inexpresiv. Da, eu le-am pus.

– Prezenţă de femeie.

Deşi expresia feţei lui era de necitit, Sharon se trezi că se înroşeşte.

– Credeam că arată drăguţ.

– Aşa este. Apropo, ţi-am recuperat bagajul.

– Oh... mulţumesc.

– De cum se va întoarce Jock din oraş, o să-l pun să te ducă cu maşina până la drumul principal, ca să-ţi reiei călătoria.

– Îmi dau seama... Îşi scutură urmele de pământ de pe mâini ca să aibă timp să-şi adune gândurile... Ai avut greutăţi cu recuperarea lucrurilor mele?

– Nu, spuse Ross mohorât. Steve era vinovat şi o ştia. O să treacă un timp până când o să mai încerce ceva de genul ăsta... Cu o admiraţie evidentă, el adăugă... Are o grămadă de zgârieturi pe faţă.

Ea râse cu poftă.

– Foarte bine! declară ea cu satisfacţie.

Era prima dacă când el o vedea râzând. Ochii lui îi cercetară faţa.

– Cel puţin, cea mai mare parte a poveştii tale a fost adevărată.

Acum sau niciodată... Îşi înfipse unghiile în palme şi spuse:

– Jock mi-a spus că abia te descurci cu lăptăria. Nu am experienţă de fermă, dar învăţ repede şi nu mi-e frică de munca grea.

Se lăsă tăcerea şi ea avu impresia că-l luase prin surprindere.

– Te oferi pentru muncă? spuse el pe un ton neutru.

– Corect, aşa este.

Cuvintele ei sunaseră mai tare decât se aşteptase şi ea înghiţi nervos.

– Draga mea fată, ştii ce înseamnă asta? Vacile trebuie mulse de două ori pe zi, timp de şapte zile ale săptămânii. Trebuie să te scoli la ora patru şi jumătate dimineaţa şi, de foarte multe ori, nu te poţi culca înainte de ora zece seara. Trebuie să ajuţi şi la celelalte lucrări care se fac într-o fermă... şi la o fermă întotdeauna se găseşte ceva de făcut. Salariul nu este mare şi munca este foarte grea... O privi de sus în jos cu neîncredere... Este muncă de bărbat.

Sharon se îmbujoră de mânie.

– Ultimul pe care l-ai avut a fost bărbat şi n-a mers. În afară de asta, sunt mai puternică decât par.

– Câţi ani ai?

Era o întrebare neașteptată.

– Douăzeci și trei.

– Deci nu ești o puștoaică ce abia a terminat liceul. Care a fost ultima ta slujbă și de ce ai plecat?

Ea-și umezi buzele.

– Este important?

– Așa cred... deoarece ea rămase tăcută, el adăugă... Deci nu poți să-mi spui. Poți să-mi dai referințe?

– Nu.

Răspunsul monosilabic rămase agățat în aer între ei.

– Ai necazuri cu legea?

Ea spuse plină de precauție:

– N-am cazier, dacă la asta te referi.

– Se pare că nu chiar asta te-am întrebat, nu-i așa?... Fața lui se înăspri... În ceea ce privește slujba, acesta nu este un răspuns.

Având în vedere întrebarea lui, ea știuse că el avea de gând s-o refuze; Oricum, era o mare dezamăgire. Își întoarse fața pentru ca el să nu vadă cât este de afectată.

Cu o voce total diferită, Ross întrebă:

– De ce vrei atât de mult această slujbă?

Din nou o luase prin surprindere. Pătrunsă de sinceritate, ea spuse cu o voce joasă:

– Nu știu dacă-mi pot explica nici chiar mie însămi. Este ceva legat de acest loc... atât de frumos... atât de real... Dădu din umeri neajutorată... Nu sună ca un motiv serios, nu-i așa? Dar este singurul pe care-l găsesc.

– Unde mergeai inițial?

– Spre Riverford. Am o... o rudă acolo. Voiam s-o vizitez.

– Nu te așteaptă?

Ea-și coborî genele.

– Nu, spuse ea încet. Nu mă așteaptă.

– Uită-te la mine... Ea se uită în sus... Ești un amestec straniu, Sharon Reid. Vii de nicăieri, cu o poveste plină de găuri ca un caşcaval. Știu că n-ai fost întrutotul sinceră cu mine. Dar... Își trecu degetele prin păr, cu o expresie plină de exasperare... Nu știu de ce fac asta. Probabil că o să regret. Poți să începi din seara aceasta. Îți dau o săptămână de probă. Poți să stai în aceeași cameră în care ai dormit noaptea trecută și Jock o să-ți dea de mâncare. O să primești salariul minim. Ai vreo întrebare?

– Nu, murmură ea cu răsuflarea tăiată... Fața i se umplu de zâmbet, luminându-i ochii viorii... Mulțumesc!

– Da... bine, asta-i tot... Își trecu degetele peste gulerul cămășii și ea simți că el își regretă deja decizia... Trebuie să mă apuc de treabă – să fii în hambar la ora patru.

Dispăru în casă, cu Lup lipăind după el, lăsând-o singură în lumina soarelui.

*

Primele zile la ferma Marshwinds trecură într-un vârtej de activitate pentru Sharon, pentru că aici erau atât de multe lucruri de învățat și atât de puțin

timp pentru aceasta... Ea învăţă cum să folosească mulgătorul electric şi, cu mai multă greutate, cum să-l scoată; învăţă despre nevoile personale ale fiecărei vaci în parte; învăţă să cureţe utilajele, cum să hrănească viţeii şi cum să ducă vacile la păscut. Şi, pe măsură ce învăţa, îşi dădea seama cât mai are de învăţat.

Ca infirmieră, ea era ca o maşinărie, şi în afară de aceasta era rapidă şi inteligentă şi foarte doritoare să înveţe. Ross Bowen o trata ca şi cum ar fi fost un băiat, neatingând-o niciodată, neadresându-i remarci de natură personală, dar explicaţiile lui erau întotdeauna complete şi uşor de înţeles şi respectul ei crescu în faţa atâtor cunoştinţe pe care el le avea şi a felului în care se dedica acrilor lui de pământ. Totuşi, nu ajunsese să-l cunoască. Dacă el nu-şi mai manifestase furia pe care o avusese faţă de ea în prima noapte din hambar, asta nu însemna că se purta cu mai multă căldură acum. Ea era doar unul din ajutoarele de la fermă, care lucra sau nu; ca femeie, nu exista. Pentru că era atât de ocupată, iar creierul îi era supraîncărcat cu noile informaţii, avea puţină vreme să-i analizeze comportamentul şi atitudinea faţă de ea; singura ei ambiţie era să muncească bine, pentru a-i satisface pretenţiile.

Cinci zile după ce ajunsese la fermă, tocmai se apucaseră de mulsul de seară când, unul dintre băieţii de la fermă intră în hambar anunţând că tractorul se defectase. Ross ezită doar un moment.

– Descurcă-te singură, Sharon, zise el. O să mă întorc peste o oră.

Ea abia dădu din cap, dar știu cu satisfacție că el căpătase încredere în ea, căci altfel n-ar fi lăsat-o singură. Se puse pe muncă, fără să se grăbească, amintindu-și tot ce-i spusese el. Mulsese opt vaci și era aplecată spre a noua pentru a ataşa mulgătorul când auzi vocea unui bărbat, care acoperea zgomotul pompei.

– Ross? Ești aici?

Terminând ceea ce începuse să facă, ea apăru la vedere.

– Ross nu este aici, începu ea să spună.

Omul care se îndrepta spre ea era o replică a lui Ross Bowen. Dar când ajunse mai aproape, ea văzu că prima ei impresie fusese greșită. Părul era ceva mai închis, ochii mai decolorați și pielea de pe obraji buhăită, cu pungi sub ochi. Era ceva mai scund ca Ross, cu mijlocul gros, caracteristic omului care-și petrece mai tot timpul în spatele unui birou. Cu toate aceste diferențe, exista o asemănare între cei doi. El o măsură din cap până în picioare și ea se scutură, nedându-și seama ce-i displăcea la el, dar știind sigur că nu-l place.

– Deci, tu ești noul ajutor de la fermă, spuse el cu o familiaritate neplăcută. Vreau să spun că ești o variantă înfrumusețată a ultimului pe care l-a avut... Ochii lui se mișcară peste sânii ei... O variantă care arată mai bine.

Ea spuse cu răceală:

– Îl căutați pe domnul Bowen?

– Da, pe Ross. Eu sunt fratele lui mai mare, Greg Bowen.

El întinse mâna. Sharon zâmbi strâmb, nevrând să-l atingă.

– Ar fi mai bine să nu ne strângem mâinile, domnule Bowen. Nu sunt prea curată. Ross s-a dus să repare un tractor, se va întoarce peste câteva minute... Se uită fix la geanta lui de piele... Dacă vreți să așteptați în casă... O să-i spun lui Ross că sunteți aici.

– Nu, nu, o să aștept aici... Se rezemă de perete... Jock mi-a spus că Ross are un ajutor nou, dar nu mi-a spus cât ești de drăguță. Și locuiești în casă, nu? Este bine pentru Ross.

Obrajii ei se făcură ca focul.

– Domnule Bowen, dacă insinuați că eu și Ross avem alte relații decât cele dintre patron și angajat, vă înșelați amarnic. Acum, dacă vreți să mă scuzați, am multă treabă.

El o apucă de încheietura mâinii.

– Nu te grăbi așa.

Stătea prea aproape de ea ca să fie liniștită; îi simțea mirosul pătrunzător al after-shave-ului. Își trase mâna repetând cu răceală:

– Cred că ar fi mai bine dacă ați aștepta în casă.

Fără să-și dea seama, ea se întoarse cu spatele, aplecându-se să ia o canistră. Fără nici un fel de delicatețe, el o apucă de spate, căutându-i sânii cu mâinile. Pentru o clipă, ea înțepeni din cauza șocului, apoi se răsuci în brațele lui, străfulgerându-l cu mânie.

– Ia-ți mâinile de pe mine! țipă ea înțepându-l cu cotul.

El era mai puternic decât părea. O cuprinse cu braţul de mijloc şi o sprijini de perete, încercând să-i ridice obrazul cu cealaltă mână. Gura lui se lipi de a ei, violând gura fetei cu nişte buze umede. Incapabilă să se mişte, incapabilă să respire, simţi că începe să-i vâjâie capul.

– Las-o în pace, Greg.

Gura lui Sharon fu eliberată şi ea respiră adânc, pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Greg spuse cu obrăznicie:

– Mă ştii, frăţioare. Când mi se oferă ceva, nu mă dau la o parte...

Sufocându-se de furie, Sharon ţipă:

– Ştii foarte bine că eu nu...

Vocea lui Ross veni ca o plesnitură.

– Taci, Sharon! nu fă lucrurile mai rele decât sunt, minţind.

– Nu-i adevărat!

Gura i se strâmbă cu ironie şi Ross adăugă:

– Tu şi fratele meu sunteţi la fel – sunteţi o pereche potrivită. Dar te plătesc ca să munceşti, nu să te tăvăleşti cu Greg prin fân...

– Ross, îl întrerupse Greg mieros, nu eşti prea sever cu fata? La urma-urmei, n-a fost decât un mic sărut.

Ross zise calm:

– Încă n-ai devenit stăpânul acestui loc, Greg, aşa că nu încerca să-mi spui cum să-mi tratez angajaţii.

– Ah, da... asta îmi aminteşte scopul vizitei mele, răspunse Greg la fel de calm. Poate că ar trebui să mergem într-un loc mai ferit.

Cuprinsă de uimire, Sharon văzu că faţa lui Ross se încordează în timp ce mâinile i se încleştează, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva neplăcut. El era proprietarul lui Marshwinds, gândi ea. Atunci cum putea Greg să-i ia ferma? Ce ameninţare reprezenta el?

– Trebuie să termin mai întâi aici, îi răspunse Ross cu răceală. Du-te în casă. Jock o să-ţi prepare o băutură. Dar nu-l ruga să ţi se alăture, bine, Greg?

Greg ridică o mână, salutându-l ironic.

– Eu nu împing niciodată lucrurile preą tare, nu-i aşa, Ross? Mă bucur că te-am cunoscut, Sharon... Fără îndoială că drumurile noastre se vor mai încrucişa.

„Nu, dacă o să fie după cum vreau eu", gândi Sharon, nedând atenţie plecării lui. Se întoarse spre Ross:

– Eu n-am...

– Las-o baltă, Sharon, spuse el plictisit. Să continuăm cu treaba.

Ea-şi întoarse capul, frustrată din cauza refuzului lui de a o asculta. Ştergând ugerele cu soluţie dezinfectantă şi uscându-le cu prosopul, ea se hotărî să adopte altă tactică.

– De ce nu poate Jock să bea?

Cu spatele la ea, Ross spuse indiferent:

– Pentru că este alcoolic. O picătură şi s-a zis cu el. Această apucătură o are de când era la marină. Cu şase luni în urmă, Greg s-a gândit c-ar fi dis-

tractiv să-i dea niște rom – mi-au trebuit două săptămâni ca să-l aduc pe Jock la starea normală.

– Vrei să spui că Greg ştia dinainte ce o să se întâmple? se minună ea, îngrozită.

– Oh, da. Când era copil îi plăcea să rupă aripile fluturilor.

Ea se revoltă.

– Și totuși, imediat ai presupus că eu am fost aceea care am început acel sărut!

– Ei bine, trebuie să admiți că este o coincidență cam mare. La început Steve, acum Greg, și totul în ultimele cinci zile. Întotdeauna ești împinsă să păcătuiești, Sharon?

Uitând de lapte, ea spuse cu o voce ascuțită:

– Disprețuiești toate femeile sau doar pe mine?

– Nu mă provoca, Sharon.

Nervoasă, ea ignoră avertizarea lui.

– Vrei să spui că poți zice orice despre mine, dar eu nu pot să-ți vorbesc în același fel? Devenind din ce în ce mai furioasă, ea răbufni... Cine naiba crezi că ești de te consideri imun la critică?

– Problema nu este cine dracu' sunt eu, ci cine dracu' ești tu, Sharon Reid... El uitase de muls. Făcu un pas către ea și mușchii de la gât i se încordară, făcând-o pe fată să simtă nevoia de a se retrage... Fugi de ceva, nu-i așa?

– Și ce dacă? Asta nu poate fi considerata o crimă.

Vocea lui era periculos de calmă.

– Nici chiar dacă are o legătură cu drogurile?

Chiar dacă ar fi încercat, n-ar fi putut să-şi modifice trecutul. Cu gura uscată, ea spuse abătută:

– Ross, jur că n-am luat droguri în viaţa mea.

Nici unul dintre ei nu observă că el o apucase de umeri.

– Deci, procurai altcuiva? întrebă el cu asprime. După mine, asta este şi mai rău.

Era exact acuzaţia care i se adusese. Ca şi cum ar fi fost ieri, îşi aduse aminte sala de consiliu şi feţele reci şi lipsite de expresie din jurul mesei ovale, precum şi probele îngrozitoare care o acuzau. Neîncrederea, umilinţa şi teama o cuprinseră din nou, cufundând-o într-o lume de coşmar din care dispăruseră normalul şi raţiunea.

El o scutură şi, cu o voce ameninţătoare, îi zise:

– Deci asta era – se vede după faţa ta. Ai vreo idee de câte suferinţe eşti vinovată? Sau nu-ţi pasă?

Năucă, ea văzu aceeaşi furie neomenească pe figura lui, asemănătoare cu cea care-i apăruse pe faţă în noaptea aceea ploioasă în care ajunsese aici. Neputincioasă ca o păpuşă de cârpă, ea-i suportă strânsoarea, ştiind, cu amărăciunea înfrângerii, că el n-ar crede-o niciodată, chiar dacă i-ar spune adevărul. Roger, care o iubea, n-o crezuse. Şi atunci de ce ar crede-o Ross, care nu făcea un secret din faptul că n-o putea suferi?

Probabil tăcerea ei fu aceea care-l înfurie mai mult. Spuse printre dinţi.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea şi ai morala unei curve, nu-i

așa? O mică curvă... Își rânji dinții... Încep să mă întreb de ce au beneficiat Steve și Greg de un lucru de care eu n-am beneficiat. N-ar trebui să încercăm?

Cu o secundă înainte ca el s-o atingă ea-și dădu seama de intențiile lui și trupul întreg îi înțepeni. Fusese suficient de neplăcut să fie sărutată de către Steve și Greg, dar știa că va fi infinit mai rău să fie sărutată de Ross Bowen. Pe Steve și Greg, ea putuse să-i respingă într-un fel, dar nu pe Ross... Îi împinse pieptul cu palmele, cu ochii speriați.

– Nu! gemu ea. Te rog, Ross...

Brațele lui o înconjurară, de zece ori mai puternice decât ea. O atrase lângă trupul lui, până când se trezi lipită de el. Numai atunci îi luă obrazul cu degetele ca un clește și-și coborî capul până când buzele i se uniră cu ale ei. Ea începu să se zbată, dar era o pierdere inutilă de energie; era la fel de neajutorată ca un animal prins în cursă. Ea se înmuie, sperând că el își va slăbi strânsoarea, dar nu se întâmplă nimic de acest gen și ea se trezi strânsă și mai tare. Brusc, ea încetă să se mai zbată știind că nu-i era de nici un folos și cum făcu asta, începu să fie conștientă de alte senzații.

Era un sărut care începuse cu furie. Dar când ea se liniști în fața asaltului abia mai respirând, urând din tot sufletul pretențiile gurii lui necruțătoare, așa cum le urâse pe cele ale lui Steve și Greg, simți o schimbare în el. O ezitare ciudată, ca și când ar fi deschis o ușă și s-ar fi trezit într-o cameră diferită de cea la care s-ar fi așteptat. Sărutul lui se îm-

blânzi. Mâna lui care era încleștată de mijlocul ei începu să se miște în sus și în jos de-a lungul spatelui, masându-i șira spinării. Cealaltă mână îi ridică părul, degetele lui căutându-i moliciunea gâtului. Buzele lui erau fierbinți și sigure pe ele.

Ea nu putu să spună când rezistența ei se schimbă în pasivitate și pasivitatea în plăcere. Știa doar că ușor, începu să-i întoarcă sărutul, buzele desfăcându-i-se binecuvântătoare în timp ce el începu să-i cerceteze gura. Trupul ei deveni flexibil în brațele lui; mâinile ei îi cuprinseră fața și se înfipseră în părul lui bogat și neașteptat de mătăsos; sângele începu să-i alerge mai iute prin vine. Chiar dacă hainele îi separau, ea-i simți bătăile inimii și, cu o bucurie primitivă, știu că și el era afectat la fel ca și ea.

Știa, de asemenea, că niciodată nu mai fusese sărutată așa. Sărutările lui Roger erau plăcute, dar nu fusese nicicând în pericol de a-și pierde controlul; șocată, realiză că dacă Ross și-ar fi împins îmbrățișarea mai departe, n-ar fi fost în stare să-i reziste, ei, dimpotrivă, l-ar binecuvânta. O slăbiciune delicioasă i se răspândi în trup, pentru prima dată realizând forța de atracție explozivă ce putea fi generată între un bărbat și o femeie.

Când el o respinse, șocul fu cu atât mai mare, din cauza acestei noi experiențe și cuvintele lui aspre și urâte înlăturară instantaneu această senzație. El șuieră:

– Ți-au plăcut toți, Sharon? Steve, Greg. Eu. Toți sunt la fel pentru tine. Mai întîi o ușoară

rezistență și apoi, dă-i drumul!... Își șterse gura cu dosul palmei, ca și cum ar fi vrut să înlăture amintirea buzelor ei... Există un cuvânt pentru femei ca tine!

– Greșești! izbucni ea, prea șocată ca să nu fie sinceră. Ross, nu este așa...

– Scutește-mă de această privire nevinovată! spuse el amenințător. Și să stabilim un lucru – dacă vrei să te învârți în jurul lui Greg, n-o s-o faci aici la Marshwinds. Ai înțeles?

La spate ea simțea asprimea zidului, încurajatoare; păru să primească puteri de la acesta.

– Înțeleg foarte bine, spuse ea cu răceală. Ești hotărât să gândești tot ceea ce este mai rău despre mine, indiferent de situație, asta înțeleg. Continuă, Ross Bowen, nu te pot opri... Luă bidonul de lapte cel mai apropiat, sperând ca el să nu-i observe tremurul mâinii... și acum ar fi mai bine să ne apucăm de treabă, nu crezi?

El murmură o înjurătură, întorcându-se cu spatele la ea și, într-o tăcere totală, începu să lucreze de-a lungul celor două șiruri paralele de animale. La rândul ei, Sharon încerca să nu se mai gândească la acel sărut devastator, forțându-se să se concentreze asupra mulsului, mergând de la o vacă la alta și îmbărbătându-se de la căldura și masivitatea acestora.

Observând că Ross era pe cale de a termina cu puțin înaintea ei, ea spuse cu o politețe glacială:

– Eu o să curăț totul, dacă vrei să te duci să vorbești cu fratele tău.

– Mulțumesc, spuse el cu aceeași răceală, dar prefer să controlez robinetele de la rezervorul de lapte.

Ea știa că el are dreptate, fiindcă dacă ea nu le-ar fi strâns ca lumea, sute de litri de lapte s-ar fi risipit. El veni lângă ea ca s-o ajute să termine, apoi când ea cără utilajele în camera de pompare, controlă robinetele și dădu drumul la pompă.

– Gata, spuse el în cele din urmă. Poți să termini singură?

– Da.

– Sharon, eu... ce naiba se întâmplă? Sunt în casă dacă ai nevoie de mine.

Din doi pași el fu la ușă, lăsând-o să se trântească în urma sa. Camera de pompare era foarte călduroasă și, obosită, Sharon se rezemă de perete, ștergându-și fruntea cu mâna. Pentru prima dată, își puse întrebarea dacă luase o decizie înțeleaptă stând la Marshwinds. Să lucrezi pentru un bărbat care te disprețuia era destul de rău. Dar când același bărbat trezea în tine senzații despre care nici nu știai că există, era de zece ori mai rău. Poate că cel mai bun lucru era să-și ceară preavizul, dar asta i-ar întări lui convingerea proastă pe care o avea despre ea. Oh, la naiba...

Ea umplu bidonul cu apă, adăugând concentrația corectă de dezinfectant. Apoi se întoarse în hambar, pentru a lua ultimele două canistre de lapte, care erau așezate în celălalt capăt lângă fân; în timp ce se aplecase ca să le ia, auzi vocea lui Ross ca și când ar fi fost în apropiere.

– Credeam că aştepţi în casă.

Ezitarea ei fu fatală. Nu voia să tragă cu urechea, dar nici nu voia să-şi trădeze prezenţa apărând cu canistrele de lapte. Stătu nemişcată, ştiind că era vorba de vocea lui Greg care răspundea.

– Jock mi-a arătat clar că nu-mi doreşte prezenţa şi nu voiam în mod special să aştept acolo. Îmi inspiră o atât de mare loialitate, frăţioare.

Deşi nu-l putea vedea, Sharon îşi dădea seama de tensiunea ce exista în vocea lui Ross.

– Cred că n-ai venit atâta drum ca să vorbeşti despre Jock. Vino la subiect, Greg!

– Da... bine... O pauză, ca şi cum Greg s-ar fi distrat să-l ţină pe fratele lui în suspans... După cum ştii, hotărârea mea de a vinde Marshwinds este prevăzută pentru sfârşitul verii. M-am hotărât s-o pun în practică, Ross.

De data asta urmă o pauză mai lungă.

– Îmi dau seama. Mă gândeam că o vei face. Când, Greg, şi pentru cât?

– Mă dezamăgeşti, Ross, replică Greg încet. Mă aşteptam să reacţionezi altfel.

– Vrei să spui că te aşteptai la o altfel de reacţie? Încă mai rupi aripile fluturilor, Greg, nu-i aşa?

– Nu fac nimic din ceea ce n-aş fi legal îndreptăţit să fac.

– Adevărat. Ceea ce faci este dezgustător... dar nu este nevoie să-ţi spun eu, nu-i aşa?

– Este vorba de o afacere pur şi simplu.

– Nu te păcăli singur – m-ai urât din clipa în care m-am născut. Ce noroc pentru tine, că ultimul nostru tată, atât de nepricopsit, ţi-a fost atât de obligat ca să-ţi ofere posibilitatea să mă pui la zid, ceea ce presupun că eşti pe cale de a face.

Sharon simţi un fior pe şira spinării când auzi vocea ostilă a lui Greg.

– Ai dreptate, Ross, să nu ne mai înşelăm singuri. Îmi va face mare plăcere să te distrug. Am aşteptat destul timp, nu?

– Cinci ani – destul de mult. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare, Greg – când şi cât?

– La sfârşitul lui august. Trei sferturi de milion.

Se lăsă o tăcere care dură prea mult.

– Ştii foarte bine că n-am nici o şansă să strâng aceşti bani.

– Bineînţeles.

– Eşti un bastard, Greg.

Sharon putu aproape să vadă expresia de lăcomie de pe faţa lui Greg.

– Greşeşti din nou, Ross. Tu eşti bastardul, nu-ţi aminteşti?

– N-ai iertat-o pe ea niciodată, nu-i aşa?

– Nu. Chiar dacă este moartă de cinci ani, este o întrebare inutilă. Dar să ne întoarcem la cealaltă chestiune – cred că sunt mai mult decât corect. Ai două luni ca să faci rost de bani. La urma-urmei, puteam să aştept până la sfârşitul lui august, nu crezi?

– Dacă aşteptţi mulţumiri, o să aştepţi mult şi bine... Altă pauză, timp în care Sharon aştepta cu

răsuflarea tăiată... Uite, Greg, n-o să îngenunchez în fața ta sau a altcuiva. Dar știi la fel de bine ca și mine că doresc Marshwinds – pe tine nu te-a interesat niciodată acest loc. Viața ta este la oraș... Vocea lui Ross se îngroșă de emoție... Dar eu iubesc aceste locuri, Greg. Am muncit aici de ani de zile. Am trecut peste fiecare bucățică de pământ de aici. Livada, câmpurile, apele – le cunosc pe toate și le iubesc, iarna și vara, ziua și noaptea. Locul mi-a intrat în sânge – oferă-mi-l la un preț decent, Greg, unul pe care mi-l pot permite. Fiindcă tu n-ai nevoie de bani, amândoi știm asta, nu-i așa?... Altă pauză apăsătoare... lasă-mă să stau aici, de unde aparțin.

– Ei, ei, cine s-ar fi gândit la asta? spuse Greg mieros. Ross Bowen cerșind îndurare! Foarte impresionant, Ross, foarte impresionant. Totuși, chiar dacă te dezamăgesc, prețul și data rămân în picioare. Sunt sigur că ai să găsești un bancher înțelegător care să te ajute.

– Cu dobânzile îngrozitoare pe care le cer ei? Știi foarte bine că nu pot!

– Poate că ai dreptate... păcat. Dacă nu poți să cumperi Marshwinds, cred că am să găsesc pe cineva care o să poată. Este, cam ce se poate spune în afaceri, o proprietate foarte dorită.

– M-am săturat de asta, Greg. Du-te la mașina ta și pleacă în oraș. Poți să-mi trimiți o notă scrisă cu prețul și data – nu că nu te-aș crede, cred că înțelegi.

– Va fi o plăcere... La revedere, Ross. Nu munci prea din greu!

Sharon auzi paşi pe duşumea şi apoi, peste câteva minute, zgomotul unui motor pornind... deci Greg pleca. În jurul ei se lăsă tăcere. Apoi, sări în sus auzind un sunet înfundat, ca şi cum cineva ar fi dat cu pumnul în perete. Alţi paşi, de data aceasta mai furioşi. Zgomotul uşii de la hambar trântite şi apoi, din nou, tăcere.

CAPITOLUL III

Foarte încet, Sharon luă canistrele cu lapte şi se duse înapoi în camera de pompare, cu capul vâjâindu-i de implicaţiile celor auzite. Era clar că Ross nu moştenea Marshwinds. Greg o moştenea. Cum şi de ce, ea nu era sigură, deşi aparent, tatăl lor care murise făcuse asta. Şi acum, Greg avea să vândă Marshwinds la un preţ pe care Ross nu şi-l putea permite. Ceea ce însemna că Ross trebuia să părăsească acest loc pe care-l îndrăgea atât de mult...

Ce treabă avea ea cu toate acestea? gândi Sharon, frecând vasele cu peria şi spălându-le. N-ar fi fost aşa dacă Ross ar fi făcut vreun efort ca să-i câştige simpatia; el o tratase doar cu ură, răceală şi ironie. Atunci, de ce simţea că i se strânge inima pentru el atunci când relua în gând conversaţia dintre cei doi fraţi, amintindu-şi cu o claritate dureroasă cum Ross cel mândru, independentul Ross se umilise în faţa lui Greg, rugându-l să-i facă un preţ decent... ce mult trebuie să fi dorit el să păstreze Marshwinds, ca să facă asta!

Îşi termină treaba şi merse în casă, unde îşi mâncă singură cina în bucătărie; nu era nici urmă

de Ross sau de Jock. Apoi, merse în camera ei, unde citi un timp, neputând să se concentreze asupra cuvintelor de pe pagină. Neliniştită, se îndreptă spre fereastră şi privi afară. În apropierea unui hambar, era o poartă ce ducea spre câmpuri. Ross pusese în funcţiune un tractor şi unul dintre ajutorii de la fermă închidea poarta după el. Fusese probabil la unul dintre câmpuri, hotărî ea prosteşte, amintindu-şi cât de încântat fusese el de posibilitatea de a-şi creşte producţia de secară la hectar, în această vară. Dacă Greg va vinde ferma, ceea ce se va culege de pe un hectar nu va mai avea nici o importanţă, gândi ea observându-l pe Ross cum sare de pe tractor, vorbeşte cu unul dintre oameni şi apoi se îndreaptă cu paşi mari spre casă. Când se apropie, ea se dădu înapoi, nedorind să fie văzută de el. Când ajunse lângă casă el ezită, ca apoi să treacă pe lângă clădire şi s-o ia în susul dealului.

Sharon stătea nehotărâtă. „Vezi-ţi de treburile tale" o sfătuia mintea ei rece şi calculată... „Ross Bowen nu reprezintă nimic pentru tine. Şi ce dacă îşi pierde ferma? Nu te priveşte pe tine"... „Ba da", îi răspundea partea cumsecade a naturii ei feminine. Măcar de ar avea pe cineva cu care să poată vorbi... „Oh, sigur că da", îi răspunse mintea ei cu cinism... „Înseamnă că speri ca el să te sărute din nou"... „Nu-i adevărat! Vreau doar să-l ajut"...

Cu conştiinţa faptului că are de luat o hotărâre, ea ieşi afară. Ross nu se vedea, dar dacă ea urca pe deal, îl va întâlni, cu siguranţă. Merse printre şirurile de meri, ale căror fructe începuseră să

apară, mici, tari și verzi. Iarba fusese cosită abia de două zile și aerul era îmbălsămat de mirosul degajat de grămăjoarele ce se uscau la soare. Sus, pe cer, apăru sclipind prima stea.

Ajunsese în vârful dealului. Trecând printre copaci, ajunse la capătul livezii unde un gard o separa pe aceasta de pășune. Ross se sprijinea de poartă, cu spatele la ea.

Pentru o clipă ea stătu nemișcată. La apus, soarele ajunsese la orizont, o sferă portocalie într-un cer luminos, care pălea transformându-se din oranj în auriu. În depărtare, promontoriul părea suspendat deasupra mării. Un tractor se îndepărta de el, peste întinderea nesfârșită a câmpurilor. Nu se auzea nici un sunet și nici o mișcare, ci doar pacea somnolentă a unei seri de vară.

Cum o să îndure el pierderea aceasta? se gândi Sharon cu o strângere de inimă. Pământul din fața lui era al său, într-un fel în care nu fusese niciodată al lui Greg. Atât de frumos și atât de iubit... Ea făcu un pas șovăielnic înainte. Ciripitul unei păsări străpunse aerul făcând-o să tresară și capul lui Ross se întoarse. Peste cele câteva palme de pământ care-i despărțeau, el întrebă:

– Ce vrei? S-a întâmplat ceva?

– Nu... Am simțit nevoia unei plimbări. Este o seară atât de frumoasă, spuse ea, traversând iarba spre el.

Ca și cum ar fi observat frumusețea apusului de soare pentru prima dată, el spuse răspicat:

– Presupun că este, Sharon. Nu vreau să par nepoliticos, dar am venit aici ca să fiu singur.

– De ce, Ross? întrebă ea foarte încet.

Stătea cu spatele spre soare, așa că nu-i putea vedea expresia feței.

– Nu te privește pe tine.

Ea îndrăzni să-l întrebe:

– Ești îngrijorat de ceva?

– Sharon, las-o baltă, vrei?

Vocea lui era aspră.

Ce proastă fusese să creadă că el are nevoie de ajutorul ei... Se întoarse să plece, cu umerii aplecați și murmură:

– Îmi pare rău dacă te-am deranjat, spuse ea întorcându-se să plece pe drumul pe care venise.

– Sharon... Ea-și întoarse capul. Cu trăsăturile feței ca o mască, el spuse... Vrei să te plimbi? Sau ești prea obosită?

El îi întinse ramura de măslin și ea era bucuroasă s-o accepte.

– Nu, nu sunt obosită – mi-ar place. Am putea să mergem până la stăvilare? N-am mai fost acolo.

– Sigur. Putem merge peste pășune.

Sharon descoperise, în puținele zile de când era la Marshwinds, că acrii de luncă ce aparțineau fermei erau cunoscuți sub denumirea de promontorii, motivul fiind Golful mareelor adânci, cu malul cel mai înalt din lume, care se întindea de-a lungul câmpurilor printr-o surpătură înaltă de pământ și stânci, pe mii de mile lungime. Promontoriile fuseseră construite cu aproape trei sute de

ani în urmă de către acadieni, francezi emigranți care înălțaseră locul și profitaseră de câmpiile mănoase până când fuseseră deportați de britanici, pe la jumătatea secolului șaptesprezece. În zilele acestea se spunea că nimeni n-ar fi reușit să facă un sistem de diguri așa cum făcuseră acadienii cu mulți ani în urmă. Așa încât, pentru Sharon, locul era bântuit de stafiile bărbaților, femeilor și copiilor care-și făcuseră casa în aceste locuri, și apoi, din motive politice, fuseseră smulși și cărați cu vapoarele spre coloniile americane sau înapoi în Franța.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ross spuse încet:

– La un apus de soare ca acesta, am putea să dăm timpul înapoi, nu crezi? Vezi pescărușul acela? Se presupune că de acolo au fost luați acadienii cu bărcile și duși în vapoarele ancorate în golf. Se spune că membrii familiei au fost separați și nu s-au mai văzut niciodată unii cu alții. Și casele lor au fost arse în urma lor... Râse scurt, fără pic de veselie... Poate că locul este blestemat.

Ea gândi că acum el va fi mai deschis față de ea.

– De ce spui asta?

– Pentru că... n-are importanță.

Deci, el nu voia să-i împărtășească necazurile... Mergeau printr-o fâneață cu iarba înaltă și bogată; ultima bucățică de soare se ascunsese la orizont. Ross pășea ca un posedat, cu umerii aplecați, cu ochii ațintiți spre pământ. Înțeleaptă, Sharon nu se plânse, știind că activitatea fizică era cel mai bun

lucru pentru el. Trebuie să fi mers vreo jumătate de oră, timp în care se apropiaseră de linia de est a digurilor. Apa era plină de pescăruşi; când Sharon şi Ross se apropiară, o pereche de gâşte sălbatice străpunse văzduhul îndreptându-se spre vest, bătând repede din aripi – siluete negre în lumina sărăcăcioasă.

Sharon le urmări până când dispărură din vedere, cu o umbră de melancolie pe faţa ridicată în sus; nu-şi dădea seama că Ross o observă cu mai multă atenţie pe ea, decât pe gâşte.

– Nu sunt frumoase? murmură ea mai mult pentru sine decât pentru el.

– Frumos, aprobă el cu o notă ciudată în voce.

Ea se uită rapid spre el şi simţi cum i se îmbujorează obrajii, fiindcă era conştientă de atracţia stranie pe care acest bărbat o avea pentru ea, atracţie de care era înfricoşat. Zise abrupt:

– N-am putea să mergem spre promontoriu?

Faţa lui se înăspri într-o clipă.

– Bineînţeles.

Ea-l urmă de-a lungul unei cărări înguste şi ajunseră la baza promontoriului. Se căţărară până în vârf, unde se afla un drum, suficient de larg pentru un tractor. Peretele dinspre mare era consolidat cu pietre, întreaga structură fiind mult mai solidă decât bănuise. Văzându-i mirarea, Ross comentă:

– Poţi merge mile întregi pe acest promontoriu ce urmează cursurile râurilor de coastă.

Ea văzu că acum stăteau lângă estuarul unui râu. Marea era în flux și albia estuarului râului era golită – un canal adânc în nămolul moale și roșu, împrejmuit de iarbă de mare. O lună plină atârna la orizont, acoperind cu o lumină spectrală totul, iar firicelul de apă din canalul râului părea o panglică argintie. Din eleșteul aflat în spatele lor se auzi orăcăitul broaștelor.

Într-un elan nerostit, se așezară amândoi în iarba grasă de pe mal, Sharon gustând din frumusețea scenei. Momentul se transformă în minute, până când al șaselea simț îi spuse că era observată. Se uită spre însoțitorul său. El o privea fix, cu o astfel de intensitate încât inima ei se opri în loc.

– Ce s-a întâmplat, Ross? întrebă ea încet, sunetul vocii sunând nelalocul lui într-o astfel de liniște.

Cuvintele părură să-i iasă contra voinței lui.

– Sunt pe cale de a pierde Marshwinds, Sharon.

Ea își îndreptă spatele și în ciuda faptului că era îngrijorată pentru el, simți un fior de plăcere pentru că, până la urmă, el alesese să i se confeseze.

– Cum se poate întâmpla asta?

– Nu eu sunt moștenitorul, ci fratele meu Greg.

– Dar eu credeam că tu ești.

– Așa cred și cei mai mulți dintre oameni. Locuiesc aici de zece ani, de când am terminat studiile agricole; am făcut din nimic ceea ce se vede astăzi. Dar n-a fost niciodată ferma mea.

Cu intuiția faptului că pășește pe un teren periculos, ea întrebă prostește:

– De ce?

El ținea un fir de iarbă între dinți, mestecându-l.

– Este o poveste lungă și nefericită. N-am spus nimănui până acum, Sharon...

În lumina lunii ochii lui căpătaseră culoarea indigoului. Ea-și puse mâna pe brațul lui, simțindu-i căldura pielii prin cămașă.

– Poate că este timpul s-o faci.

Vocea lui era atât de joasă încât ea trebui să facă un efort ca să-i audă cuvintele.

– Dacă nu spun cuiva, cred că o să înnebunesc... Ea aștepta răbdătoare și, în final, el începu să vorbească, cu dificultate și rar la început, dar apoi din ce în ce mai ușor, pe măsură ce aluneca în trecut... În ochii lumii, Gerald Bowen era tatăl meu, la fel cum era și al lui Greg. El a murit de cinci ani și se spune că nu trebuie să vorbești de rău despre morți, dar știi, Sharon, el m-a urât din clipa în care m-am născut și încă simt efectul acestei uri. Niciodată nu mi-am cunoscut mama, a murit la scurtă vreme după ce m-a născut – dar am văzut fotografii și am citit câteva din scrisorile ei, era o femeie de o mare căldură și sensibilitate care mi-a umplut golul acestor ani. Dar Gerald... cum l-aș putea descrie? Ambițios, fără scrupule, cu geniu pentru a face bani și cu o lipsă totală de milă împotriva celor care îi stăteau în cale. Un om rece, disprețuitor al emoțiilor, dar foarte posesiv în privința a ceea ce considera a fi al lui. El și Alicia, mama mea, erau căsătoriți abia de un an când s-a născut Greg – fiul pe care-l dorea

urmaș al imperiului său. Este o simplă ipoteză, dar cred că pe măsură ce treceau anii, Gerald trebuie să fi distrus orice dragoste și bucurie de care mama mea era în stare; știu că era furios că nu-i mai urmaseră și alți fii lui Greg.

Ross azvârli firul de iarbă mutilat și smulse un alt smoc pe care începu să-l rupă metodic.

– Poate că ce a urmat apoi a fost inevitabil. Mama mea a întâlnit un alt bărbat și a devenit iubita lui, când i-a cerut divorțul lui Gerald a refuzat-o, chiar și când ea i-a spus că este însărcinată cu amantul ei. Ea ar fi vrut să-l părăsească atunci și mi-ar fi plăcut să cred că mai devreme sau mai târziu s-ar fi recăsătorit... dar înainte de a face asta, iubitul ei, tatăl meu adevărat, a pierit într-un accident de avion. M-a născut, s-a întors la Gerald și a murit trei luni mai târziu – oficial, de pneumonie, neoficial, îmi imaginez că de inimă rea. Totuși, am fost crescut ca fiu al lui Gerald și frate al lui Greg; dar presupun că pentru Gerald eram simbolul trădării soției lui și el i-a otrăvit și mintea lui Greg împotriva mea, așa că, într-un fel, am devenit răspunzător pentru moartea Aliciei...

În spatele acestei scurte relatări, Sharon simțea o copilărie ce trebuia să fi fost plină de singurătate și lipsită de dragoste, iar inima i se umplu de compătimire față de el. Dar el vorbea din nou...

– Gerald a cumpărat Marshwinds cu ani în urmă, când eram un puști. A luat-o ieftin pentru că era în paragină și pentru el era o afacere ideală, o investiție bună. Nu era interesat de agricultură,

totuşi. Am început să-mi petrec week-end-urile aici – el angajase un administrator şi atunci a început dragostea mea pentru acest pământ. De atunci a crescut şi mai mult. Am mers la colegiul de agricultură din Guelph şi cum am terminat, am luat în primire ferma. Apoi, acum cinci ani, Gerald a murit... Nu ne prea văzusem de când eu începusem să vin la Marshwinds şi cred că speram ca ostilitatea şi furia lui să fi dispărut. Citindu-i testamentul am descoperit altceva... Azvârli ghemotocul de iarbă, privind spre râu... I-a lăsat Marshwinds lui Greg, cu prevederea că poate fi vândută peste cinci ani. Eu trebuie să fac prima propunere, dar Greg poate să ceară orice preţ doreşte... Dacă n-o cumpăr, atunci revine altcuiva... Vocea lui deveni plată... Motivul pentru care Greg a venit astăzi a fost ca să-mi spună că a stabilit preţul; trei sferturi de milion de dolari pe care trebuie să-i dau la sfârşitul verii. Ştie la fel de bine ca şi mine că n-am mijloacele necesare să mă apropii de această sumă. Ferma îmi permite să trăiesc decent, dar nu voi scoate bani mulţi în următorii ani, şi cu dobânzile care există, nu-mi pot permite să împrumut banii. Deci locul va fi vândut altcuiva.

Sharon trebuie să fi scos un sunet de mâhnire, pentru că el se uită la ea.

– Şi încă n-ai auzit ceea ce este mai rău, spuse el cu amărăciune. Gerald trebuie să se fi distrat întocmindu-şi testamentul. În opt ani de la moartea lui, adică trei ani de acum încolo, moştenesc o parte importantă din averea lui, suficient ca să

cumpăr Marshwinds la un preţ de trei ori mai ridicat. Dar atunci va fi prea târziu...

Înfricoşată, ea şopti:

– Ce mult trebuie să te fi urât!

– Oh, da... fără nici un dubiu. Şi Greg a moştenit această ură – îi place să mă izgonească din unicul loc care a fost ca un cămin pentru mine. Şi nu pot face nimic pentru a-l opri.

Ea îi puse din nou mâna pe braţ, încercând ca prin această atingere să-l îmbărbăteze.

– Nu este posibil să conteşti testamentul?

– Mi-e teamă că nu. Gerald a angajat cel mai bun jurist din zonă ca să se asigure că nimic nu poate fi contestat... Brusc, el îşi dădu seama de degetele ei pe braţul lui. Uitându-se spre ea, îşi puse mâna peste a ei.... Nu fi atât de supărată, Sharon, n-ar fi trebuit să te încarc cu toate acestea, n-a fost cinstit din partea mea... Îi zâmbi cu un surâs nevinovat, care o făcu să-i vină să plângă... Trebuie să fii o bună ascultătoare.

– Chiar nu poţi să faci nimic? întrebă ea neajutorată.

– Peste trei ani, o să fiu în situaţia de a cumpăra un alt loc.

– Dar nu va fi Marshwinds.

– Nu, nu va fi Marshwinds.

Ea se cutremură şi, aproape instinctiv, braţul lui îi înconjură umerii.

– Ţi-e frig, ar fi mai bine să ne întoarcem... O strânse şi mai tare... Mulţumesc, Sharon.

Ea zâmbi fără să spună ceva, ştiind ce urma să se întâmple şi dorindu-şi din toată inima. Sărutul lui începu blând, o simplă exprimare a recunoştinţei lui, şi ea-i răspunse încrezătoare, oferindu-i o consolare ce nu avea nevoie de cuvinte. Dar nu se ştie cum, amândoi luară foc unul de la altul. Gura lui începu să se mişte peste a ei cu o nevoie şi o dorinţă ce nu avea nevoie de cuvinte, care o făcu să uite orice simţ de prevedere. Mâinile lui se afundaseră în părul ei, făcând-o prizonieră, în timp ce ea-şi plimba mâinile peste pieptul lui, ca să se ridice spre umeri, simţind cu o plăcere primitivă curbura oaselor şi a muşchilor lui; asta o făcu conştientă de cât de mare era el în comparaţie cu ea şi de cât de diferit era structurat.

Gura lui o părăsi pe a ei ca să alunece peste pielea dulce a gâtului, spre baza acestuia; din bătaia pulsului ei, el îi ghici excitarea, din flexibilitatea trupului ei, îi simţi nevoia de mângâiere. Mâna lui îi găsi sânul sub bluza subţire; şocul fu resimţit de întregul trup al fetei care scoase un sunet de protest şi de plăcere.

– Vrei asta la fel de mult ca şi mine, nu-i aşa, Sharon? murmură el lângă gâtul ei, mângâindu-i ritmic sânul. Te-am vrut din prima clipă când te-am văzut în hambar, în acea noapte, cu părul tău negru ca de vrăjitoare, cu ochii ca petalele de flori.

Sharon nu mai simţise niciodată ceva care să se compare cu durerea dulce a dorinţei care-i cuprinsese întreaga fiinţă, imperioasă în nevoia ei acută, în doar câteva secunde măturându-i nevinovăţia,

ignoranța trupului ei netrezit până atunci. Când ea-l simți cum îi desface nasturii de la bluză, apoi sutienul, simți un fior al anticipației, în timp ce vederea degetelor lui lungi care-i cuprinseseră sânii, o făcu să se înroșească.

– Ross... murmură ea, neștiind dacă îl ruga să se oprească sau să continue.

El îi dădu bluza la o parte expunându-i sânii la lumina lunii, cu pielea ca marmura.

– Ești atât de frumoasă, zise el răgușit... Ochii lui se plimbară peste trupul ei cu o expresie de posesie fățișă, care o făcu să tremure. El începu să-și descheie cămașa și să umble la cureaua de la pantaloni... Dă-ți jos hainele, Sharon – nu trebuie să mai așteptăm, nu-i așa?

Cuvintele și acțiunea lui îi provocară o senzație de teroare, magia atingerii lui dispărând ca prin minune.

– Ce să așteptăm? spuse ea prostește.

El se aplecă și o sărută, râzând înțelegător.

– Vreau să fac dragoste cu tine. Aici și acum. Doar cu luna care să ne observe. Și tu o vrei, nu-i așa?

– Nu! gemu ea. Nu, Ross, eu... se întrerupse deoarece mâinile lui îi găsiră din nou sânii, și-i frământau înfierbântând-o și ironizând refuzul ei. Cu ultimele rămășițe de voință se smuci din mâinile lui și începu să-și încheie bluza în grabă... Te rog, nu trebuie...

Figura lui se înăspri...

– Hai, Sharon. Pe cine încerci să înșeli?

Încercând să-şi vină în fire, ea izbucni:

– Pe nimeni. Dar nu pot face dragoste cu tine...

– De ce nu? întrebă el. Spune-mi un singur motiv valabil.

– Nici măcar nu te cunosc! Te-am întâlnit acum o săptămână.

– N-are nici o legătură cu asta, ştii la fel de bine ca şi mine. Să nu ne mai prostim, suntem doi adulţi, ne vrem unul pe celălalt şi nu văd cine ne-ar opri.

– Faci ca totul să pară atât de rece. Atât... atât de practic, replică ea.

– N-am de gând să pretind că te iubesc, dacă asta vrei să spui, zise el cu o sinceritate brutală. Oricum, Sharon, de ce faci pe virgina înspăimântată? Nu este nevoie, aş fi ştiut.

Obrazul ei se ridică brusc.

– Acum, ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că eşti la fel de virgină cum sunt şi eu neatins.

– N-am nimic de spus despre tine, i-o întoarse ea furioasă, dar pot să vorbesc pentru mine, şi se întâmplă să fiu virgină, Ross Bowen. Şi de acum, în orice situaţie, am intenţia să rămân aşa!

Mâna lui se încleştă peste încheietura ei.

– Nu te cred.

– Asta-i treaba ta!

– Când te-am văzut prima dată am ştiut cum eşti – dezrădăcinată, hoinară, ducându-te unde este mai bine şi profitând de ceea ce găseşti. Bărbaţi, băutură, droguri...

Ea simţi în el aceeaşi furie reţinută pe care o văzuse în prima noapte în hambar; dar în seara aceasta nu mai era plouată şi înfrigurată, prea obosită ca să nu se lupte. Spuse tăios:

– Sigur că există astfel de fete. Dar eu nu sunt una dintre ele.

– Aşa spui tu.

– Da, Ross, aşa spun eu.

Ceva în modul ei direct de adresare trebuie să-l fi impresionat. El spuse rar:

– Atunci, dacă nu eşti aşa, cine eşti tu, Sharon? Spune-mi ce căutai pe un drum singuratic la mile distanţă de orice oraş. Spune-mi de ce ai părăsit Montrealul... de cine sau de ce fugeai?

Pentru o clipă, ea închise ochii. Mai devreme, el îi împărtăşise durerea sa şi frustrarea legată de iminenta pierdere a fermei iubite. Îi dăduse indicii ale unei copilării lipsite de dragoste. Îndrăznea să-l facă să creadă propria ei povestire?

– O să-ţi spun de ce hoinăream, spuse ea încet... Ea-şi încolăci genunchii cu braţele, privind spre întinderile noroioase, ca şi cum când n-ar fi ştiut de unde să înceapă... Întreaga mea viaţă am fost preocupată de salvarea aparenţelor. Tatăl meu a fost poet – mi-e teamă că nu unul prea bun. Dar el credea că era bun, mult prea bun pentru gustul vulgului şi mama mea îl încuraja în această credinţă. El avusese o moştenire, suficient de mare ca să nu muncească de-a-devăratelea, dar prea de mică pentru a-i permite să ducă o viaţă pe picior mare, care i-ar fi plăcut şi pe care ar fi vrut s-o prezinte prietenilor săi literaţi.

Aşa că mama mea şi-a dedicat întreaga ei viaţă ca să păstreze aceste aparenţe; viaţa graţioasă şi intelectuală, unde banii nu însemnau nimic şi doar arta era totul... Sharon făcu o pauză, mirată să-şi audă atâta amărăciune în voce; de atâţia ani se autoeducase să-şi păstreze gândurile pentru ea însăşi şi să nu le împărtăşească altora... Am fost unicul lor copil, continuă ea... Deci, presupun că a fost inevitabil să fiu prinsă în acest joc. Dealtfel, eram singura care avea simţ practic în familie. Am învăţat foarte devreme să lustruiesc cratiţele ca să pară ca noi şi să mut mobila pentru a acoperi găurile din covoarele uzate. Am învăţat cum să gătesc mâncăruri sofisticate şi să le prezint la mesele familiei, care trebuia să-şi permită organizarea unor cocktailuri pentru lumea bună. Mi-am luat serviciu cum am crescut, şi am dat părinţilor salariul, fără de care nu s-ar fi descurcat. Nu pentru că mi-ar fi mulţumit vreodată – ei considerau că aşa se cuvine... Îşi rezemă fruntea de genunchi... Regret, dacă par cam melodramatică dar totul era atât de fals şi ireal, Ross... Şi pentru ce? Ca să impresioneze nişte oameni care, după părerea mea, nu meritau... Ridicându-şi faţa chinuită, zise... Înţelegi ce vreau să spun? Sau tot ceea ce-ţi spun este lipsit de sens?

El îşi puse mâna pe umărul ei şi o lăsă acolo caldă şi încurajatoare.

– Bineînţeles că înţeleg. Când te-am întrebat de ce vrei să lucrezi aici, ai spus că ferma este atât de frumoasă şi ancorată în realitate... trebuie să ţi se fi părut a fi exact opusul casei părinţilor tăi.

Impresionată plăcut că el își adusese aminte de vorbele ei, ea replică cu căldură:

– Exact! La o fermă nu este nimic artificial, nu-i așa? Totul este folositor și real și nu există timp și energie pentru false pretenții.

– Așa este, o aprobă el... Ezitând un pic, adăugă... Și părinții tăi? Vorbești de ei la timpul trecut.

– Da. Au murit în decembrie anul trecut, într-un accident de mașină. Erau în drum spre o reuniune literară la Toronto și în loc să ia autobuzul, să călătorească cum fac și ceilalți oameni, au luat mașina noastră. Era veche și avea nevoie de reparații. Unul dintre cauciucuri a explodat și asta a fost totul.

Deși încerca să se abțină, vocea ei tremură.

– Îmi pare rău, zise ea cu simplitate.

Ea-și înghiți lacrimile care o podidiseră la gândul chipeșului ei tată și la veselia și căldura artificală a mamei sale; ca și cum ea, Sharon, fusese cea matură, iar părinții ei doar niște copii.

– Oricum, continuă ea, vezi de ce îmi place să hoinăresc. Singura mea avere o port în bagaje. Nici casă, nici mobilă, nici prieteni – doar pe tine.

Se lăsă tăcerea. Mâna lui Ross era încă pe umărul ei și ea o voia în continuare acolo. Ea nu era o fată care să facă confidențe în mod obișnuit; Joan știa despre problemele ei familiale, bineînțeles, dar din anumite motive, ea nu i le împărtășise lui Roger. Pentru prima dată i se întâmpla să se întrebe de ce nu i se confesase. Poate

pentru că în mod inconştient, realizase că şi el acorda o mare importanţă aparenţelor? O suspiciune care se confirmase mai târziu, gândi ea posomorâtă.

– Şi ce-ai de spus despre rest, Sharon? spuse Ross încetişor... Ce te-a făcut să părăseşti Montrealul – pierderea părinţilor tăi?

Ea privi peste el, lumina lunii încadrându-i faţa, transformându-i trăsăturile într-o camee. Ar fi putut să-l mintă, pentru că el părea dispus s-o creadă.

– Nu, n-a fost asta... Se lăsă din nou tăcere... Nu pot să-ţi spun, zise ea ridicând din umeri... Nu... nu pot.

Îi era prea greu, era ca un coşmar din care nu se trezise încă.

– N-ai încredere în mine?... Degetele lui i se înfipseră în braţ şi ea se mişcă neliniştită... Asta este?

Ea-i simţi întreaga forţă îndreptată spre ea, puternică şi de neclintit şi tresări brusc.

– Nu ştiu, spuse ea cu o voce joasă şi era chiar purul adevăr. Trebuie timp ca să crezi în cineva.

Fu un răspuns care nu-l satisfăcu deloc.

– Încearcă-mă, spuse el fără şovăire. O să te asculţ cum trebuie.

Dar era chiar aşa? Îşi aminti cu claritate răspunsurile lui ucigătoare referitoare la droguri şi nu îndrăznea să-i dezvăluie lui întreaga poveste sordidă, poveste care, mai mult sau mai puţin, nu avea

un sfârşit cum trebuie, se termina în coadă de peşte şi nu o disculpa.

– Nu pot, Ross! răbufni ea. Nu pot, pur şi simplu... Din nou îşi lăsă capul pe genunchi... Îmi pare rău.

– Şi mie, spuse el cu o claritate furioasă. Eşti o femeie inteligentă, Sharon, şi poţi să-ţi închipui ce pot deduce. Bineînţeles, ceea ce este mai rău. Pentru că altfel, de ce nu mi-ai spune ce s-a întâmplat? De ce fugi?

Chiar dacă ea i-ar spune adevărul aşa cum era, el tot ar suspecta-o de tot ce este mai rău, gândi ea resemnată.

– Mi-e frig, mormăi ea. Aş vrea să mă întorc.

– Dă-i drumul, spuse el cu indiferenţă. Se poate vedea casa de aici, aşa că n-o să ai probleme să nimereşti drumul.

– Nu vii?

– Nu.

Ea descoperi că el se uită în adâncul canalului, mareea se întorsese şi, aproape vizibil, apa începuse să umple matca noroioasă, absolut tăcută în avansarea ei. Sinistru şi morbid. O persoană putea să se înece aici şi să nu mai fie găsită niciodată.

– Ross, n-ar trebui...

– Vreau doar să fiu singur, Sharon, spuse el cu o nerăbdare nedisimulată.

Singur, ca să se îngrijoreze de soarta lui Marshwinds... ştiind că nu exista nimic, dar absolut nimic, care să-i poată spune ce să facă, cu excepţia

de a-l scuti de prezența ei; ea se ridică în picioare. Lumina apei, care până atunci radiase o lumină de o frumusețe ireală, acum părea rece și neprietenoasă, în concordanță cu disperarea și singurătatea de care Ross, probabil, era acum încercat. Niciodată nu se simțise mai neputincioasă în întreaga ei viață, sau atât de îndepărtată de altă ființă umană.

– Te rog, Ross... începu ea.

– Du-te acasă, Sharon, spuse el neobosindu-se nici măcar s-o privească. Nu ne potrivim unul cu celălalt. Pentru o clipă am crezut că se poate, dar greșeam.

El pusese în cuvinte ceea ce simțise ea însăși și aceasta fu picătura finală. Își întoarse capul și se îndepărtă de el, începând să coboare treptele promontoriului. Cu ochii în pământ, cu mâinile în buzunarele blugilor, ea păși și slaba speranță că el o va chema înapoi murea, pe măsură ce creștea dinstanța dintre ei. Chiar și când știu că dispăruse din câmpul lui vizual, continuă să-și mențină același pas hotărât, însoțită doar de propria ei umbră.

Drumul până la casă păru foarte lung, dar în sfârșit, ea ajunse. Intră glonț în camera ei și închise ușa, trăgând draperiile la ferestre pentru a înlătura lumina blândă a lunii, care crea o senzație falsă de liniște. Deși dorea uitarea binefăcătoare a somnului, acesta o ocoli și nu reuși să adoarmă înainte de a auzi pașii lui Ross de-a lungul culoarului care trecea pe lângă camera ei.

CAPITOLUL IV

Dacă Sharon crezuse că muncește din greu în primele zile la fermă, sezonul secerișului îi arătă ce înseamnă adevărata muncă. Acum, era sfârșitul lui iunie și prima recoltă de grâu era coaptă, gata de a fi secerată, legată în snopi și cărată pe diguri; în ciuda echipamentului modern, rămăsese încă o operație dependentă de vreme, așa încât zilele calde succedându-se una după alta, munca se desfășura într-un ritm frenetic. Ar fi fost mult mai ușor de îndurat, dacă celelalte munci s-ar fi putut opri, decise Sharon, dar vacile trebuiau încă duse la pășunat și apoi mulse, hambarele curățate, viteii hrăniți, până când ajunse să se întrebe dacă ziua are suficiente ore ca să poată face totul, și ea, destulă energie.

Ross lucra ca un posedat, ca și cum munca grea ar fi putut să alunge amenințarea ce plutea deasupra fermei; Sharon nu se speriase niciodată de munca grea, dar curând descoperi că nu poate ține pasul cu el, pentru că avea rezerve de forță și voință care le depășeau pe ale ei. Poate că nu-i plăcea felul în care el o trata ca femeie, modul în care i se adresa ca și cum ar fi fost o infractoare de drept comun, dar nu putea să nu-i admire energia și umorul pe care îl avea față de ceilalți angajați.

Zi după zi, baloturile creşteau în hambarul cu lăptăria şi în cel al viţeilor, până când ajunseră să fie mii; şi zi după zi, soarele strălucea mai tare. Sharon preluase toată treaba de la lăptărie, eliberându-l pe Ross să meargă la câmp de unde se întorcea când se făcea întuneric. Când îşi termina îndatoririle, ajuta la aranjarea baloturilor în hambare, operaţie extrem de grea, care o lăsa înfierbântată, prăfuită şi obosită până la vlăguire, odată cu căderea nopţii.

Oboseala îşi pusese pecetea şi asupra lui Ross. Seara, ochii lui erau încercănaţi, în timp ce pielea bronzată întinsă peste oasele feţei începuse să devină gri. Într-o seară el adormi la cină, capul i se lăsă în piept, genele lui negre şi dese ca ale unei fete umbrindu-i obrajii şi Sharon avu un sentiment de compasiune atât de intens încât se sperie de ea însăşi. Dar el se trezi brusc şi continuă să mănânce, iar ea se concentră asupra mâncării, ştiind că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit el ar fi fost să-i arate simpatia ei.

❋

La ora unsprezece a dimineţii următoare, Sharon ştiu că urma o zi în care ar fi fost mai bine să stea în pat. Când strânsese vacile de la păşunat şi le adusese în staule, descoperi că lipseşte o vacă, ceea ce însemna un alt drum până la păşune. De-acum ea ştia că cele mai multe dintre vaci au o personalitate distinctă şi fu surprinsă să constate că vaca ce lipsea era Myrtle, care păştea ascunzându-se

într-un grup de juncani. „Credeam că n-ai să vii la mine" părea să zică Myrtle când Sharon se îndrepta spre poartă, urmărită de mugetul juncanilor. Era o altă zi toridă, fără nici un pic de adiere; digurile scânteiau în căldură şi, în depărtare, se vedeau secerătorii la muncă pe una dintre tarlale şi se auzea un zgomot de maşinărie.

Fiindcă se grăbea, fiecare lucru i se părea că durează mai mult ca de obicei şi propria ei neglijenţă îi cauză următorul necaz. Ross o avertizase asupra vacii numită Melanie şi-i spusese să fie atentă pentru că loveşte cu piciorul. Dar astăzi, fiindcă era ocupată, ea se duse în spatele lui Melanie fără nici un fel de precauţie. Piciorul din spate o lovi şi ea-şi auzi nasul pârâind. Căzu pe spate, înăbuşindu-şi un ţipăt şi ochii i se umplură de lacrimi. Deşi alergă imediat în camera de pompare şi-şi puse o compresă cu apă rece, când termină cu mulsul pielea îi era umflată şi decolorată, dureroasă la pipăit.

Duse vacile înapoi la păşunat, închizând poarta după ele şi apoi se grăbi înapoi spre hambar. În camera de pompare era îngrozitor de cald, blugii şi tricoul i se lipiseră de trup din cauza transpiraţiei. Tocmai terminase de curăţat şi spălat tot echipamentul, când uşa de la hambar se deschise cu violenţă.

– Ai lăsat poarta deschisă! o acuză Ross furios. Vacile au ieşit. Lasă asta şi ajută-mă să le adun.

– Ştiu precis c-am închis-o, protestă ea.

– Ştii că nu este aşa, spuse el scurt. Credeam că până acum ai învăţat să fii un pic mai atentă.

. El păşea prin curte şi ea trebui să fugă ca să-l ajungă.

– Eu am închis poarta, Ross Bowen, spuse ea furioasă.

– Şi atunci, cum naiba au ieşit?

– N-am nici o idee, spuse ea cu răsuflarea tăiată, adăugând cu consternare... Oh, Doamne, uită-te la ele – sunt toate în livadă!

– N-am timp pentru asta, spuse Ross supărat. Pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă la ce faci, bine?

Era prea mult. Sharon se opri înţepenită din drumul ei, bătând cu piciorul de furie:

– Nu mai fac un pas dacă nu-ţi ceri scuze, spuse ea printre dinţi. N-a fost vina mea!

El se întoarse spre ea cu ochii plini de mânie şi cu palmele strânse în pumni.

– Atunci cine a fost? întrebă el... Vocea lui se schimbă... Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

– Melanie m-a lovit cu piciorul.

Dacă ea se aştepta la simpatie din partea lui, fu repede dezamăgită.

– Te-am avertizat asupra ei, spuse el nerăbdător.

– Trebuie să fie bine să fii atât de perfect ca tine, şuieră ea, ştiind că se comportă copilăreşte, dar neputându-se abţine... Faci vreodată greşeli?

– Sigur că fac, fu replica lui scurtă. Ca în ziua când te-am angajat, de exemplu.

În timp ce ea se îndepărtă de el, ultimele urme de mânie dispărându-i, se auzi vocea unui bărbat dinspre livadă. Ross se uită peste umăr.

– Doug şi Mike au terminat aici, ar fi mai bine să plecăm.

În timp ce ei adunau vacile dintre meri şi le mânau spre poarta dinspre păşune, Sharon păstră distanţa faţă de Ross, mintea ei fiind preocupată de modul în care el ţipase la ea, fără să aibă nici un pic de dreptate; asta părea să-i indice că lipsa lui iniţială de simpatie faţă de ea nu scăzuse. Încă o credea superficială şi iresponsabilă, mai mult o povară decât un ajutor. Mânând-o pe Melanie cu un băţ, ca s-o îndemne să se alăture celorlalte, Sharon simţi cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. De ce o interesa atât de mult părerea lui Ross Bowen despre ea, nu-şi dădea seama; dar, din păcate, aşa era.

Când, în sfârşit, ultima vacă – Myrtle, bineînţeles, sări pârleazul, Sharon se întoarse ostentativ cu spatele, ca Ross să poată închide poarta cu lanţul. Doug şi Mike plecaseră. Ea spuse abătută:

– Mai am nişte treburi de făcut în hambar. Apoi, o să te ajut la paie.

El se îndreptă şi lumina nemiloasă a soarelui îi puse în evidenţă oboseala de pe faţă.

– Îţi datorez scuze, Sharon, spuse el încet. Vacile au trecut prin gard, în colţul din vest. Doug mi-a spus – acum el repară gardul acolo... Îşi trecea degetele prin părul des şi ciufulit... Îmi pare rău că am ţipat la tine. Şi-mi pare rău că am tras concluzii greşite.

Ea simţi cum i se ia o greutate de pe umeri. Dar mai voia să ştie un lucru. Cu ochii ei violeţi, neliniştiţi, ea întrebă:

– Îţi pare rău că m-ai angajat, Ross?

El păşi mai aproape. Cămaşa lui era murdară, observă ea fără să vrea, murdară de praf şi cu fire de paie pe ea.

– Nu. N-ar fi trebuit să spun asta, fiindcă nu este adevărat... El îşi puse mâinile pe umerii ei, o greutate pe care ea acum o binecuvânta... Eşti o lucrătoare bună, Sharon. Ai învăţat o grămadă incredibilă de lucruri de când ai venit aici, eşti docilă şi inteligentă şi mai mult decât doritoare să-ţi faci treaba. Nu ştiu de ce am spus aşa – te-am jignit?

Ea dădu încet din cap.

– Da, m-ai jignit.

– Îmi pare rău.

Ea zâmbi şi spuse cu o uşurinţă forţată, în mare parte.

– Eşti iertat.

El o scutură uşor înainte de-a o lăsa.

– Trebuie să fie timpul unei cafele. Şi apoi, de ce n-ai merge cu mine, cu camionul, la diguri? Vreau să controlez snopii... zâmbi el... Se spune că schimbarea este la fel de bună ca şi odihna.

– Mi-ar place.

Cu un fior, ea-şi dădu seama că dacă el ar săruta-o, ea ar accepta bucuroasă; dar el nu făcu nici o mişcare. Merseră împreună vorbind despre vreme şi despre ultima săptămână, foarte productivă în lapte, lucruri fără nici un fel de legătură cu confuzia din mintea lui Sharon. Un singur lucru ştia: Ross Bowen nu semăna cu nici unul dintre

bărbații pe care-i cunoscuse vreodată și bineînțeles, era foarte diferit de Roger. Roger, deși n-avea încă treizeci de ani, se bucura de o reputație deosebită la spitalul din Montreal unde lucrase ea, fiind un diagnostician strălucit. Era omul pe care-l chema, când analizele erau gata și în nouăzeci și nouă la sută din cazuri, el stabilea boala fără greș. În timp ce-l urma pe Ross, prin ușa din spate, ea decise că pentru Roger era foarte important să aibă dreptate, în munca lui și în viața personală. Nu și-l putea imagina pe Roger cerându-și scuze, așa cum făcuse Ross, pentru că astfel ar fi însemnat să recunoască faptul că a greșit, iar lui Roger îi era foarte greu să greșească, dacă nu chiar imposibil...

Jock puse o ceașcă de cafea în fața ei, ca și o bucată imensă de prăjitură, pe care ea o atacă cu poftă; trecuse multă vreme de la micul dejun. Ross își scoase cămașa și se spăla pe față și pe gât, la chiuvetă; spatele îi era puternic bronzat și mușchii îi jucau sub pielea netedă. Grăbită, înainte ca el să se poată întoarce și să-i prindă privirea, ea-și băgă nasul în ceașca de cafea. El se șterse și se așeză în fața ei, stropi de apă strălucindu-i încă în părul blond de pe piept și ea se forță din nou să nu-l privească. „Blestemat fie acest bărbat!" gândi ea înțepată. De ce avea acest efect asupra ei? La urma-urmei, se comporta ca o puștoaică. Și ea văzuse o grămadă de trupuri bărbătești la spital. Și atunci, de unde această dorință de a-și trece degetele prin părul lui de pe piept, de a-i mângâia umerii și a-i masa ceafa?

Niciodată nu simțise așa ceva cu Roger sau cu altcineva.

Fu aproape o ușurare când se ridicară de la masă și trecură în veranda din spate.

– Cred că este o cămașă curată acolo, în cui, spuse Ross. Dă-mi-o, te rog.

Ea o luă din agățătoare și era pe punctul de a i-o da când văzu un imens păianjen negru lângă guler, alături de mâna ei. Cu un țipăt alarmat, azvârli cămașa și se dădu înapoi lipindu-se de pieptul lui Ross. Într-un gest reflex, el o cuprinse cu brațele.

Sharon se înfioră.

– Ufff! Ai văzut asta? Mi-e groază de păianjeni.

Ea-i simți pieptul tresăltând din cauza râsului.

– N-aș fi crezut asta!

– În noaptea aceea, în hambar, eram îngrozită de moarte că un păianjen mi-ar putea trece peste față, îi mărturisi ea cu o licărire de umor în ochi, în timp ce privi în sus spre el.

Din nu se știe ce motive, el nu-și dădu brațele la o parte; ea descoperi că-i plăcea să fie îmbrățișată de el, îi plăcea modul în care-i zâmbea și o privea fix cu ochii lui albaștri și adânci.

– Ești un amestec ciudat, Sharon Reid. Te-ai descotorosit de Steve care este de două ori cât tine, în doi timpi și trei mișcări dar un păianjen te face să fugi după ajutor.

– Dacă ai fi un misogin, ai spune că asta este lipsa de logică tipică unei femei, zise ea provocator.

– Ferească sfântul, spuse el cu pioşenie. Mă laşi acum, să-mi pun cămaşa?

– Dar nu mă agăţ de tine! replică ea vioaie. Este ceva în jurul meu.

– Este ceva? Deci este... În privire îi sclipi ceva ce nu semăna a râs... Mă întreb cum s-a întâmplat, murmură el înainte de a-şi apleca faţa s-o sărute.

Sharon stătea nemişcată, înconjurată de braţele lui. Buzele lui erau sigure de faptul că sunt binevenite, mişcându-se peste ale ei, în timp ce fata-i simţea căldura şi tăria trupului, prin pânza subţire a bluzei; pielea lui mirosea a săpun şi a fân, chinuitor de masculină. Ruşinoasă, ea-şi strecură mâinile peste pieptul lui, simţindu-i asprimea părului, tăria muşchilor, curba claviculelor şi fu copleşită de sentimentul că ajunsese acasă, că întreaga ei viaţă fusese îndreptată spre perfecţiunea acestui moment.

Foarte încet, el o lăsă. Ochii fetei erau plini de încântare; la gât, sub piele, i se zbătea pulsul.

– Eşti o enigmă, Sharon, spuse el răguşit. Sunt atras către tine – Doamne, cât sunt de atras! Dar în acelaşi timp sunt conştient de toate lucrurile despre care nu mi-ai spus şi despre care nu-mi vei spune. Deci, în acelaşi timp mă simt respins... Braţele lui căzură de o parte şi de alta a trupului şi adăugă, pentru a schimba subiectul..., Ar fi mai bine să mergem. Este timpul să-l înlocuiesc pe Mike... Se aplecă să-şi ia cămaşa, scuturând-o înainte de-a o pune pe el... Gata?

Ea dădu din cap, incapabilă să spună ceva. Când el o eliberase, ea se simţise atât de părăsită, încât se înfricoşase. Nu era loc în viaţa ei pentru Ross Bowen, cu lipsa lui de încredere şi cu suspiciunea faţă de ea; n-avea nevoie de ele, aşa cum n-avusese nevoie de respingerea lui Roger. Când ieşiră afară, ea-l văzu pe Lup şezând la umbra unei tufe de liliac şi recunoscătoare, dirijă conversaţia în direcţia acestuia.

– Este un dulău siberian?

– Nu, unul din nord. Nu este folositor în anotimpul cald, fiindcă are blana prea mare ca să se simtă bine. Îşi petrece jumătate din vară scurmând găuri în câmp, ca să se ascundă în ele, unde caută răcoare.

– Glumeşti?

– Aş vrea să glumesc, răspunse Ross sec... Coada lui Lup săltă voioasă când trecură prin dreptul lui, dar el nu se obosi să-şi ridice capul... Este cel mai fericit la minus treizeci de grade şi în vreme de viscol. În restul anului nu face doi bani. Dacă ar fi fost bun la ceva, ar fi strâns vacile în locul nostru, în această dimineaţă.

Se urcară în camion şi Ross o apucă pe drumul îngust ce ducea spre diguri. Curioasă să afle mai multe despre Ross decât despre câine, Sharon întrebă:

– De ce-l mai ţii, atunci?

Faţa lui se întunecă.

– Oh, aparţinea cuiva care a murit. Nu-i aşa că grâul a crescut frumos?

„Cu alte cuvinte, vezi-ţi de treaba ta, Sharon", gândi ea supărată.

Urmăriţi de un nor de praf, ei merseră aproape o jumătate de oră prin luncă, înainte ca Ross s-o ia pe un drum care ducea spre tractor şi treierătoare. Doug, un bărbat brunet care mai curând se uita prin Sharon, decât la ea, conducea tractorul în timp ce Mike, pe o platformă în spatele treierătoarei, se chinuia cu snopii. Acesta din urmă era blond, avea o faţă plăcută şi o nevastă mititică, numită Dorris, pe care o adora; Sharon o întâlnise în urmă cu o săptămână şi fusese impresionată de atitudinea lui protectoare faţă de aceasta.

În timp ce ei se uitau, Mike urlă ceva la Doug care încetini tractorul şi-l opri. Ross opri camionul şi motorul tractorului suna ciudat şi tare în căldura aerului de vară.

– Se întâmplă ceva, spuse Ross încordat.

Mike sărise de pe platformă şi era aplecat peste treierătoare, meşterind la ceva. Sharon ieşi din camion cu un sentiment de nelinişte, dându-şi seama că şi Ross ieşise şi-i urmă exemplul, grăbindu-se prin iarba înaltă. Ca într-un film dat cu încetinitorul, ea văzu trupul lui Mike căzând spre maşinărie, îi auzi strigătul agonizant şi văzu faţa îngrozită a lui Doug. Motorul tractorului se opri. O păsărică umplu aerul cu un tril melodios.

Instinctiv, Sharon începu să alerge în momentul în care văzuse ce se întâmplă; fu prima care ajunse la Mike. Acesta era aplecat peste treierătoare cu faţa ca creta, în timp ce privea cum un şuvoi de

sânge i se scurge din mână. Preluând comanda, fără să se gândească, ea reveni într-un rol familiar şi spuse crispată către Ross:

– Lungeşte-l la pământ şi dă-mi cămaşa ta.

Îi trebuise doar o fracţiune de secundă ca să realizeze ce se întâmplase; unul din dinţii metalici ai treierătoarei prinsese cămaşa lui Mike şi-i sfârtecase tot braţul, pe lungime. Sânge arterial, gândi ea cu repeziciune, strângând cămaşa pe care Ross o trecuse peste rană.

– Înconjoară-i braţul, spuse ea repede, localizând cu degetele punctul de presiune al arterei şi, aproape imediat, şuvoiul de sânge se opri.

– Trebuie să-l ducem la spital, Ross – care-i cel mai scurt drum până acolo?

– Ar fi mai bine să chem o ambulanţă. Doug şi cu mine o să ne ducem până acasă. O să-l las pe Doug acolo ca să le arate drumul celor cu ambulanţa şi eu o să mă întorc imediat după ce o să telefonez.

– Există ceva cu care să-l acopăr? Este în stare de şoc şi trebuie încălzit.

– Este o cuvertură în camion.

În timp ce Sharon apăsa rana, Ross îl înfăşură pe Mike în ceea ce părea a fi o pătură militară.

– Mă întorc în câteva minute.

Sharon îngenunche lângă Mike, ochii ei observând paloarea pielii lui şi privirea năucă a acestuia.

– Au plecat după ambulanţă, îi spuse ea cu calm. Totul o să fie bine.

– Dorris, spuse el cu greutate. O să-i spună cineva lui Dorris?

– Da, o să am eu grijă de asta.

Siguranța ei păru să-l liniștească fiindcă ochii i se închiseră. Ea rămase liniștită lângă el, știind că nu putea să facă mai mult pentru el; în scurt timp, auzi zgomotul unui motor și, curând, Ross îngenunche lângă ea.

– Ambulanța va fi aici în zece sau cincisprezece minute. Cum se simte el?

– Cred că o să fie bine. O să trebuiască să fie supus unei operații, pentru că s-a distrus o bucată de țesut – sper că nervii n-au fost distruși, spuse ea cu o voce joasă... Este îngrijorat din cauza lui Dorris.

– O să mă duc s-o văd, după ce va pleca ambulanța – o pot duce chiar la spital. Este o persoană drăguță... Mike era un golănaș, dar după ce a întâlnit-o pe Dorris, s-a potolit.

Mike se mișcă, mormăind ceva. Sharon îi puse o mână pe frunte, unde pielea era rece și umedă, sperând că ambulanța este pe drum. Minutele treceau încet; părea că trecuse o bună bucată de vreme, când Ross se ridică în picioare, zicând brusc:

– Am impresia că vine.

Ea se uită peste umăr și văzu ambulanța ca o pată mică, departe de diguri, semnalizând cu luminile. Mike părea că devenise inconștient și pulsul lui era mai slab decât înainte. Sharon rămase unde era, iar Ross ieși în drum ca să semnalizeze

ambulanței. Aceasta se opri în iarba grasă, în timp ce ușile din spate se deschiseră și un tânăr îmbrăcat în uniformă albă sări și scoase o brancardă metalică. Șoferul i se alătură și amândoi o luară la fugă prin iarbă.

După numele care era scris pe geanta lui, ea realiză că tânărul este intern. Crispată, ea-i descrise ceea ce se întâmplase și-i făcu un raport amănunțit al rănilor lui Mike. Internul scoase o exclamație scurtă:

– Te-ai descurcat bine, spuse el. Ai redus pierderea de sânge și ăsta-i lucrul cel mai important. Cred că nu vor fi probleme.

În acest timp, Ross îi spunea șoferului numele și celelalte date ale lui Mike, explicându-i că se duce s-o informeze pe soția acestuia despre accident. În scurtă vreme, Mike fu luat cu targa și dus la ambulanță, care se îndepărtă cât putu de repede.

Sharon îi privea plecând, simțindu-se dintr-odată foarte obosită acum când scăpase de responsabilitatea grijii pentru Mike. Se întinse și-și frecă ceafa.

– Ești doctoriță sau soră?

Ochii ei se ațintiră asupra lui Ross. În vocea lui era o notă de viclenie, care o avertiza că se găsește într-o situație dificilă. Ochii lui erau reci și dominați de voință, pretinzându-i un răspuns. Pentru prima dată de când îl văzuse pe Mike urcat în mașină, își dădu seama cât de ușor se trădase; puterea ei de decizie, măiestria cu care oprise hemoragia, preluarea comenzii asupra situației,

toate astea îi dăduseră de gândit lui Ross. Dar totuşi, cum ar fi putut face altfel? Îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, ea recunoscu:

– Sunt soră medicală.

– Ai fost soră medicală.

Nici un fel de milă în aceşti ochi reci, albaştri.

– Foarte bine, spuse ea cu demnitate. Am fost soră.

– Ai fost concediată?

Ea simţi cum se enervează şi-şi ridică obrazul cu mândrie.

– Nu.

– Deci, ţi-ai dat demisia – de ce?

– Nu văd de ce ar fi treaba ta.

– Consider că este treaba mea, Sharon, şi n-ai să pleci de aici până când n-ai să-mi răspunzi la întrebări.

– Trebuie să te duci să vorbeşti cu Dorris.

– În acest caz, spuse el cu o voce neplăcută, ar fi mai bine să te grăbeşti şi să-mi spui ceea ce vreau să aflu, nu crezi?... Accentuând asupra fiecărui cuvânt, el repetă... De ce ţi-ai dat demisia, Sharon? A fost ceva în legătură cu drogurile? Sunt multe chestii de acestea într-un spital...

Undeva, în adâncul ei, fusese atinsă o coardă. Ea făcu un pas spre el, cu mâinile în şolduri şi cu două pete roşii în obrajii care până atunci fuseseră palizi.

– Ei bine, o să-ţi spun, se înflăcără ea. Şi dacă vrei să mă concediezi, poţi s-o faci... Aveam doar nouăsprezece ani când am primit diploma de la şcoala de surori, o elevă strălucitoare, spuneau ei,

cu un viitor strălucit... Vocea ei se frânse... Am început să muncesc chiar din acel moment şi mi-a plăcut fiecare minut al acestei meserii – era practică, era reală, era de folos. Era antidotul pentru viaţa mea de familie. Administraţia trebuie că se gândise cât sunt de folositoare, pentru că mă numise, cu un an în urmă, soră şefă a secţiei de chirurgie, ceea ce însemna că aveam responsabilitatea dulapului cu medicamente al întregului etaj. Cum stătea acolo, ea revăzu cu claritate camera cu lenjeria, aparatele şi dulapul cu medicamente, încuiat, a cărui cheie se afla doar în păstrarea ei... Pe la începutul lui februarie, a existat un furt de medicamente din dulap – anfetamine, barbiturice, halucinogene şi altele. Am descoperit imediat, la începutul dimineţii şi am dedus că se întâmplase în cursul nopţii... Se uită pe deasupra lui Ross ca şi când ar fi uitat că el este acolo, privirea ei fixând crestele dealurilor... Pe dulap erau doar amprentele mele, bineînţeles, şi nu ale altcuiva. Eram singura care avea cheie. Şi, din nefericire, în acea noapte am vizitat un pacient căruia i se amputa piciorul în ziua următoare şi simţea nevoia să vorbească cu cineva. Astfel că m-am dus la acesta la ora opt şi am stat cam o oră... Cu o voce lipsită de expresie, ea continuă... A fost o anchetă, o anchetă privată condusă de personalul de conducere al spitalului. În cursul anchetei au aflat despre datoriile pe care părinţii mei le lăsaseră după ce muriseră. Deci eu aş fi avut motive s-o fac. Singurul lucru pe care nu l-au putut descoperi au fost medicamentele şi banii pe care aş

fi putut să-i am, vânzându-le. Bineînțeles că n-au putut să mă concedieze. Am mai stat încă trei luni, chestie de mândrie, bănuiesc... În mod inconștient, degetele ei frământau cureaua ce-i înconjura mijlocul, singurul semn al conflictului din interiorul ei... Eram îngrozită. Se spune că, în această țară, nu poți fi inculpat până nu se dovedește vinovăția. În teorie este adevărat, dar în practică, nu. Un spital este o lume foarte mică și, bineînțeles, toți știau despre furt și despre anchetă – cred că mulți credeau că eu am făcut asta și am avut norocul să le dosesc... Am suportat până la sfârșitul lunii mai și apoi am părăsit Montrealul... Dădu din umeri... Restul îl știi...

– Și ai făcut asta, Sharon?

Încet, ochii ei îi parcurseră fața. În expresia lui, ea văzu aceeași răceală și obiectivitate înfricoșătoare ca pe fețele celor care o anchetaseră. Impasivitate. Idei preconcepute. Lipsă de emoție față de pledoaria ei pentru nevinovăție și față de sinceritatea cu care jurase că n-are nici o legătură cu furtul... Încruntându-și sprâncenele ea spuse cu o voce plată:

– Ross, de ce mă întrebi asta? Chiar dacă mă crezi vinovată sau nevinovată. Dacă crezi că sunt nevinovată, nu este nevoie să mă întrebi. Dacă mă crezi vinovată, negarea mea ți-ar schimba părerea?

– Nu știu ce să cred, spuse el cu greutate.

Ea sperase că auzindu-i povestea el va crede în nevinovăția ei și cuvintele lui o loviră ca o palmă. Spuse calm:

– Vrei ca eu să părăsesc Marshwinds?

– Nu, cu Mike scos din circulație, nu-mi pot permite să mai pierd încă pe cineva.

Nu se putea spune că fusese o amabilitate din partea lui. Hotărâtă să nu-l lase să observe cât era de rănită, ea-și găsi refugiul în furie:

– Mulțumesc! se răți ea.

– La ce te așteptai – la un fel de consolare din partea mea? spuse el pe același ton.

Poate că nu trebuia... dar a naibii să fie, dacă nu-i va spune, gândi ea.

– Nu mi-aș fi închipuit asta, fiindcă de la bun început, ți-a făcut plăcere să gândești ceea ce este mai rău despre mine, îi azvârli ea... De ce, Ross? De ce reacționezi așa când auzi cuvântul „droguri"? Ai fost vreodată dependent de ele? Asta este?

Dacă se aștepta la o reacție din partea lui, atunci o avu din plin. Se abținu să nu dea înapoi când el făcu doi pași spre ea, apucând-o de umeri, în ochi având aceeași sclipire ucigașă pe care și-o amintea atât de bine din momentul primei întâlniri.

– Lasă-mă să-ți spun de ce reacționez așa. La cinci sau șase ani după moartea mamei mele, Gerald s-a căsătorit – un mariaj lipsit de probleme, cu o femeie lipsită de personalitate, care era înfricoșată de el. Peste câțiva ani, ea-i dărui un fiu – fratele meu vitreg, presupun, deși este greu de stabilit relații de rudenie în familia noastră, nu-i așa?... Ea tresări din cauza sălbăticiei din vocea lui... Se numea Peter. Era un pușți drăguț, fără nici

un pic de răutate în suflet. Trecea prin viață crezându-i pe toți buni și deseori neînșelându-se. Îl plăceam – petreceam foarte mult timp cu el. Era, în mod sigur, singurul din familie care îmi înțelegea atașamentul față de Marshwinds. Cu o voce răgușită de emoție, Ross continuă: Dacă avea un defect, era acela că era prea ușor de manevrat, prea naiv ca să creadă în orice ar fi putut să-i facă vreun rău. Vara trecută, vara în care ajunsese la optsprezece ani, s-a înhăitat cu niște tineri nepotriviți. Puști care nu lucrau dar care erau plini de bani și care n-aveau altceva de făcut decât să se distreze. Un grup al acestora urma să meargă la Cape Breton, ca să campeze acolo. Dacă ar fi fost fiul meu, eu nu l-aș fi lăsat, dar Emma, mama mea vitregă, a considerat c-ar fi o vacanță plăcută pentru el și Greg, bineînțeles, a încurajat-o. Deci el a plecat...

– Ce s-a întâmplat, Ross? șopti Sharon, suportând încleștarea degetelor lui Ross în carnea ei, pentru că presupunea că Peter era mort și că moartea lui era sursa suferinței și furiei lui Ross.

– Prima seară cînd au fost aici, l-au adus pe Peter beat – oh, știu că nu-l pot absolvi pe el de vină, dar îmi dau seama că s-a antrenat cu ei, considerând că este distractiv. Apoi, au adăugat în băutură droguri – un amestec din tot ceea ce luau ei – și l-au încurajat să traverseze lacul cu o canoe. Aceasta s-a dezechilibrat și el s-a înecat.

Sharon închise ochii, imaginându-și scena.

– Nu este de mirare că urăşti cuvântul „droguri", şopti ea mai mult pentru sine însăşi decât pentru el.

– Încă n-am terminat, zise el posomorât. Poliţia n-a fost în stare să descopere cine l-a drogat – putea fi oricare dintre ei şi, bineînţeles, nici unul dintre ei n-a recunoscut. Din lipsă de probe, poliţia i-a declarat nevinovaţi şi astfel, toţi au scăpat basma curată.

– Aşa cum am scăpat şi eu, şopti ea, îngrozită de acest paralelism. Deci, acesta-i motivul pentru care mă urăşti!

Dacă l-ar fi privit, ar fi putut să vadă cum faţa lui era traversată de emoţie.

– De aceea mi-e greu să-ţi cred povestea şi să am încredere în tine. Este prea curând după tot ce i s-a întâmplat lui Peter.

Voia să-şi pună capul pe umărul lui Ross şi să plângă din tot sufletul pentru Peter, pentru Ross, pentru ea însăşi. Dar nu putea face asta, nu cu un bărbat care încă o credea capabilă de furt şi minciună. Se îndepărtă de el şi mâinile îi căzură de-a lungul corpului.

– Înţeleg, spuse ea încercând să-şi păstreze demnitatea, ştiind că trebuia să schimbe subiectul... nu mai putea suporta intensitatea acestei emoţii... Uitându-se spre ceasul de la mână, ea adăugă... Ross, ar fi mai bine să plecăm. Este foarte important s-o vezi pe Dorris.

El îşi frecă fruntea cu dosul palmei, într-un efort vizibil de a reveni în prezent.

– Da... o să te duc până acasă. Vezi dacă poţi să mulgi din nou. Sharon – îmi pare rău din cauza asta.

Era ultima dintre grijile ei, gândi ea într-o încercare disperată de umor, în timp ce camionul mergea spre fermă, pe drumul prăfuit. Când ajunse, i se păru o uşurare să se ocupe cu treburile de rutină de la lăptărie; atmosfera ei răcoroasă îi destindea nervii, placiditatea vacilor o reconforta după atâta nelinişte şi emoţie. N-avea ce să mai facă pentru Mike, decât să spere că acesta nu va suferi o vătămare definitivă; când va ajunge acasă, va telefona la spital. Cât despre Ross... ea-i vedea furia reţinută, ca şi când ar fi stat în faţa ei, în timp ce-i povestea istoria tragică a lui Peter... se cutremură, ca şi când ar fi simţit atingerea morţii. Ross... de ce o interesa atât de mult ce gândea despre ea? Părea amar şi nedrept ca încercarea grea pe care o suferise la spitalul din Toronto să continue s-o urmărească şi aici, într-un loc atât de departe în timp şi spaţiu şi atât de diferit din toate punctele de vedere. Dar asta fusese una dintre ironiile soartei... sfârşise prin a lucra pentru un bărbat al cărui trecut îl împiedica s-o creadă, asociind numele ei cu hoţia de care fusese acuzată. Acum, că ştia despre Peter, nu-l mai învinuia... cu toate că această constatare nu reuşea să-i împrăştie norii negri din suflet. Ross era atras de ea, fizic, dacă nu într-un alt mod, ştia asta; dar iată, în acelaşi timp o respingea, din cauza umbrelor din trecutul ei. Relaţia lor era ca

mareea care scălda plaja, decise ea, înainte şi înapoi, niciodată liniştită, controlată de forţe din afara lor.

Când, în cele din urmă, se târî către casă, Ross nu era pe nicăieri. Jock se afla în bucătărie şi, de sub umbra mesei lungi, coada lui Lup bătea în duşumea, în semn de recunoaştere. Sharon trase un scaun şi se trânti pe el, sprijinindu-şi obosită capul în mână.

– Ce zi, domnişoară, spuse Jock cu simpatie, umplând ibricul şi punându-l pe plită... Am telefonat la spital şi mi s-a spus că, printr-o minune, nervul nu a fost atins, aşa că odată rana vindecată, Mike va fi ca nou. Nevasta lui este cu el şi Ross s-a întors la seceriş, imediat după ce a dus-o pe aceasta la spital.

– Îmi pare bine să aud asta, eram îngrijorată de vătămarea nervului.

Jock puse o farfurie cu şuncă şi cartofi înăbuşiţi în faţa ei şi puţină salată, iar ea spuse recunoscătoare, realizând că trecuse multă vreme de când nu mâncase:

– Arată foarte bine.

Sub masă, Lup se mişcă şi ea adăugă în mod impulsiv:

– Ross mi-a spus odată că Lup a aparţinut cuiva – a fost cumva câinele lui Peter?

Jock tocmai tăia nişte zarzavaturi în faţa ei şi şerpii de pe mâinile lui se înţepeniră când el răspunse rar:

– Da, Lup a fost câinele lui Peter. Dar cum ai aflat despre Peter?

Ea începu să mănânce.

– Ross mi-a spus.

– Așa a făcut el? Nu-i stă în obicei să vorbească despre Peter – moartea acestuia a fost o lovitură pentru el și nu vorbește despre asta.

Sharon spuse grăbită, cu un soi de sinceritate amestecată cu neadevăr:

– Poate din cauza mâhnirii provocate de accidentul lui Mike. Ai făcut singur garnitura asta, Jock? Este delicioasă.

– Bineînțeles... Jock nu era ușor de păcălit... Sunt bucuros că te afli aici, domnișoară. Ross are nevoie de un pic de companie, de cineva cu care să vorbească. În viața lui nu prea există astfel de lucruri.

Nefiind în stare să-i dea o replică, Sharon bău o înghițitură de apă și murmură o aprobare înăbușită.

– Nu știi cumva, dacă o să transporte paiele la hambar în seara aceasta?

– Așa cred. Se pare că o să plouă, așa încât Ross vrea să bage înăuntru cât mai multe baloturi.

– Și din cauza lui Mike suntem cam puțini, oh, Doamne!

Începu să mănânce mai repede.

Mai târziu, Sharon se gândea la această seară ca la un coșmar. Era obosită înainte de a pleca din casă, fiindcă era în picioare de la cinci treizeci dimineața și nu fusese deloc o zi ușoară; în afară de asta, nasul îi era încă umflat de la lovitură și

rămăsese cu o durere de cap. Treaba ei era să stea pe platforma camionului şi să care baloturile la camionul care le ducea în şură. Avea mănuşi dar muşchii braţelor şi umerilor o dureau îngrozitor. Ridică, lasă jos... ridică, lasă jos... un ritm care nu se mai sfârşea. Prea obosită pentru a mai gândi sau a aprecia ce mai rămăsese de făcut, lucra ca o maşinărie, în mod automat, cu mintea complet goală. Un camion fu descărcat şi altul îi luă locul. Sus, jos... de data aceasta Ross lucra împreună cu ea şi micul lui comentariu fu:

– Se încarcă ultimul camion la diguri – simt că vine ploaia şi nu le putem lăsa acolo.

Ea abia dădu din cap, simţindu-se uşurată să vadă că platforma se golea mult mai repede, cu două persoane în loc de una singură. Când ultimul camion ajunse în poziţie, ea simţi prima picătură de ploaie şi nu se ştie de unde, se trezi cuprinsă de o nouă energie. Ploaia îi uda braţele şi-i trecea prin pânza subţire a bluzei, obligând-o să lucreze mai repede. Mai rămăseseră douăsprezece baloturi. Şase. Patru. Două. Şi apoi, nu mai fu nici unul, gândi ea năucită, împingându-şi o şuviţă de păr peste ureche. Îşi îndreptă spatele încet şi-şi frecă ceafa.

– Asta a fost, spuse ea total lipsită de originalitate.

Imediat, mâna lui Ross se puse peste umărul ei.

– Ai muncit într-un ritm infernal, Sharon... Mulţumesc.

Ea clipi spre el, prea obosită ca să-l privească drept în față; îi părea că figura lui se înceţoşează. Apoi, el sări şi-i întinse mâna.

– Hai, vino, este timpul să mergi acasă.

Ea sări pe podea lângă el şi se agăţă de mâna lui; era unicul lucru solid în această lume care părea să-şi fi pierdut stabilitatea. Îşi pierdu echilibrul aplecându-se în faţă, ultima ei amintire fiind aplecarea bruscă a lui Ross, pentru a o prinde în braţe.

CAPITOLUL V

Ca şi cum s-ar fi repetat istoria, Sharon se trezi în braţele lui Ross, cărată prin ploaie, în întuneric, spre casă. N-avea putere nici măcar să se zbată. Închizându-şi ochii, îşi lăsă obrazul să se odihnească pe pieptul lui; el mirosea a transpiraţie şi a fân, şi ea-i auzea bătăile puternice ale inimii.

Când intrară în bucătărie, ea avu o impresie confuză de lumini şi muzică de radio. Următoarea senzaţie pe care o avu fu moliciunea saltelei în timp ce era aşezată în patul din dormitorul ei. Capul îi căzu pe pernă. Tot ceea ce mai dorea era să doarmă.

Dar cineva se chinuia cu cordonul de la blugii săi. Ea murmură vlăguită:

– Pleacă! Sunt obosită.

În vocea lui Ross se auzi un râs.

– Nu poţi dormi aşa îmbrăcată, Sharon. Încerc să te pregătesc de culcare. Unde este cămaşa de noapte?

Se chinui să se rezeme într-un cot.

– Pot să mă descurc şi singură.

Unica lumină din cameră era cea care intra de afară, prin uşă, dar ea reuşi să-i distingă trăsăturile puternice, îndulcite de umor, foarte aproape de ea.

– Ce-o să creadă Jock? Că eşti aici, vreau să zic...

– S-a dus şi el la culcare. Ridică-ţi mâinile, Sharon.

Ar fi putut să-i spună să plece, gândi ea confuză. Chiar ar trebui. Dar ea nu voia să... Prezenţa în dormitorul ei, gingăşia lui faţă de ea, după cuvintele aspre pe care le schimbaseră mai devreme, în acea zi, toate acestea combinate o făceau să-l dorească aici. Şi în afară de aceasta, undeva în adâncul ei, exista un fior trădător, acea flacără pe care el o putea mânui atât de uşor... Încetişor, ea-şi ridică mâinile, strâmbându-se un pic din cauza durerii pe care o simţea în umeri.

– Te doare?

– Mmm.

El îi trase bluza peste cap şi-i scăpase părul lung şi bogat, atingându-i gâtul într-o provocare inconştientă, pregătind-o pentru următoarele lui cuvinte:

– Eşti atât de frumoasă, Sharon... Se aplecă înainte şi ea-i aşteptă sărutul, ştiind cât de mult îl dorea. Apoi, el se opri brusc şi vocea îi deveni ascuţită... Ce s-a întâmplat aici?

Umilă, ea urmări direcţia privirii lui; de-a lungul claviculei ei era o vânătaie şi altă vânătaie pe celălalt umăr.

– Cred că este de când m-ai strâns mai devreme, când îmi spuneai despre Peter, spuse ea cu nonşalanţă. Mă învineţesc foarte uşor, nu te îngrijora.

– Doamne, Sharon, dar n-am vrut să-ţi fac vreun rău!

– Îşi aplecă faţa şi-i sărută vânătaia cât putu de uşor, ca şi când prin acest gest ar fi putut s-o vindece.

Braţele ei se strânseră în jurul lui, îmbrăţişându-l. Îşi lăsă obrazul în părul lui; era des şi moale şi avea miros de fân. Închise ochii ca să savureze mai bine căldura lui şi, curios, sentimentul de pace care o învăluia. Mareea se întorsese din nou, gândi ea; Ross era atât de aproape de ea, pe cât fusese de îndepărtat în această după-amiază.

Foarte încet, ea-şi ridică faţa, cu ochii la acelaşi nivel cu ai lui.

– Îmi place să-ţi simt braţele în jurul meu, spuse el încet. Cred că m-ai vrăjit, Sharon, cu părul tău lung şi negru ca pana corbului şi ochii tăi de culoarea violetelor sălbatice care cresc primăvara în luncă.

Îi trasă linia obrazului cu degetele, până la colţul gurii, făcând-o să-şi desfacă buzele, ce tremurau la atingerea lui şi să se unească cu ale lui. Era un sărut care părea să nu se mai sfârşească, un sărut în care ea se cufundase scăldată într-o fericire iluzorie ca Fata Morgana.

Când, în cele din urmă, buzele lor se despărţiră, ea avu un sentiment acut de pierdere. Îl privi cu ochi din care dispăruse plăcerea, ce fusese înlocuită de uimire.

– Şi eu sunt vrăjită, murmură ea răguşită. N-am mai simţit aşa înainte... oare ce-o fi asta?

– Poate este un dar, asupra căruia nu trebuie să ne punem întrebări... El îi atinse pielea fină de sub ochi, colorată în aceeaşi culoare violet ca şi irişii ochilor ei... Arăţi obosită – trebuie să dormi.

În timp ce el se dădu puţin înapoi, ea trebui să-şi stăpânească dorinţa de a-l îmbrăţişa din nou, de a-i spune să rămână... gânduri nelalocul lor care o făcură să roşească.

– Bine, spuse ea ascultătoare, cu genele acoperindu-i ochii. Era ca şi cum el i-ar fi citit gândurile.

– Nu vreau să plec, Sharon – vreau să rămân. Aici, cu tine, în patul tău... buzele lui îi zdrobiră gura... Dar mi-a rămas suficient bun simţ ca să ştiu că nu s-ar face.

De data aceasta, când el o dădu la o parte, braţele ei căzură de-a lungul trupului şi umerii îi căzură un pic. Ar fi vrut să-l întrebe de ce nu se făcea; în loc de asta, spuse cu o voce obişnuită:

– Noapte bună, Ross. Ne vedem mâine dimineaţă.

El se întoarse brusc şi părăsi camera, închizând încet uşa după sine. Sharon rămase unde era, nemişcată, uitându-se spre uşa închisă ca şi când aceasta i-ar fi putut răspunde întrebărilor care o frământau. Ce se întâmpla cu ea când Ross se apropia? De ce-i răspundea ea atât de nestăpânită? De ce trezea el în trupul ei nevoi şi senzaţii neştiute?

Întrebări fără răspuns. Întrebări care o speriau, fiindcă simpla lui prezenţă o făcea să-şi dea seama de propria ei vulnerabilitate...

Se ridică în picioare, lăsându-şi hainele să-i cadă la picioarele patului, îşi trase cămaşa de noapte şi căzu în pat. Somnul o acoperi ca o maree neagră, şi o trase în adâncul lui.

✸

Sharon se trezi tresărind, al şaselea simţ spunându-i că era târziu. Şapte şi cinci, spunea ceasul deşteptător de pe noptieră. Oh, Doamne, uitase să pună soneria. De ce n-o trezise Ross?

Punându-şi pe ea aceleaşi haine pe care le avusese cu o zi în urmă, năvăli în bucătărie. Goală. Cafeaua încă mai era caldă, dar ea nu-i dădu nici o atenţie şi-şi trase cizmele de cauciuc. Ross era singura persoană din hambar; el ajunsese cu mulsul la aproape trei sferturi din vaci. Târşâindu-şi un scaun şi dezinfectând canulele aparatului de muls, se aşeză lângă următoarea vacă ce trebuia mulsă.

– De ce nu m-ai trezit? întrebă ea.

El îi zâmbi.

– Dormeai atât de liniştită, că n-am avut inima să te scol.

– Vrei să spui că ai fost în camera mea?

Se grăbi să ataşeze aparatul ca să nu fie obligată să-l privească...

– A devenit o obişnuinţă, nu-i aşa?

În vocea lui era ceva care o făcu să-l privească, contra voinţei ei şi văzându-i expresia feţei, se înroşi: o roşeaţă foarte grăitoare... Deoarece n-avea fraţi sau surori, nu era obişnuită să fie

tachinată, aşa că nu-i veni în minte nici o replică; şi lucrurile nu se îmbunătăţiră când Ross adăugă blajin:

– Îţi dai seama că cea pe care o mulgi este Melanie? Să nu te lovească iarăşi. Dealtfel, vânătaia pe care ţi-a făcut-o ieri are o culoare foarte interesantă... violetă, ca ochii tăi.

– Nu aşa descriai culoarea ochilor mei noaptea trecută, i-o întoarse ea neprevăzătoare.

El râse.

– Nu aşa, ai dreptate, o aprobă el, adăugând cu o totală lipsă de romantism... Ştii că Myrtle a dat mai mult lapte ieri?

Forţându-se să-şi compună o faţă aspră, ea spuse mieros:

– Pentru că eu am muls-o ieri.

Îşi aplecă din nou capul asupra mulsului. Ce om exasperant! Enervant şi imprevizibil bărbat! Şi totuşi – şi ea făcu o pauză încruntându-se – cât de interesant şi de nostim era faţă de Roger, al cărui farmec urban şi maniere sofisticate o impresionaseră formal. Roger ar fi considerat sub demnitatea lui s-o tachineze.

– Ai terminat cu aceea? o întrebă Ross cu o politeţe exagerată.

Ea se îmbujoră din nou, realizând că stătea sprijinită de perete, cu găleata de dezinfectant în mână.

– Da, mormăi ea înţepată şi, de data aceasta, începu să se concentreze asupra a ceea ce făcea, încetând să se mai gândească la Ross sau Roger.

Terminară curând şi se îndreptară împreună spre casă. Ploua puternic, iar promontoriul, departe se vedea ca prin ceaţă. În timp ce el deschidea uşa din spate pentru ea, Ross zise întâmplător:

– Nu mi-ai menţionat, când ai venit prima dată aici, că ai o rudă prin împrejurimi? Astăzi ar fi ziua când ai putea s-o vizitezi – nu mai putem cosi.

Ea se opri brusc din mers şi răbufni:

– Cum aş putea s-o vizitez, n-am maşină.

– Nici o problemă. Poţi s-o iei pe a mea.

Sharon scutură din cap.

– N-aş face asta.

– De ce?

Ea traversă bucătăria în grabă, îşi luă o ceaşcă şi-şi turnă cafea.

– N-aş putea, asta-i tot. Vrei o jumătate de grapefruit?

– Nu, mulţumesc. De ce nu vrei să te duci să-ţi vizitezi ruda, Sharon?

– Înţelegi greşit, spuse ea total nesinceră, privindu-l peste masă... Nu mi-a plăcut niciodată să conduc maşina altcuiva.

– Ar fi timpul să-ţi schimbi părerea, zise el inflexibil. O să iei maşina mea şi o să dispari pentru restul zilei – îţi dai seama că n-ai avut timp liber deloc, de când ai venit aici?

– M-am plâns eu de asta?

Ca şi când ea n-ar fi vorbit, el adăugă:

– Nu-mi pasă ce faci sau unde te duci, atâta timp cât nu eşti aici.

– Deci, vrei să scapi de mine! se răţoi ea, uitând de cafea şi de grapefruit.

– Doar pentru câteva ore... Deşi zâmbea, ochii lui o priveau cu atenţie... N-avem de muls până la ora cinci.

Amintindu-i de bunica ei, el o împingea să ia o decizie pentru care nu era pregătită. Îi spuse cu o voce ascuţită:

– Nu te mai înţeleg deloc, Ross Bowen. Crezi că sunt capabilă să fur droguri şi să le vând unui mafiot, dar nu şovăi nici o clipă să-mi împrumuţi maşina. Nu ţi-a trecut prin cap c-aş putea s-o fur?

Drept răspuns, el se sculă de la masă, scoase un set de chei din sertar şi le puse în faţa ei.

– Maşina este în garajul de lângă poartă. Rezervorul este plin cu benzină. Condu cu atenţie.

– Şi dacă o să întârzii, o să dai telefon la poliţie şi o să reclami furtul? întrebă ea, îngrozită de tonul ascuţit al vocii ei, dar neputându-se abţine. La cinci şi cinci?

– Oh, aş putea să aştept până la cinci şi treizeci. Nu fă pe vagaboanda, Sharon, nu ţi se potriveşte.

Ea luă cheile şi se ridică de la masă, pofta de mâncare dispărându-i.

– Mulţumesc, spuse ea cu o nesinceritate forţată. Să sperăm că n-o să-ţi regreţi generozitatea.

Ochii lui Ross deveniseră de gheaţă.

– Sunt sigur că nu, fu tot ce spuse el, dar ameninţarea din vocea lui o făcu să tresară.

Cu o grabă nedemnă ea părăsi camera, îndreptându-se spre propria ei cameră şi trântind uşa

după ea. Trânti cheile pe patul nefăcut... Şi acum, ce avea ea de gând să facă?

Împinsă de un impuls mai puternic decât ea însăşi, se duse la dulap şi căută în buzunarul din spate al bagajului ei, scoţând o scrisoare ce se afla ascunsă acolo. O scrisoare de la bunica ei, adresată mamei lui Sharon, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Bunica despre a cărei existenţă nu ştiuse până în ultimul ianuarie...

După moartea părinţilor, lui Sharon îi revenise sarcina de a vinde mobila din casă, păstrând doar câteva cărţi şi tablouri pentru ea însăşi, şi să trieze toate efectele personale ale acestora. Într-unul din sertarele maică-sii găsise o legătură cu scrisori şi fotografii. Fotografiile includeau şi o poză a ei înseşi, luată pe vremea când era copilaş, stând pe genunchii mamei sale; dar cele mai multe erau ale tatălui şi mamei; tatăl său înalt şi chipeş, cu o uşoară calviţie deasupra frunţii şi cu ochii negri şi romantici; frumoasa ei mamă, plină de autoritate, cu obrazul ridicat, sfidând viitorul. Fiecare fotografie avea o particularitate cu care fiica lor era foarte familiarizată – întotdeauna între părinţii ei exista o intimitate din care era exclusă fiica lor, chiar din ziua în care se născuse.

Împreună cu fotografiile se aflau trei scrisori, toate scrise cu o literă elegantă. Conştientă că ar putea intra într-un teritoriu interzis, care n-o privea Sharon le citise şi le recitise. Erau de la aceeaşi femeie, Rowena Nichols, care era mama mamei ei şi care locuia în Noua Scoţie. Ea, Sharon, avea o

bunică despre a cărei existență nu știuse... Recitise încă o dată scrisorile, de data aceasta cu mai mult discernământ, și printre rânduri realizase tabloul unei femei mândre și reticente pusă în situația forțată de a se ruga. Devenea clar că Elisabeth, mama lui Sharon, se căsătorise cu Graeme împotriva voinței mamei sale și fugise la Montreal cu acesta, tăindu-și orice legături cu căminul natal. Rowena Nichols scrisese de trei ori și din tonul ultimei scrisori, Sharon își dăduse seama că Elisabeth nu răspunsese niciodată...

Fusese o descoperire care făcuse ca lumea lui Sharon să se clatine. Moartea părinților ei o lăsase complet singură, fără nici un alt suflet pe lume. Acum, dacă Rowena Nichols mai trăia, fata avea o bunică, o rudă de sânge. Imediat, ea hotărâse să ia legătura cu aceasta, în speranța refacerii vechilor punți. Dar furtul de medicamente se întâmplase la două zile după ce ea încercase să compună o scrisoare către Rowena; și coșmarul care urmase îi scosese din minte toate gândurile de a o contacta pe bunica ei. Dar apoi, după anchetă și după ce rămăsese la spital suficient de mult ca să demonstreze oricui că nu are de gând să fugă, îi încolțise ideea să călătorească spre Noua Scoție ca s-o găsească pe bunică, sau, pur și simplu, să ajungă la ușa ei, neanunțată. Fiica lui Elisabeth revenea în sfârșit acasă...

În Montreal, i se păruse o idee grozavă. Acum, în timp ce privea scrisoarea din mână, scrisoare al cărei conținut îl știa pe dinafară, perspectiva o înspăimânta. Dar Rowena putea fi moartă, ceea ce

însemna că vechea ceartă de familie n-ar fi fost niciodată elucidată şi Sharon ar fi fost singură pe lume. Dacă era în viaţă, bunica putea fi o doamnă în vârstă căreia, probabil, nu i-ar fi convenit să-i fie amintite vechile şi marile suferinţe... şi dacă Sharon s-ar codi în continuare, n-ar afla niciodată adevărul şi ar fi toată viaţa urmărită de regrete.

Se ridică, împachetă scrisoarea cu grijă şi o puse în portofelul de piele, după care merse în baie să facă un duş şi să-şi spele părul. Când reveni în cameră şi luă din şifoner unica rochie pe care o adusese cu ea, decizia ei era luată. Se pregăti îndelung aranjându-şi părul într-un mănunchi în vârful capului, cu bucle ce îi înconjurau urechile, îşi aplică un fard violet pe pleoape şi rimel pe gene. Rochia ei era dintr-o ţesătură mov brodată cu alb, cu mâneci scurte, fusta dreaptă deasupra genunchiului, legată cu un cordon alb în talie. Se potrivea cu trupul ei zvelt, iar tocurile sandalelor albe îi accentuau lungimea picioarelor.

Când veni în bucătărie, Jock era singur. El se uită în sus şi în jos la ea şi spuse aprobator:

– Foarte drăguţ, domnişoară. Este prima dată când te văd cu o rochie. Merită să te privesc.

Sharon se uită la el în timp ce-şi turna o ceaşcă de cafea şi-şi ungea un corn cu unt.

– Jock, ai putea să-mi indici direcţia spre Riverfort?...

Ascultând cu atenţie, îşi notă totul pe marginea scrisorii de la Rowena şi, terminând cafeaua, se ridică.

– Spune-i lui Ross că mă întorc la ora patru şi jumătate. La revedere.

Se duse pe veranda din spate ca să-şi ia poncho-ul, singurul veşmânt de ploaie pe care-l avea. Nu prea mergea cu rochia, gândi ea, dar n-avea ce face. În spatele ei se auzi deschizându-se o uşă şi atunci, ea-l văzu pe Roos.

El rămase înmărmurit în pragul uşii, cu ochii fixaţi pe silueta zveltă a fetei în rochia cea mov.

– Sharon, spuse el cu o voce pe care ea nu i-o mai auzise.

Mişcându-se ca un somnambul, el închise uşa şi se apropie de ea, dându-şi jos mantaua de ploaie.

Ea aşteptă, simţind cum inima îi sare din piept sub intensitatea privirii lui albastre.

– To... tocmai voiam să plec, spuse ea cu slăbiciune.

Fu un moment în care ei comunicară perfect, ca apoi, el să spună prozaic:

– O să-ţi dau o umbrelă, este prea cald ca să-ţi iei ceva pe deasupra

Ochii lui spuneau însă altceva... că o găsea frumoasă şi atrăgătoare, că ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o sărute până la abandonare.

Simţea cum îi iau foc obrajii, dar curajoasă, îi susţinu privirea, refuzând să-şi aplece ochii. Continuând să se facă a nu pricepe, spuse cu un calm forţat:

– Mulţumesc, sunt încântată.

– Mă întorc imediat.

Trecu pe lângă ea, întorcându-se peste câteva clipe cu o umbrelă. Când ea o apucă, mâna lui rămase peste a ei.

– Arăți foarte bine, spuse el încet, privirea lui alunecând peste obrajii îmbujorați, ochii mari și părul strălucitor și negru strâns deasupra capului, părând prea greu pentru gâtul ei subțire... Ești un mister pentru mine, Sharon. Vreau să te cred. Numai Dumnezeu știe cât de mult aș vrea să te cred. Dar se întâmplă ca în ultimul moment ceva să se interpună între noi. Imaginea lui Peter, așa cum l-am văzut ultima oară – asta este și asta mă oprește de fiecare dată.

Simțind că el vorbea mai mult pentru sine însuși, ca pentru a se înțelege, ea spuse cu blândețe:

– Înțeleg asta – moartea lui a fost o adevărată tragedie. Și nu mai există nimic care să te poată face să-mi înțelegi nevinovăția. Nu pot decât să declar că n-am făcut așa ceva.

Cu un gest de violență bruscă, el își puse mâna pe clanța ușii.

– Nu este bine, Sharon... Se întoarse cu spatele, cu o voce obosită... Ar fi mai bine să pleci. Petrecere frumoasă.

Ochii ei se împăienjeniră de lacrimi, când el se îndepărtă și se întoarse în bucătărie. Mândră, ea se stăpâni. Ce importanță avea ce gândea el?

Ieși din casă și fugi până în mașina pe care, probabil Ross, o parcase lângă casă. Doar când se află în interiorul acesteia, pe scaunul de piele și privi bordul, își dădu seama că nu era vorba de o

mașină obișnuită; deschizând compartimentul pentru mănuși descoperi cartea de bord și realiză că se afla în fața unui Mercedes tip sport. Roșindu-se ușor la amintirea spuselor ei incitante referitoare la furatul mașinii, introduse cheia în contact și începu să studieze manevrele, înainte de a băga în viteza întâi.

Primele cincisprezece sau douăzeci de minute, atenția îi fu ocupată de mașină; era o piesă superbă, răspunzând cu ușurință manevrelor ei. Apoi, după ce căpătă încredere, petrecu mai mult timp admirând peisajul. N-avea de gând să ajungă la bunica ei până după prânz, așa că petrecu o dimineață liniștită, făcând cumpărături și căscând gura, înainte de a porni la drum spre Riverford, ce se dovedi a fi un orășel cu străzi străjuite de ulmi, la jumătatea distanței dintre munții de Nord și cei de Sud. Se opri în fața unui garaj, scoase capul pe geam și întrebă pe cineva:

– Ați putea, vă rog, să-mi spuneți unde locuiește Rowena Nichols?

– Bătrâna doamnă Nichols?... Indică, cu un deget murdar de vaselină... Mergi cam o milă, o iei la stânga pe lângă biserică și apoi încă trei sferturi de milă. Acolo dai de o poartă de fier cu numele Meadowbank pe ea. Acela-i locul.

Numele îi era familiar din scrisorile bunică-sii. Sharon îi zâmbi individului și o porni la drum. În zece minute ajunse la poarta indicată; era deschisă, flancată de un gard viu ce părea nepotrivit cu pinii din spate. O luă pe alee, auzindu-și inima bătându-i

de să-i spargă timpanele în timp ce mergea printre copaci. În cele din urmă, ajunse la o pajiște îngrijită pe care se afla un aranjament armonios de copaci și tufișuri. Casa era, în ochii ei de om al secolului douăzeci, un fel de monstruozitate, construită cu prea multe ornamente victoriene, mari cantități de cărămidă și sticlă; dar era solid construită, bine întreținută și, fără îndoială, casa unei femei cu principii. Parcă mașina în fața verandei, urcă scările de piatră dintre rododendroni și iasomie și sună. Nu fu nici o surpriză când apăru o servitoare în uniformă.

– Bună ziua, spuse Sharon cu claritatea nervozității. Vă rog, doamna Nichols este acasă?

Servitoarea era mai tânără ca Sharon și într-o stare similară de nervozitate. Era nouă în slujbă, se miră Sharon, sau bunica ei era prea severă?

– Pe cine să anunț, vă rog? întrebă servitoarea, repetând o frază pe care o căutase îndelung.

Sharon înghiți în sec.

– Sharon Reid, din Montreal, zise ea.

– Intrați, vă rog. Așteptați o clipă, până o caut pe doamna Nichols.

Trecură câteva minute până când servitoarea apăru din nou, perioadă în care Sharon avu timp să examineze fiecare detaliu al parchetului strălucitor de stejar, pereții furniruiți și elegantele covoare din holul de la intrare. Nu putea compara această bogăție cu sărăcia ei din Montreal și se trezi că se întreabă care o fi fost motivul certei de acum douăzeci și cinci de ani; Elisabeth Reid nu în-

torsese spatele autorității materne, ci chiar și bogăției.

– Doamna Nichols vă așteaptă.

Sharon tresări.

– Oh, mulțumesc, murmură ea, urmând-o pe servitoare de-a lungul unui pasaj întunecos spre un salon situat în fundul casei, unde, prin ferestrele udate de ploaie se vedeau câmpia și meandrele unui râu, cu malurile umbrite de ulmi și arini. Avu impresia confuză a unei mobile ornamentate din mahon, a unor tablouri deprimante în ulei, atârnate pe pereți și a unui fel de talmeș-balmeș înainte ca privirea să-i cadă pe silueta slăbuță, cu păr alb, ce stătea dreaptă într-un scaun victorian, a cărui destinație era aceea de a da ținutei o atitudine corectă, mai curând decât a asigura comoditate. O pereche de ochi spălăciți o măsurară pe Sharon din cap până în picioare, fără a se citi aprobare sau dezaprobare în ei.

– Ai spus că te numești Sharon Reid, spuse Rowena Nichols cu răceală. Trebuie să înțeleg că ești fiica lui Elisabeth și a lui Graeme?

Deoarece nu fusese invitată să ia loc, Sharon rămase în picioare. Cu gura uscată, reuși să îngaime:

– Da, eu sunt.

– Avocatul meu m-a informat despre dispariția lor, spuse doamna Nichols cu o totală lipsă de emoție. El m-a informat și despre existența ta, despre care nu știam. De ce ai venit aici?

Fără urme de simpatie, Sharon replică:

– Până acum câtăva vreme nici eu n-am ştiut de existenţa dumneavoastră. Doar când am căutat prin hârtiile mamei am găsit trei scrisori de la dumneavoastră. Am hotărât că este mai bine să vin să vă văd decât să scriu.

– Ce grăbită ai fost... să faci tot acest drum de la Montreal?

Sharon se înroşi din cauza ironiei.

– Da.

Ochii cei violeţi nu clipiră.

– Deci, mama ta n-a găsit de cuviinţă să-ţi spună că ai o bunică – nu sunt surprinsă. A fost întotdeauna o fată plină de personalitate şi încăpăţânată... Fără să-şi schimbe tonul, întrebă... Când ai descoperit scrisorile?

Era imposibil să minţi la o astfel de întrebare.

– În februarie.

– Acum este iunie. Ţi-a trebuit atât de mult timp ca să descoperi că sunt o femeie extrem de bogată?

Faţa lui Sharon se umbri într-un mod neplăcut. Apoi îşi ridică obrazul cu mândrie şi se înfurie.

– Nu aveam nici cea mai vagă idee despre situaţia dumneavoastră financiară, doamnă Nichols, şuieră ea cu ochii scânteind de mânie. Nici nu mă interesează, dealtfel. Sperasem c-am putea fi prietene – la urma-urmei, facem parte din aceeaşi familie, singurele care am rămas – dar văd că este un lucru imposibil. Vă rog să nu vă ridicaţi – o să nimeresc singură drumul.

Se întoarse pe cîlcâie şi era la jumătatea drumului spre uşă când Rowena Nichols vorbi, de data asta pe un ton diferit.

– Îţi datorez scuze, Sharon. Te rog, iartă-mi bădărănia... Paşii lui Sharon se încetiniră şi fără să vrea, întoarse capul... Sunt o doamnă bătrână foarte bogată care este inoportunată mai des decât i-ar face plăcere. Sunt, de asemenea, o bătrână cârcotaşă care stă prea mult timp singură.

– Acum mizaţi pe simpatia mea.

– Obrăznicătură!... Pentru prima dată, Rowena Nichols zâmbea; semăna atât de mult cu mama lui Sharon când avea o criză de autoritate, încât Sharon clipi... Vino să stai jos, Sharon şi o să sun să ne aducă un ceai, iar tu o să-mi povesteşti despre tine.

Sharon făcu precum i se spusese, strâmbându-se uşor când spătarul curbat al scaunului îi intră în spate.

– N-ar fi trebuit să-mi ies din fire, spuse ea, aşa că trebuie să mă scuz şi eu.

– Prostii! Cred c-ai făcut bine venind aici. Câţi ani ai, Sharon?

Ochii cei violeţi erau acum plini de o căldură căreia Sharon nu i-ar fi rezistat chiar dacă ar fi vrut. Începu să răspundă întrebărilor puse cu agerime, făcând un tablou complet al dificultăţilor vieţii sale de familie.

– Deci, eraţi deseori în dificultăţi financiare, murmură Rowena. Ce caracteristic pentru Elisabeth să-şi ţină nasul pe sus!? Ştia că nu era necesar

decât să-mi ceară... dar presupun că nu m-a iertat niciodată c-am zis despre Graeme Reid, că e unul dintre cei mai obscuri şi neînsemnaţi poeţi.

– Nu-mi imaginez c-a făcut-o vreodată, spuse Sharon.

Rowena oftă.

– Am fost prea aspră cu ea, acum îmi dau seama. Dar simţeam că se aruncă într-o prăpastie.

– L-a iubit mereu pe tata şi şi-a închinat lui întreaga viaţă... Vocea lui Sharon era blândă acum, fiindcă putea vedea ambele feţe ale problemei şi putea simpatiza şi cu Elisabeth, dar şi cu Rowena... Dar a fost un mare păcat că nu v-a răspuns la scrisori. Şi un mai mare păcat că nu mi-a spus niciodată despre dumneavoastră.

– Ei bine, ştii acum despre mine, interveni Rowena cu un soi de aciditate, despre care Sharon ştia acum că îi este caracteristică... Spune-mi de ce ai plecat din Montreal.

Nu se ştie cum şi de ce, Sharon se trezi povestindu-i despre furtul de medicamente, de anchetă şi despre demisia ei, trei luni mai târziu. În cele din urmă se opri şi Rowena spuse, ca din întâmplare:

– Deoarece este evident că n-ai făcut-o tu, n-ai nici o idee despre cine ar fi făcut-o?

Sharon se uită la ea.

– Toţi cei de la spital, cu excepţia prietenei mele Joan, cred că eu am făcut-o.

– Eu nu sunt oricine, draga mea.

Înghiţindu-şi lacrimile, fata se confesă:

– Am bănuieli asupra unei infirmiere de noapte, dar n-am nici cea mai mică dovadă.

– Păcat. Cum este acest Ross Bowen?

Obligată să fie sinceră din cauza modului în care Rowena schimbase rapid subiectul, Sharon răspunse:

– Nu ştiu! Câteodată îl plac foarte mult... şi altă dată... el crede că eu am făcut-o.

Rowena strâmbă din nas, o strâmbătură aristocratică ce spunea multe şi imediat, Sharon îi luă apărarea lui Ross, vorbind despre moartea tragică a lui Peter. Rowena asculta impasibilă.

– Asta ar fi fost o scuză, presupun, admise ea. Eşti îndrăgostită de el?

Sharon se îmbujoră.

– Nu! Bineînţeles că nu.

– Mă întrebam doar, spuse Rowena mieros. Şi acum, ce-ar fi să sun pentru un ceai? O să trebuiască să pleci repede dacă vrei să te întorci la timp.

Vorbiră despre o grămadă de lucruri în timp ce sorbeau ceaiul şi mâncau fursecuri aromate. În final, Sharon se ridică.

– Trebuie să plec, spuse ea cu regret. Dar sunt foarte bucuroasă că v-am întâlnit. Este plăcut să ştii că ai o bunică adevărată.

Pe neaşteptate, ea se aplecă şi sărută obrazul ce mirosea discret a lavandă.

– Şi eu am o nepoată. O să-ţi telefonez peste o zi sau două ca să aranjăm o altă întâlnire. La revedere, draga mea.

Sharon ieşi fugind pe trepte şi grăbindu-se spre maşină. Ploaia se oprise, deşi pe cer se mai aflau nori. Drumul spre casă nu dură mult, în timp ce mergea, cânta, simţindu-se cu inima foarte uşoară. Bunica ei credea în ea şi, în mod sigur, cu timpul, o va crede şi Ross. Îşi dădu seama că astfel, fericirea ei va fi completă.

CAPITOLUL VI

Sharon era aproape la zece mile de casă, conducând într-un ritm domol pe drumul murdar, când văzu o maşină bleumarin, oprită în pantă, cu capota ridicată şi cu şoferul aplecat asupra motorului. În jur nu se vedea nici o casă şi sigur, nu exista nici un telefon. Ea se opri lângă el, lăsând Mercedesul oprit cu frâna de mână şi ieşi afară.

– Pot să te ajut? strigă ea.

Celălalt şofer se întoarse către ea, ştergându-şi mâinile murdare cu o cârpă.

– Vai Sharon, spuse el mieros, ce coincidenţă plăcută.

– Bună, Greg, răspunse ea fără pic de entuziasm. Ai necazuri?

– Cred că este vorba despre alternator – tot sistemul electric este mort. Crezi că m-ai putea lua şi pe mine?

Ea n-ar fi vrut. Dar bunul simţ o împiedica să-l refuze. Spuse cu o voce încordată:

– Mă îndrept spre Marshwinds. Hai să mergem, fiindcă nu vreau să întârzii.

El trânti capota şi încuie automobilul. Apoi veni spre locul şoferului, ca şi când ar fi vrut să-i deschidă ei uşa să se urce şi, pe neaşteptate, înainte

ca ea să-şi dea seama de intenţiile lui, se urcă la volan uitându-se la bord cu admiraţie neprefăcută.

– Deci, fratele Ross ţi-a împrumutat maşina? Trebuie să recunosc că mie nu mi-a oferit-o niciodată – dar n-am farmecele tale, nu-i aşa?

Furioasă că se lăsase atât de uşor păcălită, Sharon spuse înţepată:

– Greg, prefer să conduc eu. Ieşi de pe locul şoferului, te rog.

El zâmbi şmecherește spre ea şi ea prinse uşoara lui asemănare cu Ross; asemănare care nu era altceva decât o iluzie, pentru că Ross era onest, iar Greg un tip lipsit de scrupule. Ross avea o sensibilitate bogată, pe când fratele lui era total lipsit de simţire. Dacă n-ar fi ieşit din maşină...

– Greg, dă-te la o parte.

– Nu. Poţi să te aşezi pe locul pasagerului, sau poţi rămâne aici. Alegerea îţi aparţine.

Nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa lui – ar lăsa-o foarte uşor în drum. Ocoli Mercedesul şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer. De-abia închise uşa când, într-un nor de noroi, Greg întoarse maşina în semicerc, îndreptând-o spre drumul pe care venise ea. Drumul opus direcţiei spre Marshwinds... Cu o rapiditate înfricoşătoare, Mercedesul străbătea drumul îndepărtându-se tot mai mult de casă. Ar fi trebuit să fie speriată, dar era mai furioasă decât fusese vreodată în viaţa ei. Acoperind zgomotul motorului şi al pietrişului care zbura, ea strigă cu o violenţă neobişnuită:

– Eşti nebun?! Unde naiba crezi că mă duci?

– Credeam că am putea merge la Halifax, să ne distrăm puţin. Este păcat de această rochie drăguţă.

Vocea ei era firească, trupul în maşină părea aparent relaxat. Dar brusc, ochii lui căzură peste degetele ei din poală care erau strânse şi încordate.

– Nu cred. Mă bucur să conduc maşina fratelui meu când sunt cu – care-i cel mai potrivit cuvânt, Sharon? Prietenă? Amantă?

– Încearcă să spui prietenă, replică ea. Îl urăşti într-adevăr, nu-i aşa Greg? Şi nu te obosi să negi – ştiu despre intenţia ta de a vinde Marshwinds şi cred că este cel mai dezgustător lucru despre care am auzit vreodată!

– Ce naivă eşti – este doar o chestiune de afaceri. După testamentul tatălui meu, Marshwinds trebuie vândut la sfârşitul lunii august şi dacă Ross nu vine cu banii, altcineva o s-o facă.

Ea hotărî să încerce o altă tactică. Încercând să pară curioasă şi umilă în acelaşi timp, zise:

– Nu înţeleg aceste clauze. Eşti cumva avocat, Greg, sau expert contabil? Şi eşti stabilit în Halifax?

– Firma la care sunt este în Halifax – Broadstairs, Hart and Bowen. Poate că ai auzit de ea?

– Nu. Dar aminteşte-ţi că sunt foarte nouă în aceste locuri.

– O s-o preiau în următorii ani, spuse Greg cu o voce hotărâtă, care însemna că ştie exact ce spune. Preşedintele trebuie să iasă la pensie.

În timp ce-l ţinea de vorbă, Sharon părea foarte interesată de conversaţie, încercând în mod discret

să-l flateze. Ross, era sigură, şi-ar fi dat seama că ea joacă teatru şi i-ar fi zvârlit una dintre acele priviri sardonice. Greg, totuşi, nu putea rezista ocaziei de a vorbi despre el însuşi în faţa unui auditoriu feminin şi ea află chiar mai mult decât ar fi vrut să cunoască în legătură cu afacerile lui. Deşi imaginea oferită de acesta era aceea a unui bărbat bogat şi plin de putere, ea fu atentă să nu-l lase să-i ghicească dezgustul. Ea împinse discuţia spre vânzările de la stat, scoţând sunete de admiraţie când el îi povesti câteva succese pe care le avusese cu o firmă gigant din Montreal. Se aventură să întrebe cu timiditate:

– În privinţa vânzării lui Marshwinds, tu n-ai nevoie de bani, nu-i aşa, Greg?... Ea-şi ridică privirea catifelată spre el... Este clar că eşti un om foarte bogat.

El o bătu pe genunchi, mâna lui întârziind pe piciorul ei, mai mult decât era necesar; lui Sharon îi trebui un mare efort de voinţă ca să nu se strâmbe de dezgust.

– Eu sunt foarte bine aranjat, Sharon, nu se poate pune problema, spuse el nepăsător.

– Deci, ai putea să reduci preţul până la o sumă pe care Ross să şi-o poată permite, nu-i aşa? Sau nu ţi se permite datorită clauzelor din testament?

– Pot vinde Marshwinds cui doresc, chiar şi la preţul de un dolar şi ar fi legal... Se uită la ea cu ochi reci din care dispăruse jovialitatea... Deci, pentru un dolar, Ross ar putea cumpăra Marshwinds, dacă l-aş lăsa.

Ea-i zâmbi cât putu de fermecător.

– De ce nu-l laşi, Greg? Nu-ţi doreşti ferma pentru tine, interesele tale fiind mult mai mari şi mai sofisticate decât această investiţie. N-ai nevoie nici de bani. Ar fi un gest frumos şi cred că ar arăta că eşti suficient de bărbat ca să îngropi vechea ceartă de familie şi suficient de generos ca să-i întinzi fratelui tău o mână de ajutor... Îşi coborî genele cu o timiditate cuceritoare... Aş gândi foarte frumos despre tine dacă ai face acest lucru.

– Ai gândi foarte frumos despre mine... N-ai vrea să fii mai precisă, Sharon?

Ea riscă o privire furişă printre gene, simţindu-se stânjenită de ceva din vocea lui.

– Nu înţeleg.

– Este foarte simplu... Din nou mâna lui ateriză pe genunchii ei. Purta un inel cu diamant pe degetul mic; ei nu-i plăcuseră niciodată inelele la bărbaţi... Transferă-ţi afecţiunea asupra mea, Sharon, şi o să văd ce pot face în legătură cu preţul lui Marshwinds.

– Dacă insinuezi c-aş fi amanta lui Ross, te înşeli amarnic, zise ea cu o voce şocată.

– Sigur, replică el cu o ironie muşcătoare. Dacă nu eşti, atunci el este şi mai prost decât îl cred. Asociată cu mine, ai putea ajunge departe, Sharon. Şi Ross ar rezolva cu Marshwinds... care pentru el este mai important decât oricare femeie.

Avu sentimentul oribil că el avea dreptate, că Ross ar sacrifica orice pentru a-şi păstra draga lui fermă, inclusiv pe ea. I-ar păsa într-adevăr dacă ea

ar deveni metresa lui Greg, atâta timp cât ar putea păstra Marshwinds? Era o întrebare la care știa că n-o să găsească răspuns.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Greg șuieră:

– Știi că am dreptate – dacă îi pasă cu adevărat de ceva, acesta este Marshwinds. Pot să pun pariu, Sharon. Eu o să-ți aranjez o viață frumoasă, o să te duc în locurile care trebuie, o să te prezint celor care trebuie. Am putea să ne distrăm bine.

Pentru o clipă, nebună, ea se întrebă dacă ar putea face acest lucru. Să îndure simțul deformat al valorilor lui Greg. Să înceapă o relație fizică cu el. Și în schimb, să știe că Marshwinds îi va fi asigurat lui Ross, căminul pe care acesta nu-l avusese niciodată. Locul pe care-l iubea.

Ca și cum i-ar fi simțit slăbiciunea, Ross încetini mașina și opri pe marginea drumului. Oprind motorul, o luă de umeri și o întoarse cu fața spre el. Ea încercă să se prefacă cum că nu se întâmplă nimic. Încercă să se gândească la Ross și la Marshwinds. Dar nu merse. Gura umedă a lui Greg și buzele lui băloase erau așa cum crezuse ea și, cu toată forța ei, îl împinse brusc, cu trupul încordat de scârbă.

Deși sufla greu, ochii lui Greg erau ca două bucăți de gheață.

– Deci, ăsta-i răspunsul tău, se răsti el. Ross este suficient de bun pentru tine, dar nu și eu. O să vezi dacă Ross o să fie bun pentru tine când o să piardă Marshwinds! Știi doar că până va intra în posesia moștenirii, adică peste trei ani, n-o să aibă un cent!

Pentru a doua oară, Sharon îşi ieşi din fire.

– Nu-mi pasă dacă este sărac! strigă ea. Valorează de zece ori mai mult decât un om ca tine.

Gura lui Greg se strânse cu cruzime.

– Ca să clarificăm lucrurile, el este un bastard şi când spun asta, o spun cu toată competenţa.

– Cunosc foarte bine paternitatea lui Ross. Mi-a spus chiar el. Cel puţin, mama lui l-a iubit pe tatăl lui, lucru care nu se poate spune în cazul tatălui tău!

Pe faţa lui Greg apăru o grimasă urâtă.

– Deci, ţi-a spus despre asta – ce interesant! N-am auzit ca el să povestească cuiva aşa ceva, până acum.

– Dar nu este un secret, spuse ea cu o voce ascuţită.

– Când este vorba despre Ross, atunci să ştii că este un secret. Poate fi la fel de închis în sine ca o scoică, atunci când vrea.

Cu toate că era înspăimântată de privirea calculată a lui Greg, creierul ei încerca să analizeze ceea ce i se dezvăluise. Dacă Ross avusese suficientă încredere în ea, ca să-i dezvăluie o informaţie de natură personală, pe care în mod normal o păstra pentru el... de ce făcuse asta, când nu era în stare să-i creadă povestirea despre furtul de medicamente? Ca întreaga lui comportare faţă de ea, şi asta era un mister.

Reveni la realitate ca să descopere că Greg întorcea maşina.

– O să ne înapoiem, spuse el abrupt. Ai întârziat destul ca să-l îngrijorezi, dar nu suficient de mult ca să anunţe poliţia. Şi vreau să fii de faţă când o să-i dau anunţul despre vânzare – va fi nostim.

Nu găsi să-i spună nimic în replică. Uşurată că el n-o mai presa cu giugiulelile lui, stătea liniştită în Mercedes care înghiţea milă după milă din drumul de întoarcere spre Marshwinds. N-avea nici cea mai mică idee despre ce va găsi acolo, deşi era sigură că nu va fi ceva plăcut. Dar nu era cazul să fie îngrijorată. Nu putea face nimic...

Era aproape ora şapte când Greg băgă maşina printre porţile vopsite în alb. Opri lângă lăptărie, ieşi afară, înconjură automobilul şi o luă pe Sharon de braţ. Instinctiv, ea încercă să se elibereze, dar mâna lui se încleştă şi mai tare.

– Hai, spuse el. Presupun că Ross este încă în hambar. Îşi repetă programul şi n-are nici ajutor.

– Şi a cui vină este? spuse ea copilăreşte, împiedicându-se uşor pe tocuri, când ei se apropiară de uşile mari ce duceau spre staulele vacilor.

Interiorul era răcoros şi întunecat, aerul plin de firicele de praf şi de zgomotul pompelor de muls. Vacile se uitară impasibile la ei, în timp ce fălcile lor continuau să rumege. Apoi, din stânga se auzi un zăngănit de canistră ce cădea pe ciment; văzu silueta înaltă a lui Ross păşind către ei şi-l simţi pe Greg cum o strânge lângă el. Pierzându-şi echilibrul, fu nevoită să se sprijine de el, cu trupul ei slăbuţ îndoit în rochia mov; deşi se trăsese înapoi cât putuse de repede, se temea că era prea târziu;

luminați din spate, Ross putuse să vadă cele două siluete apropiate în mod intim.

– Iată-ne! spuse Greg cu grijă. Mașina mea s-a defectat și Sharon a fost suficient de amabilă ca să mă ia într-a ta... Zâmbi către fata care stătea lângă el, cu o figură de năucă... Am venit acasă pe un drum mai ocolit, dar sunt sigur că nu mă învinuiești de faptul că am apreciat asta, Ross, nu-i așa?

– Sharon? vorbi Ross foarte încet, ca și cum Greg n-ar fi existat.

Era îmbrăcat cu o cămașă cu gulerul desfăcut, mânecile suflecate ca de obicei și blugii băgați în cizmele de lucru. Arăta masiv și puternic, ochii lui albaștri examinând-o fără prejudecăți în timp ce aștepta ca ea să vorbească.

Ea răsuflă adânc.

– Greg a preluat conducerea mașinii după ce am coborât să văd dacă are nevoie de ajutor. M-a dus până în apropiere de Halifax și înapoi. De aceea am întârziat.

Nu mai avea ce să spună. Neajutorată, ea aștepta să nu fie crezută.

Ross făcu câțiva pași mai aproape.

– De ce nu-i lași brațul, Greg? spuse el, atât de inexpresiv, încât Sharon se simți decepționată.

Doar când ajunse în dreptul lunii, văzu pumnii lui Ross încleștați. Rapid, Greg își înfipse unghiile în carnea lui Sharon și aceasta țipă de durere, după care îi dădu drumul. În mod automat, ea începu să-și frece locul dureros, cu ochii lipiți de fața lui

Ross. Pentru o clipă, ea crezu că îl va lovi pe Greg, atât de furios arăta şi aproape îl văzu pe Greg clătinându-se sub lovitură. Dar într-un imens efort de voinţă, acesta se stăpâni.

– Dacă mai pui un deget pe Sharon, n-o să ştii niciodată din ce o să ţi se tragă, Greg, scrâşni el. E clar?

– Deci te-ai amorezat de această privire inocentă, frăţioare? şuieră Greg. Nu eşti singurul, sper că-ţi dai seama de asta?

– Taçă-ţi fleanca, spuse Ross cu cruzime. Ai încercat să faci pe şmecherul, dar nu ţi-a mers. Ai luat plasă, nu? Doug este în hambarul cu găini. Spune-i să-ţi tracteze maşina până în oraş. Sharon, dacă poţi, du-te să te schimbi... Îi zâmbi atât de molipsitor, încât ea-şi simţi inima sărindu-i din piept... încă mai arăta încântătoare... Trebuie să-i fac o injecţie cu antibiotic acestei vaci şi tu trebuie s-o separi de celelalte şi să-i arunci laptele.

Ea simţi cum colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet de răspuns, cu ochii plini de o fericire pe care voia să i-o arate. Crezuse vorbele ei în legătură cu Greg.

– Sigur... începu ea.

Apoi, vocea lui Greg străbătu aerul.

– Ai uitat ceva, Ross. N-am venit să fac o plimbare la ţară. Şi deşi am fost plăcut impresionat s-o văd din nou pe Sharon... îi azvârli acesteia o privire plină de venin... nu acesta a fost adevăratul scop al vizitei. Am ceva pentru tine... scoase din buzunar un plic... Cred că vrei asta.

Anunțul vânzării pentru Marshwinds, gândi Sharon cu greață, urmărindu-l pe Ross cum ia plicul și-l bagă în buzunar.

Greg spuse ostentativ:

– Nu-l deschizi? Ar fi mai bine – s-ar putea să nu fie ce te-ai aștepta.

Atentă cum era la expresia feței lui Ross, ea prinse rapida emoție din ochii ce se stăpâneau. Dar când scoase plicul din buzunar și-l deschise cu unghia de la degetul mare, părea la fel de indiferent ca și cum ar fi deschis o factură oarecare. Privirea lui parcurse rapid singura pagină existentă.

Culoarea îi dispăru din obraji. Făcu hârtia ghemotoc și o azvârli într-un coș.

– Bastardule, șopti el. Ai schimbat data pentru sfârșitul lui iulie. Și ai crescut prețul cu un sfert de milion!

– Vreau să fiu sigur că n-o să poți face nimic, spuse Greg încet.

– Nu era nevoie să crești atâta prețul.

– Un asociat al meu este interesat de acest loc. I-am arătat fotografii, dar probabil că, în următoarele zile o să-l aduc aici, să vadă. Sper să ai toate hârtiile în regulă.

Greg turna sare pe rană, gândi Sharon cu amărăciune... și cât îi mai plăcea acest lucru. Fața lui Ross devenise cenușie; ea-i auzea respirația grea și precipitată. Incapabilă să mai suporte tensiunea, Sharon se uită la ceas și-i spuse lui Greg:

– Doug pleacă acasă imediat. Dacă vrei să ți se tracteze mașina, ai face mai bine să pleci.

Lui nu-i plăcu această întrerupere, i se vedea pe față.

– Foarte bine, spuse scurt... făcu o pauză aruncând o privire încărcată de semnificație... Poate că ar trebui să mergi cu mine, Sharon – este ceva ce vreau să-ți spun.

Instinctul îi spunea să refuze. Dar putea să fie ceva în legătură cu vânzarea firmei și cum să întoarcă ea spatele unei ocazii cât de mici de a-l salva pe Ross de dezastru?

– Bine, răspunse ea înțepată. Oricum, tot trebuie să mă schimb.

– Mă întorc peste câteva zile, Ross, cu cumpărătorul la care mă gândesc... Greg continuă... Vrea să transforme câmpia de lângă calea ferată într-o subdiviziune a acesteia, mult mai profitabilă decât livezile. O să trebuiască să taie copacii, bineînțeles. Din nefericire, lunca de la diguri este zonă agricolă, căci ar găsi el o cale s-o transforme. Are prieteni influenți acolo unde trebuie.

– Ieși afară, Greg! spuse Ross, de data aceasta nemaistăpânindu-și violența.

Greg făcu câțiva pași înapoi, în grabă.

– Nu te mai obosi cu munca, frățioare. La urma-urmei, pentru ce muncești – pentru viitor?

El se retrăgea în timp ce vorbea și, încă o dată, el și Sharon se aflară în aer liber. Ea stătea sprijinită de celălalt hambar, observând cu ușurare cum camioneta lui Doug era încă parcată afară; când fu sigură că nu-i putea auzi nimeni, se întoarse brusc spre Greg:

– Nu ştiu ce vrei să spui, dar o să-ţi zic eu ceva – nici pentru toate fermele din această vale n-aş deveni metresa ta. Te disprețuiesc, m-ai auzit?

El o privea cu o figură lipsită de emoţie, plimbându-şi ochii obraznici peste obrajii ei înroşiţi şi pieptul rotunjit.

– Păcat, spuse el calm. Cred că trebuie să-ţi reconsideri punctul de vedere în lumina noilor evenimente. Dar o să vin cu altceva. Dacă te interesează să-l ajuţi pe Ross, să-ţi găseşti timp să vorbeşti cu mine data viitoare când voi fi aici. Poate că o să am o altă propunere pentru tine.

– Ce fel de propunere? întrebă ea.

– O să aştepţi şi o să vezi... Ridică o mână în chip de salut ironic, lumina zilei căzându-i pe faţă şi peste diamantul de la deget... Până atunci, pa, Sharon.

Fără să-i răspundă, ea se-ntoarse pe călcâie şi fugi în casă cu mintea zăpăcită, singura ei dorinţă fiind aceea de a se întoarce cât mai repede la Ross. Se îmbrăcă repede în blugi şi o bluză şi-şi trase cizmele de pe veranda din spate. De abia mai răsufla când ajunse în hambar. Luându-şi utilajele, ajunse lângă vaca ce trebuia mulsă. În lipsa ei, Ross deschisese radioul, suficient de tare ca să facă imposibilă orice conversaţie. Apucându-se de treabă, începu să se grăbească şi fiindcă voia să termine mai repede, totul i se părea că durează mai mult ca de obicei. Auzi uşa deschizându-se în spatele ei şi-l văzu pe Ross. Faţa lui era înnegurată, expresia mohorâtă. N-avea chef de vorbă, gândi ea, ştiind că trebuie să treacă peste asta.

– Nu se poate face nimic, Ross? strigă ea să acopere zgomotul pompelor.

El înfăşura tubul de plastic.

– Nu.

– Dar...

– Prinde-l, Sharon, poţi? întrebă el tare. Îţi dai seama că peste o lună ferma îmi va fi vândută? Şi nu pot să fac nimic.

Ea ar fi putut face ceva... se gândi la gura umedă a lui Greg şi se înfioră.

– Dar m-ai crezut în privinţa lui Greg? se auzi ea spunând cu o voce pierită.

Pentru o clipă el arără altfel ca de obicei.

– Da, te-am crezut.

Timidă, ea-i susţinu privirea.

– Sunt bucuroasă.

De data aceasta, zâmbetul lui era mai firesc.

– Sunt ca un urs cu gheara ascuţită, nu-i aşa? Îmi pare rău.

– Te înţeleg.

– Da, chiar înţelegi?... Căldura din ochii lui o făcu să i se oprească respiraţia. El ezită şi apoi continuă... Cred că mâine va fi frumos, dar mă simt prea amărât ca să fac treabă. De ce nu ne-am lua liber – să ne împachetăm mâncare şi să mergem undeva cu maşina? Poate amândoi avem nevoie să ne îndepărtăm de acest loc pentru câteva ore.

– Mi-ar place.

O zi întreagă petrecută cu Ross, suna minunat.

– Bine. Ai chef de hoinărit?

Sharon ar fi escaladat și un munte ca să-i păstreze zâmbetul pe față.

– O să te duc la Cape Split – o să-ți placă.

* * *

Și așa și făcu. Vremea se îmbunătățise, cerul era de un albastru strălucitor și cei câțiva nori fuseseră alungați de vânt. După ce mulsul se termină și dejunul consistent al lui Jock fu terminat, Sharon se duse în camera ei să se schimbe. N-avea altă alegere decât jeanșii, gândi ea cu părere de rău, amintindu-și reacția lui Ross față de rochia ei mov. Dar se putea îmbrăca cu bluza cea nouă, care o prindea de minune, cu gulerul ei alb și pe care n-o putea îmbrăca în hambar. Își strânse părul cu o panglică de piele, încântată de bronzul scos în relief de albeața gulerului. Când se întoarse în bucătărie, Ross o trase glumeț de păr.

– Arăți ca la optsprezece ani, râse el.

Când ochii îi căzură pe rotunjimile sânilor de sub bluza strânsă peste mijlocul subțire și șoldurile înguste în pantalonii strâmți, adăugă:

– Sau, aproape.

Ea se îmbujoră ca focul, conștientă de prezența lui Jock, care stătea ostentativ cu spatele la ei.

Ross era îmbrăcat cu blugii lui obișnuiți și cizmele de lucru, dar cămașa lui albastră, proaspăt schimbată, îi accentua culoarea ochilor și părul lui blond, ud încă de la duș, se încreța în jurul urechilor într-un mod care o făcea pe Sharon să simtă

nevoia să-şi plimbe degetele prin el. Arăta solid şi masiv... şi foarte masculin; dar cum putea ea să-i spună lui asta? Astfel că ea nu zise nimic, deşi strălucirea din ochii ei îi transmise mesajul.

Jock fu acela care sparse tăcerea.

– Asta-i pentru voi amândoi, spuse el sobru, punând ultimul pachet în sacoşa de lângă el. Am pus o sticlă de apă şi mâncare pentru câine. Căraţi-vă acu, înainte să se întâmple ceva la vreun tractor sau o vacă să fete.

– Nu se va întâmpla nimic din toate acestea, Jock, răspunse Ross mieros.

– Afară cu voi! Afară din bucătăria mea.

– Mulţumesc, Jock, spuse Sharon grijulie. O să am grijă de el.

– Aşa să faci... o gratulă cu unul din rarele lui zâmbete... Sper că este în mâini bune.

Fu rândul lui Ross să zâmbească.

– Nu pot decât să fiu de acord.

Sharon era roşie toată, acum.

– Bărbaţii! exclamă ea. Hai, Ross.

– Întotdeauna mă dirijează, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Jock, în timp ce o urma pe Sharon.

Puse sacoşa în portbagaj şi-l fluieră pe Lup să sară în maşină. Acesta se întoarse de câteva ori în locul îngust din maşină şi apoi se aşeză dând din coadă. Înainte de a porni motorul, Ross zâmbi vesel către câine, mângâind obrazul lui Sharon.

– Te bucuri să fii cu Sharon. Să uităm totul şi să ne distrăm.

Din spate, Lup dădu din coadă a aprobare şi Sharon se trezi râzând.

– De data asta mă luaţi cu voi! exclamă ea.

Merseră cam o oră, urcând coamele munţilor nordici şi se opriră câteva minute la Lookoff, de unde întreaga vale li se aşternea la picioare – o acuarelă frumos colorată în care se vedeau câmpurile lucrate, livezile şi fermele, ca nişte jucării. Bazinul Minas, umplut acum de maree, sclipea albastru în soare. Apoi traversară platoul muntelui, ajungând în final în dreptul curbei strânse a golfului Scott şi urmând drumul noroios ajunseră la capăt. În parcare maşina lor era singură.

– Bun, zise Ross. Este un loc căruia să-i apreciezi izolarea, sau, zâmbi el către Sharon, să fii cu cineva foarte apropiat!

Niciodată, la întâlnirile ei cu Roger nu simţise o atât de mare fericire. Câteva cuvinte simple din partea lui Ross era tot ce-i trebuia, gândi ea ameţită, privind cum joacă muşchii acestuia sub cămaşă când el se aplecă să ridice sacoşa şi s-o pună pe umăr. Lup se încurca printre picioarele lor uitându-şi demnitatea vârstei pe care o avea şi manifestându-şi bucuria.

Cale de o milă, poteca îi duse printr-o pădure parfumată unde creşteau violete sălbatice şi ghiocei, picioarele lor alunecând adesea în noroiul umed. Urcând voiniceşte, mergeau dintr-o parte în alta a peninsulei, Ross explicând în timp ce mergeau că vor atinge vârful ce se înalţă în centrul canalului Minas. Coniferele se răriseră şi începu-

seră să predomine copacii de esenţă tare, până când ajunseră să meargă pe un covor de muşchi, iar poteca îngustă deveni umbroasă. Era răcoare şi linişte. Din copaci se auzea cântec de păsărele; un fluture galben strălucitor zbură pe lângă ei, în timp ce o ciocănitoare harnică lucra la un trunchi din apropierea lor. Ferigile unduiau în bătaia brizei.

Deoarece poteca se îngustase, Ross mergea înainte, Sharon după el, Lup făcând numeroase ocoluri pentru a mirosi copacii şi lichenii. Simţind nevoia să i se confeseze lui Ross, nevoie ce era mai puternică fiindcă nu-i vedea faţa, Sharon începu să-i povestească despre vizita ei la Rowena şi încurajată de interesul lui, îi dădu cât mai multe amănunte despre copilăria ei, o copilărie care, din multe puncte de vedere, fusese la fel de singuratică şi tristă ca a lui; el îi spuse despre şcoala lui, despre necazurile pe care i le făcuse Greg când era copil şi despre escapadele din zilele sale de colegiu. La jumătatea drumului spre vârf, Lup alergă după un arici; amândoi, şi Ross şi Sharon, se opriră din mers să admire isprava lui Lup care încetă cu lătrăturile ca să li se alăture pe potecă. Văzură iepuri care fugeau spre vizuinile lor şi Ross îi arătă o bufniţă ce stătea într-un copac aşteptând căderea nopţii ca să-şi înceapă vânătoarea. În cele din urmă, după ce trecură peste o serie de movile şi merseră pe lângă o prăpastie adâncă, ajunseră într-o pajişte în vârful istmului înconjurat de strălucirea apei albastre.

Ross mai fusese aici. Acum, în timp ce mergea lângă Sharon şi se apropiau de vârful stâncilor, îi

observa expresia feței, copleșită de fiecare detaliu al acestor împrejurimi. Departe, sub ei, apa albăstruie a canalului se scurgea de pe stâncile gri, împinse de forța mareei; în jurul vârfului istmului, apa se lovea de stânci formând un vârtej zgomotos, în timp ce departe, în golf, curentul și liniștea, potolindu-se. Pe lângă acesta se mai auzeau doar țipetele pescărușilor care-și aveau cuiburile în stâncile nu departe de locul unde se aflau ei, dar care erau inaccesibile din cauza hăurilor imense care le separau. O cioară, pată neagră printre pescărușii, cârâia ironică în timp ce stătea agățată pe o stâncă acoperită cu licheni aurii. Vederea era amețitoare. Zborul pescărușilor care se ridicau de pe stânci pentru a pluti în curenții de aer era de asemenea amețitor.

Brusc, Sharon se așeză, cu fața palidă, vag conștientă de pufăitul lui Lup în iarbă și de Ross, care se mișca lângă ea. Era bine să simți pământul solid sub tine și să-ți poți înfige degetele în iarbă. Era ceva înfricoșător în ascuțișul stâncilor și intensitatea mareei; puteau să fie frumoase, nevinovat de frumoase în lumina zilei, cu stâncile ascuțite lucind și apa reflectând razele soarelui, dar erau și aducătoare de moarte, sinistre în puterea și imensitatea lor.

– Sunt bucuroasă că m-ai adus aici, spuse ea în cele din urmă, zâmbindu-i lui Ross.

– Te impresionează așa cum mă impresionează și pe mine, spuse el încet.

El despachetase sacoșa și-i întinse un sandviș și un pahar de plastic cu suc. Începu să mănânce, în

tăcere, știind din intuiție că și Ross era mulțumit. El uitase Marshwinds, era sigură de asta și Sharon era bucuroasă că Ross luase o pauză, chiar dacă era una de moment.

După ce mâncară, Ross se lungi pe iarbă și-și puse jacheta drept pernă; ochii i se închiseră și în câteva clipe adormi. Sharon îl observa, ochii ei hoinărind peste părul lui ciufulit, peste genele neașteptat de dese și negre, peste linia sensibilă a gurii, relaxată în somn. Nu exista nimeni altcineva pe lumea aceasta cu care ar vrea să fie, gândi ea într-o sclipire de intuiție. Problemele și nemulțumirile lui erau și ale ei, la fel cum fericirea lui putea s-o facă și pe ea fericită. Ar fi fost mulțumită să fie alături de el pentru tot restul vieții.

Dar asta era dragoste, gândi ea năucită. Dacă îi păsa de el la fel, sau chiar mai mult decât de sine, asta însemna că-l iubește... îl iubea pe Ross Bowen. Capul lui căzuse pe o parte, în somn, și ea trebui să se abțină să nu-i mângâie obrazul, ori să-i pună mâna pe piept pentru a-i simți respirația. Nu se știe cum, dar în scurtă vreme ajunsese să-l cunoască, să se îndrăgostească de el; acesta era motivul pentru care trupul ei tânjea după atingerea lui, gura, după sărutările lui. Mult mai complex și mult mai de neatins era faptul că sufletul ei nu-și dorea decât să-l aibă întotdeauna aproape, așa cum era el acum. Nu întotdeauna atingând-o sau vorbind cu ea. Doar să fie, pur și simplu, acolo.

Privirea i se îndreptă spre valurile înspumate care erau atrase din mare de către forțe invizibile,

nesupuse controlului omenesc. Era în puterea unei astfel de forțe și ea, și putea să fie frumos, dar și mortal. Pentru că Ross nu dăduse vreun semn că ar iubi-o. O găsea atractivă și dezirabilă, respecta mai multe dintre calitățile ei; dar n-o iubea. Cum poți iubi pe cineva în care n-ai încredere? Cineva a cărei prezență îți amintește permanent de pierderea unei vieți tinere?

Reveria ei fu întreruptă de niște lătrături disperate din stânga ei. Apoi, se auziră niște schelălăituri, alunecări de pietre și apoi, tăcere. Neliniștită, sări brusc în picioare, alergând prin iarbă spre vârful stâncilor.

– Lup! strigă ea. Lup, unde ești?

În depărtare auzi un sunet și ea ezită. Ar trebui să se ducă la Ross, sau mai întâi ar trebui să vadă ce s-a întâmplat? Un al doilea scheunat o făcu să se hotărască. Ea merse pe marginea hăului adânc, tăiat în piatră, străpungând cu privirea stâncile de jos. Nici urmă de Lup. Schelălăitul se auzea mai aproape acum și când privi din nou, văzu cum câinele căzuse cam douăzeci și cinci de metri, alunecând pe stânci și se oprise pe o cornișă mică, tremurând, cu coada între picioare, cu ochii lui mari fixați pe Shanon într-un apel mut. Sub el, plaja părea foarte depărtată.

– Așteaptă, Lup, îl strigă ea prostește. Vin imediat!

Alergă pe marginea stâncii auzind plânsul lui Lup care se simțea părăsit. Ross dormea încă, simțurile lui fiind adormite de prea multă muncă și

îngrijorare; dorindu-şi să nu-l trezească, dar ştiind totuşi că nu are de ales, ea îngenunche şi-l scutură uşor de umăr.

El se trezi imediat, ochii lui deschişi reflectând albastru cerului.

– Sharon? Ce s-a întâmplat?

– Lup a alunecat pe stânci.

Înjură pe sub mustaţă.

– Blestematul de câine! Probabil alerga după un iepure. Ar fi trebuit să-l leg. Unde este?

La vederea lui Ross, coada lui Lup se mişcă în semn de recunoaştere. Rapid, Ross stabili situaţia.

– Fugi şi ia sacoşa, Sharon, vrei? Deasupra este un colac de sfoară. Ar trebui ca eu să stau aici, dacă el se mişcă, poate cădea.

Ea făcu precum i se spusese. Coarda era din nailon galben şi arăta solidă. Dar nu exista nimic de care s-o poţi lega. Nici un copac şi nici o stâncă. Repede, înainte să-şi piardă firea, Sharon spuse:

– Trebuie să mă laşi în jos pe cornişă – arată suficient de mare pentru a mă susţine. Pot lega coarda în jurul cîinelui.

El ezită şi faţa i se înăspri în lumina soarelui.

– Singurul lucru pe care-l putem face este ca unul dintre noi să meargă după ajutor – am putea întâlni pe cineva venind încoace pe potecă.

Lup scheună din nou, scurmând cu labele şi o ploaie de pietre căzu în abis.

– Putem să facem noi asta, Ross, ar dura prea mult altfel şi el ar putea cădea într-o clipă, spuse

Sharon grăbită. Încinge coarda în jurul meu şi coboară-mă.

– Bine, dar pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă!

Ea stătea liniştită în timp ce Ross îi trecu sfoara în jurul trupului, explicându-i cum să-l lege pe Lup. Apoi ea începu să alunece pe peretele de stâncă, privind drept în faţa ei; nu îndrăznea să privească în jos. Frânghia îi intra în carne; mai târziu va descoperi că pe piele îi rămăseseră nişte dungi urâte. Unghiile ei se agăţau de tot ce întâlneau în cale în timp ce era coborâtă spre cornişă. S-o simtă sub picioare, tare şi solidă, era o adevărată uşurare şi, pentru o clipă, se agăţă de stâncă, vlăguită şi tremurând.

– E-n regulă?

Ea-şi găsi vocea.

– Da.

– Pune coarda în jurul câinelui acum, aşa cum ţi-am arătat.

El vorbea atât de calm şi nepăsător încât ea se trezi că face cum i se spune. Lup avu bunul simţ să stea liniştit când ea întinse coarda cea galbenă peste pieptul câinelui, care-i lingea mâna. Când fu sigură că totul este aşa cum trebuie, ea strigă:

– Gata!

Sprijinindu-se cu mâna de un colţ de stâncă, cu picioarele înţepenite pe cornişă ea încerca să ghideze trecerea dificilă a câinelui de-a lungul stâncii. Deoarece o ploaie de pietricele se abătu asupra ei, ea-şi aplecă faţa, uitând că nu mai este

agăţată de coardă, că se ţinea de stâncă doar cu degetele. Dacă ar fi păşit înapoi, ar fi căzut în gol.

Aşteptarea părea nesfârşită. Apoi, venind de departe, vocea lui părând nereală, îl auzi pe Ross strigând:

– L-am prins, Sharon! Cobor coarda pentru tine. Încolăceşte-o în jurul tău aşa cum am făcut prima dată.

Gura îi era uscată, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cu degetele înţepenite pe stâncă, aştepta, cu ochii lipiţi de faţa stâncii, fiecare detaliu al peretelui de granit gravându-i-se în memorie pentru totdeauna; niciodată nu va mai putea vedea licheni galbeni fără să se înfioare. Apoi ceva îi atinse umărul, uşor, ca mâna unei stafii şi ea se înfioră toată, scoţând un mic ţipăt de groază.

– Sharon, este frânghia!

Foarte încet, ea întoarse capul pentru a vedea coarda galbenă de nailon atârnând de-a lungul corpului ei. Dar ca s-o apuce, trebuia să se desprindă de stâncă şi nu putea să facă asta. Cu întregul trup paralizat de cea mai mare frică pe care o cuprinsese vreodată, rămăsese nemişcată, cu frânghia care se balansa lângă ea, dar care părea foarte îndepărtată.

– Sharon, ia coarda şi leag-o în jurul trupului tău!

Ea închise ochii cuprinsă de o senzaţie oribilă de ameţeală, simţind ca şi când ar fi fost atrasă în prăpastie. Total dezorientată, era sigură că în orice moment poate cădea în gol, zdrobindu-se de stân-

cile înfricoşătoare unde marea clipocea şi atrăgea... apoi vocea vorbi din nou, puternică şi sigură pe ea, ceea ce o făcu să se înţepenească şi mai bine pe cornişă.

– Dă drumul la mâna dreaptă, Sharon, şi apucă de laţul frânghiei. Ca şi cum ar fi privit un film cu încetinitorul, îşi văzu mâna cum se desface de stâncă şi apucă coarda. Aceasta părea foarte subţire şi foarte fragilă şi imediat, ea închise ochii din nou. Şi încă o dată, vocea îi dădu putere.

– Bună fată! Şi acum vine şmecheria. Desfă şi cealaltă mână şi înconjoară-te cu coarda aşa cum ţi-am arătat... urmă o pauză în care ea aşteptă năucă. Dă drumul la mâna stângă, Sharon.

De undeva, nu se ştie de unde, îi veni o infuzie de curaj. Trebuia doar să asculte de voce şi totul va fi în regulă. Mâna ei stângă părăsi stânca. Îndoindu-şi degetele luă coarda şi o puse în jurul mijlocului, concentrându-şi întreaga atenţie asupra acestei acţiuni.

– Fă nodul. Controlează dacă este strâns. Agaţă-te cu ambele mâini. Este bine! Acum o să încep să trag, Sharon. Ajută-mă cât poţi cu mâinile şi picioarele tale – fii atentă la faţă. Gata?

Ea încă nu-şi recăpătase vocea. Dădu din cap, neîndrăznind să se uite în sus, şi simţi presiunea corzii care o ridica, luându-i picioarele de pe cornişă. Pentru o clipă ea rezistă, cu mintea cuprinsă de spaimă, deoarece cornişa de sub picioarele ei era unicul sprijin.

– Împinge-te cu picioarele, Sharon.

Vocea. Trebuia să asculte vocea. Își împinse tocurile în suprafața stâncii ca să se poată înălța. Coarda îi intră în talie și ea împinse și mai tare. Apoi, centimetru cu centimetru, ea începu să fie trasă în sus. Încercă să se ghideze cu mâna dreaptă, folosindu-se de picioare pentru a împinge în sus. Mai sus și mai sus, încet, cu grijă, ea trase de coarda de deasupra ei neîncetând să asculte vocea care o încuraja încontinuu. Nu urmărea cuvintele; răspundea la încrederea și puterea care i se insuflau.

În cele din urmă, fără a-i veni să creadă, văzu în fața ochilor iarba de pe marginea vârfului stâncii. Se agăță de margine cu amândouă mâinile, împingându-se cu toată puterea și-l văzu pe Ross trăgând de coardă, cu picioarele desfăcute și cu fața încordată de efort. Ea căzu înainte, își îngropă fața în iarbă și-și lăsă trupul să zacă în vegetația umedă. Era salvată...

Ross o ridică și brațele lui o cuprinseră, iar fața sa se cufundă în părul ei. Vocea lui era acum înăbușită și ea-l auzi murmurând:

– Oh, Doamne, Sharon, mi-a fost frică că n-ai să reușești niciodată să te desprinzi de stâncile alea blestemate... Brațele lui o strânseră convulsiv... Slavă Domnului că n-ai pățit nimic!

Degetele ei îi pipăiră fața, simțindu-i transpirația de pe frunte. Într-o fracțiune de secundă, își aminti cum aceleași degete se desfăcuseră de pe stâncă și ea rămăsese suspendată în gol, ametită și speriată. Se trase brusc înapoi, acoperindu-și fața și fugi

prin iarbă, departe de el. Căzând în genunchi, începu să tremure, întregul ei trup fiind cuprins de convulsii şi lacrimile invadându-i obrajii. Simţi cum Ross o prinde de umeri şi gemu:

– Pleacă, oh, te rog, pleacă!

Dar el nu se îndepărtă. Aşteptă răbdător, ţinând-o strâns, până când spasmele încetară. Apoi, îi dădu o batistă şi-i spuse cu calm:

– Aşteaptă o clipă. O să-ţi aduc un pahar cu apă.

Apa avea gust minunat, rece şi proaspătă. Sharon turnă câteva picături pe batistă şi-şi şterse faţa. Doar după aceea se întoarse spre Ross, cu faţa lipsită de culoare şi cu buzele gata să tremure.

– Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat.

El spuse încet, fără s-o mai atingă.

– Eşti foarte îngrozită de înălţime, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Da. Întotdeauna am fost.

– Trebuia să-mi fi dat seama când am ajuns aici şi tu te-ai aşezat brusc, văzând căderile de stâncă. De ce nu mi-ai spus? Nu te-aş fi lăsat niciodată să cobori pe stâncă.

Ea zâmbi vlăguită.

– Crezi că exista posibilitatea de a alege? N-aş fi putut să te las baltă. Şi Lup ar fi putut să cadă, dacă am fi aşteptat după ajutor.

Ochii ei se împăienjeniră de lacrimi. Poate că dacă n-ar fi fost atât de tulburată de evenimentele din ultima oră, nu s-ar fi confesat niciodată, dar se părea că sosise timpul adevărului.

– Nu m-am gândit decât că Lup este câinele lui Peter, spuse ea cu o voce joasă. Părea foarte important să fie salvat.

Cu un gest neașteptat, Ross o ridică brusc în picioare și o cuprinse în brațe, apăsându-i fața cu umărul lui.

– Oh, Sharon, murmură el mișcat. Și eu simțeam la fel. Este ca și când Lup ar fi ultima legătură cu Peter și trebuia să salvez acest animal prostănac dacă era omenește posibil. Îi ridică fața ca s-o poată privi în ochi și îi vorbi pe un ton grav... A fost un lucru foarte curajos din partea ta, Sharon – să cobori de-a lungul stâncii, având rău de înălțime.

Ea se cutremură.

– Credeam că o să mă descurc... nu-mi închipuiam că o să înțepenesc așa. Nu pare prea curajos din partea mea.

– Acesta este adevăratul curaj, să faci ce este de făcut, știind că-ți este frică.

Primele urme de culoare îi apărură în obraji și ea-și plecă ochii timidă. Iubindu-l așa cum îl iubea, vorbele lui de laudă o atinseseră la suflet.

Spuse cu vioiciune:

– Mă bucur că el a scăpat... Încercând să dea o notă de lejeritate, adăugă... Să știi, Ross, ție ți se datorează o mare parte a reușitei, fiindcă dacă n-ai fi continuat să-mi spui ce să fac, aș fi fost acum jos.

– Uită-te la mine. Ochii ei se îndreptară în sus, surprinși. El îi dădu o șuviță de păr peste ureche,

ca şi cum ar fi încercat să-şi găsească cuvintele... În mod logic, nu pot să-ţi explic ce vreau să-ţi spun, începu el rar. Ştiu doar că trebuie spus. Ceea ce ai făcut astăzi, mi-a demonstrat ceva... Absent, îi trasă linia obrazului cu degetul... Tu n-ai fi putut să furi acele medicamente, Sharon – acum o ştiu. Nu-ţi stă în fire să faci astfel de lucruri – eşti prea curajoasă şi cinstită. Trebuia să-mi dau seama mai de mult, dar presupun că moartea lui Peter m-a împiedicat. Nu puteam să-mi formez o imagine despre tine, din cauza lui... El trebuie să fi văzut lacrimile din ochii ei, fiindcă îi frecă uşor genele umede... Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ţi le-am spus. Au fost crude şi neadevărate.

Deşi lacrimile alunecau în jos, pe obraji, zâmbetul ei era luminat de bucurie.

– Sunt atât de bucuroasă, spuse ea simplu. Mă durea că mă credeai o hoaţă. Sunt bucuroasă că tu nu mă mai crezi astfel.

Încă o dată, el o strânse; sub obraz, simţea căldura pielii lui, prin cămaşa subţire de pânză. Nu crezuse că ar fi putut să fie vreodată atât de fericită. Ross avea încredere în ea... Dacă el o credea, poate că o va şi iubi şi ce-ar fi putut să fie mai minunat decât asta?

Un nas umed se băgă între ei. Se separară, râzând, când îl văzură pe Lup cu coada ridicată şi cu ochii lui maro, care parcă spuneau: „Este cazul să mă bucur şi eu de atenţie".

– Tu eşti cel care a început totul, îl luă la zor Ross... O îmbrăţişă pe Sharon... este o cale drastică

de a descoperi că ai încredere în cineva, Lup, prietene, dar nu pot spune că-mi pare rău că s-a întâmplat şi totul s-a terminat... Lup se aşeză pe labe şi scoase un căscat, total neinteresat de ceea ce i se spunea şi Ross râse din nou şi se uită la ceas... Ştii, trebuie s-o luăm la picior, din nefericire, vacile nu ne aşteaptă! Te simţi bine, Sharon?

Ea zâmbi cu tristeţe.

– Acum mă simt mai plină de energie, şi dacă ai răbdare, o să fie bine.

Din fericire, întoarcerea la maşină era mai uşoară, deoarece ei coborau şi, cum se întâmplă de obicei, drumul păru mai scurt. Când ajunseră la maşină, Sharon se trânti pe scaun şi răsuflă uşurată. Muşchii, despre care nici măcar nu ştia că există, o dureau; o durea peste tot. Când Ross ieşi de la locul de parcare, ea închise ochii.

Următorul lucru pe care-l ştiu fu acela că intrau pe porţile de la Marshwinds şi, aproape imediat, Ross fu prins cu treburile fermei. Ea se târî până în casă, cu Lup ţinându-se după ea. Acesta se tolăni sub masă; ea se duse drept spre duş, neavând nici o importanţă dacă după aceea urma să se ducă la lăptărie, să mulgă vacile. Şi cele obişnuite îşi urmară cursul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

CAPITOLUL VII

În timp ce zilele calde ale lui iulie se scurgeau pe lângă Sharon, existau momente în care ea se întreba dacă se schimbase ceva. Într-adevăr, Ross îi spusese c-o crede şi că este cinstită, şi curajoasă, dar în timp ce lucrau la fermă, câteodată împreună, uneori separat, nu era nici un fel de schimbare în comportamentul lui faţă de ea. Ştia că el era preocupat de ultimatumul lui Greg, ştia că-şi petrecuse o săptămână lipsită de rezultate umblând de la o bancă la alta şi peste tot, fără nici un pic de succes. Dintr-o remarcă întâmplătoare a lui Jock aflase că Ross nu dormea prea bine, dar asta se şi vedea, după liniile obosite ale figurii şi după cearcănele de sub ochi.

Expresia lui de oboseală profundă o făcu pe Sharon, într-o după-amiază, în timp ce terminau de mâncat prânzul, să spună:

– Ross, ai de făcut ceva în după-amiaza aceasta care nu poate fi lăsat până mâine?

Luat prin surprindere, el zâmbi mânzeşte.

– Nimic, presupun.

– Arăţi sfârşit, spuse ea blând.

– Da... nu ştiu deloc de ce mă mai omor. În trei sau patru săptămâni n-o să mai aibă importanţă...

Îşi trecu degetele prin păr şi spuse, într-un moment de rară sinceritate... Cred că sper că în ultimul moment lucrurile vor lua o altă întorsătură.

Ea se uită în jos, spre masă. Dacă ea ar fi acceptat oferta lui Greg, atunci Marshwinds i-ar reveni lui Ross – dar, of, Doamne, cum ar putea să facă asta? Amintindu-şi ceea ce-i spusese iniţial lui Ross, ea spuse abrupt:

– Nu este pe aici prin apropiere un loc unde să putem înota? O plajă?

Din nou ea-l luase prin surprindere şi-l văzu cum cântăreşte propunerea.

– Cunosc un astfel de loc – de ce nu?... Îşi împinse scaunul... Du-te şi ia-ţi costumul de baie. Mergem la Whitman's Cove. Putem să fim înapoi la ora şase.

În camera ei, ea-şi puse costumul liliachiu din două piese, îşi trase un şort scurt, îşi înnodă o bustieră şi se încălţă cu o pereche de tenişi. Sharon fu cuprinsă brusc de un val de iubire pentru el, atât de acut, de parcă era de natură fizică; deoarece ea se clătină uşor, pe moment, el întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

– Nu... nu, sigur că nu... Gura o luă pe dinainte... Arăţi foarte bine, asta-i tot. Sunt obişnuită să te văd în haine de lucru.

– Şi tu arăţi foarte bine – nu sunt obişnuit să te prea văd aşa.

Privirea lui sclipind de maliţiozitate se plimbă peste picioarele ei goale.

Ea se înroşi furioasă.

– Îl luăm pe Lup? întrebă ea la nimereală, evitând să se uite la el.

– Nu, nu-i place apa. Oricum, nu dorim să-l salvăm de la înec, nu-i așa?

– Cred că faptul că l-am salvat o dată este suficient.

– Am pus două prosoape în mașină – crezi că mai avem nevoie de ceva?

Ieșiră în curte și intrară în mașină. De data aceasta ei se îndreptară spre partea de sud a ținutului, printre dealurile împădurite și ferme până când, la orizont, apăru sclipirea mării, presărată cu mici insulițe de tufe.

– Locul acesta aparține unui prieten al meu, așa că sperăm că vom fi singuri, spuse Ross domol. Nu sunt pentru plajele aglomerate, pline de radiouri care urlă și tarabe cu crenvurști.

Sharon râse și se mai amuză încă o dată atunci când ajunseră, pentru că nu-ți puteai imagina un loc mai pustiu și tăcut. Ajunseră în golf, după ce trecură pe un drum îngust, străjuit de pini ce parfumau aerul cu miros de rășină. Drumul se sfârșea într-un luminiș pietruit, unde Ross parcă mașina. În fața lor se afla o întindere mare de nisip alb, împrejmuit la est și vest de stânci și la sud, de apele învolburate ale Atlanticului. Izolat și liniștit, locul părea magic, din cauza sentimentului de izolare față de restul lumii.

Încet, Sharon ieși din mașină și șopti:

– Ce loc frumos, Ross!

– Știam că o să-ți placă.

Ca atrasă de un magnet, ea alergă la marginea mării, acolo unde valurile înspumate se spărgeau de nisipul fin. Ca un copil, ea-şi scoase papucii, îşi azvârli prosopul şi se băgă cu picioarele în apa răcoroasă, care se târa peste pietre dezvelind algele ce semănau cu un păr ud. Sharon se aplecă şi culese un melcuşor portocaliu, care se retrăsese în cochilie, apărându-se de intrusul necunoscut.

Peste mâna ei căzu o umbră; Ross stătea foarte aproape de ea, cu gleznele în apă. Ea-i zâmbi fără nici un fel de artificiu, pe faţa ei citindu-se plăcerea de a se afla acolo unde era; briza mării îi răvăşi părul şi, în mod automat, ea şi-l îndepărtă de pe faţă. El îi prinse mâna şi i-o făcu captivă, ducând-o la buze şi lăsându-şi buzele pe palma ei. Ochii ei se măriră şi ea rămase nemişcată, apa, valurile, melcul, toate fiind uitate; nu mai rămăsese nimic în afară de ochii albaştri ai unui bărbat şi buzele lui calde lângă pielea ei.

El se dezbrăcase în chiloţii de baie, soarele strălucind pe umerii lui laţi şi bronzaţi. Ca şi când nu s-ar fi putut abţine, Sharon îşi simţi ochii plimbându-se de-a lungul trupului lui, peste cârlionţii aurii de pe piept, şoldurile înguste şi picioarele lungi şi musculoase. Părea de parcă un tânăr zeu ieşise din mare, frumos sculptat, puterea şi mândria fiind înscrise în fiecare trăsătură a corpului său.

Ca şi când ar fi fost cel mai natural lucru, ea-şi scoase şortul şi-şi desfăcu bluza şi le azvârli pe nisip. Apoi, se întoarse din nou cu faţa spre Ross, cu obrazul ridicat în sus cu mândrie. Mai mult

decât îl studiase ea pe el, Ross începu să-i exploreze trupul cu privirea, care era atât de palpabilă de parcă ar fi pipăit-o şi când termină, obrajii ei erau roşii. Următoarea lui acţiune fu atât de previzibilă ca şi spargerea valurilor pe nisip; o apropie de el până când trupurile li se lipiră, vârfurile sânilor ei atingându-i pieptul, mâinile lui cuprinzându-i şoldurile. Sărutul lui fu adânc şi lacom, iar ea-i răspunse cu aceeaşi dorinţă primitivă. Înlănţuiţi, se sorbeau unul pe celălalt şi pentru Sharon fu descoperirea unei sete de o viaţă, dar şi potolirea ei în acelaşi timp. Ea se agăţă de el, ferm convinsă că altfel ar fi căzut; niciodată nu ştiuse că un sărut poate fi ca acesta, atât de consumator şi atât de plin de forţă, complet şi perfect. În acelaşi timp, era ca o chemare, o rugăminte pentru ceva mai mult, aducând cu el un val de dorinţă care o învălui cu o forţă care o sperie.

Când Ross îşi ridică faţa, ea tremura. Simţise lângă ea întreaga măreţie a virilităţii lui; faptul că-l excitase o umplea de încântare şi, pentru prima dată în viaţa ei, luă cunoştinţă de puterea ei ca femeie. Pe faţa ei se citeau şi uimirea şi pasiunea. Cu o exclamaţie înăbuşită, Ross îşi rezemă obrazul de părul ei strălucitor, negru ca pana corbului. Cu o voce răguşită, el murmură:

– Am toate dorinţele unui bărbat din paleolitic – aş vrea să te iau de păr, să te trântesc pe nisip şi să fac dragoste cu tine, la soare... Îşi trecu brusc buzele peste obrazul ei şi, când vorbi din nou, în voce i se ghicea râsul... Dar n-o să fac aşa. În loc de

asta, ce-ar fi să facem o baie? Nu-i nimic mai bun ca apa rece a Atlanticului pentru a te răcori. Gura ei se rotunji într-un zâmbet. Cu o privire strengară în ochii ei violeți, luă o mână de apă și-i stropi pieptul și umerii. El strigă când stropii reci îi atinseră pielea. Ea se răsuci ca să scape de mâna lui răzbunătoare și plonjă cu capul în mare.

Lui Sharon îi plăcuse întotdeauna să înoate din cauza sentimentului de libertate și independență pe care i-l dădea, și era o bună înotătoare. Dar când brațele ei înaintară prin apa sclipitoare îl văzu pe Ross lângă ea, cu dinții lucind și cu părul ud lipit de cap. Ea trase o gură de aer și se băgă la fund. Deschizând ochii îl văzu cum o urmărește, trupul lui unduindu-se în apa limpede. Cu părul fâlfâind în jurul ei și trupul transformat într-o curbă grațioasă, se îndreptă spre el, îi prinse umerii și-l sărută pe gură. Apoi, respirând greu, se luptă să iasă la suprafață.

Stătură în apă aproape o oră, jucându-se ca niște copii, fugind și scufundându-se, urcându-se pe stânci ca să se odihnească, intrând din nou în apă pentru a se răcori din nou și din nou... În cele din urmă, după o întrecere în care Sharon pierdu la limită, ea oftă:

– Destul! M-am săturat!

– Nu poți să suporți înfrângerea? se hlizi Ross.

Ea făcu o mutră bosumflată și, unul lângă altul, înotară până la țărm. Sharon își întinse prosopul și se lăsă pe el, împrăștiindu-și părul cât putea mai

bine. Se lungi simţind căldura soarelui acoperind-o.

– Foarte frumos, murmură ea leneşă, referindu-se la loc, soare, râsetele şi înotul pe care ea şi Ross le avuseseră.

– Într-adevăr, frumos.

Alertată de ceva din vocea lui, ea-şi deschise ochii. El stătea aplecat peste ea, sprijinit într-un cot, privindu-i cu posesiune gura şi linia gâtului. Ea ştia că el urma s-o sărute şi simţi cum întregul ei trup se trezeşte la viaţă. Când se aplecă s-o sărute, buzele lui erau moi şi binevenite: docilă, ea se întoarse în braţele lui aşa încât trupurile lor se aflară unul lângă altul. Pentru Sharon nu era cale de întoarcere. Cu generozitatea şi căldura propriei sale firi, ea răspunse la fiecare mişcare a lui, sărut contra sărut, mângâiere contra mângâiere. Mâinile lui se mişcară de la gât, unde pulsul îi bătea nebuneşte, peste umeri şi apoi peste sâni. Când îi desfăcu sutienul şi îl dădu la o parte ea simţi razele de soare care-i mângâiau pielea, înfierbântând-o. Fiecare mişcare i se reflecta în mintea ei care luase foc. În mod inconştient, mânată de propriile-i instincte, trupul i se arcui spre el, pielea ei lipindu-se de a lui, rotunjimile femeieşti mulându-se după el. El gemu şi-i spuse numele, începând s-o sărute din nou, mâinile lui frământându-i sânii, talia şi şoldurile. Era prizoniera lui de bunăvoie, copleşită de o nevoie puternică ce o cuprinsese ca o maree, dorinţa atrăgând-o ca un vârtej. Şi în tot acest timp, era conştientă de răspunsul lui Ross la actul lor de

dragoste, ştiind în adâncul fiinţei ei că nu i-ar putea refuza nimic. Dacă el ar fi vrut să împingă această îmbrăţişare până la împlinirea totală, ea n-ar fi fost în stare să-i reziste. Mai mult decât atât, i-ar fi dat de bunăvoie şi cu dragoste tot ce i-ar fi cerut el.

Soarele îşi trimitea razele peste nisipul alb; valurile se spărgeau fără încetare de stânci; sus, în văzduh, pescăruşii zburau. Pentru perechea înlănţuită de pe plajă nu mai exista nimic, în afara forţei care-i împingea unul către altul. Sharon îşi pierduse orice raţiune şi constrângere, cu întreaga ei fiinţă cuprinsă de o dragoste păgână faţă de bărbatul ce se afla lângă ea, tânărul zeu care apăruse din valuri pentru a-şi cere drepturile asupra ei. Inconştientă la orice altceva, condusă doar de freamătul ei interior şi răspunsul lui de netăgăduit, ea fu mai mult decât şocată când Ross se trase brusc, împingându-i umerii cu mâinile şi ţinând-o la distanţă.

În ciuda fierbinţelii care-i cuprinsese trupul, ea se înfioră, ochii ei uimiţi cercetându-i faţa pentru a descoperi cauza acestui comportament neaşteptat. Un mesaj dublu, gândi ea năucă; mă doreşte dar mă şi respinge.

– Ce s-a întâmplat? şopti ea.

– Tre... trebuie să ne oprim, Sharon.

– De ce?

Întrebarea rămase suspendată între ei. El privea pe deasupra stâncilor, cu gura strânsă.

– Nu putem merge mai departe, asta-i tot.

Cu faţa ruşinată, ea zise:

– N-ar fi trebuit să-ţi răspund aşa cum ţi-am răspuns – asta vrei să-mi spui?

El îşi îndreptă privirea din nou spre ea.

– O, Doamne, nu – te-aş fi urât dacă nu mi-ai fi răspuns.

– Atunci nu înţeleg ce s-a întâmplat.

Cu o mână blândă şi impersonală îi puse şi-i încheie sutienul de la costumul de baie.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Sharon... zâmbetul lui era trist... Nu trebuie să-ţi spun asta, nu-i aşa?... Ea reuşi să-i zâmbească înţelegător, dând uşor din cap... Dar nu putem face asta. N-o să iasă nimic de aici, trebuie să ştii la fel ca şi mine.

El luase o mână plină de nisip şi o lăsa să se scurgă printre degete.

– Ross, poate mă crezi limitată, dar nu ştiu ce vrei să spui, zise ea.

– Vreau să spun că sunt în cea mai proastă poziţie de a face avansuri unei femei. În mai puţin de o lună voi fi dat afară de la Marshwinds. Nici casă, nici pământ şi nici bani – pe care în ultimii ani i-am băgat în aceste locuri. Deci ce am – ce fel de perspectivă este aceasta?

Inima ei bătu nefiresc:

– Nu te-am sărutat fiindcă credeam că eşti milionar!

În luase din scurt. Zâmbetul lui era mai copilăresc de data aceasta, când spuse încet:

– Eşti o femei drăguţă, Sharon Reid, ţi-a mai spus cineva asta vreodată? N-are importanţă ce se întâmplă, sunt bucuros că ai venit la Marshwinds.

Dacă n-ai fi fost tu, în ultima vreme, cred că mi-aș fi ieșit din minți. Dar asta nu schimbă faptele. Unicul loc din lume de care-mi pasă îmi va fi luat și eu voi rămâne fără un cămin. Deci... îi zburli părul făcând un efort ca să se destindă... nu este momentul pentru noi să facem dragoste.

Ochii ei îi cercetară fața. Oare încerca să spună că dacă lucrurile ar fi fost altfel, nu ar fi făcut numai dragoste cu ea, ci ar fi cerut-o de nevastă? Îi veni pe vârful limbii să-i spună că l-ar iubi și dacă n-ar avea nici o lețcaie, dar ceva o reținu; o îndoială, o temere neașteptată de a-și dezvălui sentimentele, devenind prin asta vulnerabilă? Nu știa.

Soarele trecu în dosul unui nor și ea se înfioră.

– Cât este ora? N-ar trebui să mergem?

El se uită la ceas.

– Doamne, nu mi-am dat seama că este atât de târziu.

Dintr-o mișcare, sări în picioare și-i întinse mâna. Sharon se aplecă și-și curăță nisipul de pe picioare, descoperindu-l c-o observă în timp ce se îndrepta din șale. Părul lui se uscase și se încrețea în jurul urechilor, pielea îi era pudrată cu sare, așa cum probabil era și a ei. Pentru o clipă ea fu tentată să-și apese gura în scobitura umărului lui și să-i lingă sarea de pe claviculă. De teamă ca el să nu-i ghicească gândurile, ea-și ascunse privirea sub gene.

Degeaba. Cu bruschețe, el o atrase la piept și sărutul său fu o expresie a unei dorințe nestăpânite. La fel de brusc, o lăsă.

– Să mergem, spuse el abrupt.

Se târî pe plajă mergând în spatele lui, profund tulburată şi conştientă de depresiunea şi oboseala care o cuprinseseră, palpabile ca o greutate fizică. Trebuie să fi fost nebună să fi crezut fie şi pentru o clipă că Ross o iubea şi voia să se însoare cu ea; dar se răzgândise din cauza situaţiei lui financiare, gândi ea zăpăcită. Nu asta vrusese să spună. În situaţia în care se afla el, mândria îl împiedica să se implice în vreun fel, ceea ce includea şi a face dragoste.

O altă idee care-i veni în minte în timp ce intrau în maşină pentru a părăsi plaja cea idilică era că viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi pentru ea; cu simţul ei înnăscut al onestităţii recunoscu că, dacă Ross nu s-ar fi retras, ea ar fi făcut dragoste cu el în acea după-amiază şi ăsta ar fi fost lucrul cel mai potrivit, în adevăratul sens al cuvântului. Potrivit pentru ea, oricum. Dar potrivit pentru el? Cum ar putea să ştie asta?

Îşi aşeză capul pe spătarul scaunului, în timp ce vântul îi răscolea părul umed şi închise ochii într-un efort de a-şi clarifica zăpăceala din minte. Mergeau în tăcere, o tăcere total diferită faţă de aceea în care erau cufundaţi când veneau spre plajă. Amestecându-se printre vaci şi mulgându-le, va avea o ocupaţie care-i va estompa emoţiile din această după-amiază, gândi ea tristă. Acolo nu vor fi surprize.

Când intrară în bucătărie, lucrurile căpătară o altă desfăşurare pentru ea. Din locul lui obişnuit,

de lângă plită, Jock spuse făcând economie de cuvinte:

– Două scrisori pentru dumneata, domnișoară.

Ea încercase în zadar să-l facă să-i spună pe nume.

– Mulțumesc, Jock.

Luă scrisorile recunoscând imediat, pe prima, scrisul prietenei ei Joan din Montreal. Dar cea de a doua scrisoare era oficială, numele și adresa bătute la mașină, antetul fiind al spitalului în care lucrase. De ce i se scria din partea spitalului, acum? Nu putea găsi nici un motiv plauzibil.

– Veşti rele, Sharon?

Privi spre Ross, peste masă, neobservând felul diplomatic în care Jock se retrăsese.

– Nu știu. Este de la spitalul unde am lucrat... Înghiți în sec... Presupun c-ar trebui s-o deschid.

Totuși nu făcu nici o mișcare.

– A fost o perioadă grea pentru tine, nu-i așa?

Cu mâna încleștată pe plic, ea răbufni.

– A fost oribil! Totul s-a schimbat de la o zi la alta. Slujba pe care o iubeam, oamenii pe care-i credeam prieteni, plăcerea pe care o aveam făcându-mi meseria – toate îmi fuseseră luate. Și am rămas cu suspiciunile și acuzațiile, cu oamenii care mă priveau altfel când mă vedeau... Vocea îi tremura... Prietena mea Joan – cealaltă scrisoare este de la ea – a fost singura care a rămas lângă mine. Vedeam cum toți se dădeau înapoi auzind rezultatele anchetei sau demonstrându-mi fățiș că

nu mă cred... era ca un coşmar din care nu mă puteam trezi.

Ross spuse cu o uşurinţă care n-o înşelă:

– De ce nu deschizi scrisoarea, Sharon? Poate că ei îţi spun că au găsit persoana care a furat.

– Chiar crezi că n-am încercat eu?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Sunt sigur de asta.

Copilăreşte, îşi şterse ochii cu dosul palmelor. Vorbirea lui blândă îi dăduse curajul să deschidă plicul. Scoase foaia dactilografiată şi-şi trecu ochii peste ea. Literele începură să-i danseze în faţa ochilor. Citi încă o dată, mai rar. Picioarele nemaiţinând-o, se aşeză pe scaunul cel mai apropiat.

– Ce este? întrebă Ross cu o voce ascuţită.

Ea răspunse incoerent:

– A mai fost un alt furt de medicamente, cu două săptămâni în urmă. Au prins-o pe una din surorile de noapte – ea a făcut-o. A mărturisit şi celălalt furt. Deci nevinovăţia mea a fost dovedită... Uitându-se la el, adăugă... Mi se oferă să mă întorc la slujbă ca soră şefă – cu un salariu ridicat.

– O să te duci? o luă el la rost.

– Oh, nu – bineînţeles că nu, spuse ea repede, fără să se gândească. Acum lucrez pentru tine.

– Dar n-o să mai lucrezi multă vreme.

– Nu vreau să plec de aici, Ross.

Între ei, fără să fi fost nevoie de cuvinte, se afla tot ce se petrecuse pe plajă.

– Nici eu nu vreau să pleci, Sharon, dar mai devreme sau mai târziu, va trebui.

Ea reluă cu încăpățânare:

– O să ne îngrijorăm când o să vină timpul.

În mod deliberat, ridică scrisoarea lui Joan și începu s-o citească. Joan, bineînțeles, o punea la curent cu toate amănuntele; bucuria ei că fusese absolvită de vină era atât de mare, încât lui Sharon îi veni să plângă. Era ca și cum o mare greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri; era o greutate cu care se obișnuise să trăiască, adeseori nemaifiind conștientă de ea. Dar acum, când se dusese, putea recunoaște cât de greu îi fusese.

– Asta cere o sărbătorire, anunță Ross. După ce terminăm cu mulsul, ne ducem la Halifax, bem ceva și cinăm acolo.

Sharon zâmbi de plăcere.

– Mi-ar place!

– Atunci, hai să ne facem treaba.

Ea stătea în picioare, cu plicul în mână. Deși nu-și dădea seama, fața ei strălucea de o neașteptată fericire, după citirea celor două scrisori; fusese dezvinovățită în mod public și scoasă de sub suspiciunea de a fi făcut o infracțiune pe care nu o comisese.

Ross spuse încet:

– Mă bucur pentru tine, Sharon.

Ea-l privi.

– Chiar te bucuri? Ce bine! răspunse ea cu naivitate. Știi, uneori cred că este caracteristica unui adevărat prieten – cineva cu care să te poți bucura în mod deschis. Este foarte ușor ca oamenii să te compătimească atunci când lucrurile merg prost.

Dar să găseşti pe cineva care este fericit de fericirea ta – este mult mai greu.

– Nu gândeam aşa înainte, dar cred că ai dreptate... Se aplecă spre ea şi o sărută uşor pe buze... Eşti o femeie înţeleaptă şi frumoasă, Sharon.

În mod absurd, ea simţi iar că-i vine să plângă – lacrimi de fericire de data aceasta. Într-un fel ciudat, se simţea mai apropiată acum faţă de Ross decât fusese pe plajă, când el o dezmierdase... Sunt atâtea feluri de a te simţi apropiat, gândi ea confuză... Un singur sărut de la el şi ea simţea că este copleşită de mareea iubirii care se învolbura în adâncul fiinţei sale.

– La ce te gândeşti?

Ce-ar fi putut să-i spună?

– Cred că sunt doar bucuroasă că suntem prieteni, Ross, zise ea, ştiind că este adevărul, chiar dacă numai o parte a acestuia.

– Şi eu sunt bucuros că suntem. Şi „prieten" este un cuvânt deosebit care nu se poate trata cu uşurinţă.

La intensitatea privirii lui, inima ei zburda. Nu era o declaraţie de dragoste, ştia asta, dar poate că în felul ei, era la fel de semnificativă. Şi cine ar putea şti unde se va ajunge? Cu gura brusc uscată, ea murmură:

– Ar fi mai bine să mergem la treabă.

– Aşa ar fi cazul... Alt sărut uşor şi părintesc pe obraji şi o bătaie în glumă peste fund... Afară cu tine!

Ea scoase limba la el, se feri de mâna lui răzbunătoare şi fugi în camera ei să se schimbe, cu inima cântându-i de bucurie. „Lucrurile vor merge totuşi", gândi ea cu optimism.

✸

Acea seară va rămâne mult timp în memoria lui Sharon ca una dintre cele mai încântătoare. În ziua în care se plimbase pe la magazine, înainte de a o întâlni pe Rowena, ea-şi cumpărase o rochie creaţă, cu corsajul înalt ce se potrivea cu zvelteţea ei, în timp ce Ross era chipeş de ţi se tăia răsuflarea, în costumul uşor de vară, cu o cămaşă şi cravată de mătase: era aproape intimidată de el, într-atât părea de diferit faţă de bărbatul care cu câteva ore în urmă o ajuta să umple canistrele cu lapte. Acest străin ciudat, îmbrăcat impecabil, s-ar fi descurcat în orice împrejurare. Amuţită, ea murmură:

– Chiar tu eşti?

– Sigur că da, Sharon, replică el alene, sunt chiar eu.

Ea se înroşi.

– N-ai dreptul să arăţi atât de chipeş!

Râzând, el îi dădu o sărutare pe nas.

– Nici tu atât de frumoasă – cum o să mai văd ce am în farfurie?

Restaurantul era la ultimul etaj al uneia dintre clădirile înalte ce se aflau lângă golf. Luminile oraşului sclipeau în noapte, în timp ce luminile de veghe ale vaselor ancorate se reflectau în apa nea-

gră roșii, verzi și galbene. Mâncarea era excelentă; se afla și un ring de dans cu o mică orchestră, unde ei descoperiră că amândurora le place să danseze; după masă, se delectară la bar cu lichioruri, vorbind despre o serie de subiecte pe care le continuară în drumul spre casă.

Înafară de lumina de la intrare, care era cufundată în întuneric. Sharon spuse ca din întâmplare:

– Îmi amintește de prima dată când am venit aici – casa era la fel de întunecată ca și noaptea.

Ross scoase un sunet indescifrabil. Merseră prin bucătărie și apoi prin hol, până la ușa camerei lui Sharon, unde se opriră, între ei instalându-se o tăcere stânjenitoare.

– Mulțumesc, Ross, spuse Sharon emoționată. A fost o seară încântătoare, mi-a făcut plăcere.

– Plăcerea a fost de partea mea, Sharon. Eu... Oh, la dracu'!

Brațele lui o cuprinseră cu tărie și sărutul lui fu fierbinte. Trupul ei se topi într-al lui până când nu mai există nimic în lume, în afară de foamea puternică a gurii lui, tăria trupului său lângă al ei. Inima fetei bătea să-i spargă pieptul atunci când el o lăsă și tăcerea holului era întreruptă doar de răsuflările lor neregulate. Vocea lui Ross era puternică atunci când vorbi.

– Dacă lucrurile ar fi fost diferite... se întrerupse uitându-se în întuneric... Dar ele nu sunt, nu-i așa? Du-te la culcare, Sharon. Ne vedem mâine dimineață.

O ultimă scuturătură a umerilor fetei şi el se întoarse, străbătând cu paşi mari holul, în direcţia camerei lui.

Aproape că-l chemă înapoi. Dacă lucrurile ar fi fost diferite, atunci ce? voi ea să strige. Spui cumva că mă iubeşti? Asta spui? Uşa de la camera lui se deschise şi apoi se trânti în urma lui, iar umerii ei se coborâră, simţindu-se învinsă. Cum putea să-l întrebe un astfel de lucru? Nu putea, bineînţeles...

*

În zilele următoare, Sharon ajunse la concluzia că Ross luase o decizie în noaptea în care o părăsise atât de brusc, la jumătatea holului.

Comportarea lui faţă de ea era amabilă, chiar prietenească uneori, şi totuşi, întotdeauna exista un fel de raţiune, o distanţă, peste care ea nu putea trece. Era ca şi cum el ar fi redus-o la rolul de simplă angajată; o adevărată angajată, una cu care te porţi frumos, dar o angajată în adevăratul sens al cuvântului. Observă – cum ar fi putut să nu observe? – că el n-o mai atingea niciodată. În mod sigur nu se vor mai repeta sărutările devastatoare de pe plajă. El se retrăsese în sine şi ea nu-l putea urma, iar din cauza scurtei apropieri pe care o împărtăşiseră şi a declaraţiei lui de prietenie, atitudinea lui îi crea un sentiment şi mai intens de amărăciune. Tânjea după curajul de a-l înfrunta, de a-l întreba ce se întâmplase, de se schimbase, dar de câte ori încerca să vorbească cu el despre asta,

în ultimul minut îi dispărea curajul și se retrăgea într-o conversație banală sau în tăcere.

Într-o astfel de tăcere, lucrau amândoi în hambar într-o seară, câteva zile mai târziu. Fusese o zi foarte călduroasă; Sharon se simțea obosită și dărâmată, cămașa i se lipise de spate, iar fruntea îi era perlată de broboane de sudoare. Ross părea un străin întâlnit din întâmplare, deoarece nu exista nici un fel de comunicare între ei doi; Myrtle și Melanie erau mai nărăvașe ca oricând. Era nebună să stea aici, gândi ea, când s-ar putea duce înapoi la spital, ca soră șefă, lucrând în răcoarea aerului condiționat și îmbrăcată cu o uniformă apretată. Aici, cu Ross, fără a avea importanță că nu este comunicativ, era locul unde voia să fie ea. Avea nevoie să fie. Trebuia să fie.

Vocea aspră a lui Doug o trezi din visare.

– Aici este, doamnă. Sharon, ai un vizitator.

Cu mâna pe crupa lui Myrtle, Sharon se ridică în picioare.

– Rowena! exclamă ea... Ce surpriză! termină ea vlăguită.

Rowena păși peste prag, călcând cu grijă pe intervalul dintre vaci, cu pantofii ei albi. Avea un costum gri pal. Nici un fir de păr nu era nelalocul lui, pe capul ei. Arăta atât de proaspătă și îngrijită, încât Sharon se simți și mai stânjenită în hainele ei transpirate. Își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– Intră și fă cunoștință cu Ross, spuse ea cu stângăcie.

Ross termină de umplut canistra, apoi, îndreptându-şi trupul, se apropie de ele. Sharon simţi cum inima i se înmoaie de iubire. Zise încercând să-şi ascundă emoţia:

– Ross, aş vrea să ţi-o prezint pe bunica mea, Rowena Nichols. Rowena, acesta este Ross Bowen – şeful meu, se auzi ea spunând şi aproape-i veni să-şi muşte limba când văzu ce privire agresivă îi azvârle acesta.

Rowena şi Ross îşi strânseră mâinile, schimbând între ei câteva cuvinte banale; în altă ocazie, Sharon s-ar fi amuzat văzând cum fiecare îl cercetează pe celălalt. Sharon şi Ross continuară cu mulsul, iar Rowena se aşeză pe un scaun, pe care Ross îl adusese şi-l ştersese de praf. Bunica începu să-i pună tot felul de întrebări lui Ross şi acesta îi răspundea cu plăcere şi interes. După cinci minute era clar că cei doi se respectau şi se plăceau reciproc. Simţindu-se exclusă din discuţie, Sharon îşi continuă munca; Rowena şi Ross trecuseră la subiecte politice, dezbătând în mod caustic aptitudinile unui personaj local, înainte de a ataca scena federală. Trecură în revistă Cabinetul, primul ministru, opoziţia şi Senatul atunci când mulsul se termină şi se distrau amândoi grozav. Deci, fu surprinzător atunci când Ross spuse:

– Sharon, o să curăţ eu. De ce nu te duci cu bunica ta în casă? Sunt sigur că Jock o să vă facă la amândouă câte o ceaşcă de ceai.

– O idee excelentă, spuse Rowena prompt. Vino, Sharon.

Între iritare şi amuzament, Sharon făcu precum i se spusese. Ieşiră afară, unde Sharon văzu surprinsă un Rolls-Royce negru, parcat lângă casă, de care se sprijinea un şofer îmbrăcat în uniformă. Rowena spuse cu calm:

– Beau prea mult ceai. Hai mai bine să facem o plimbare.

Uitându-se spre pantofii albi ai Rowenei, fata murmură:

– Eşti sigură?

– Încă nu m-am ramolit, copilo. Hai, vino.

Sharon o însoţi pe Rowena în livadă. Dinspre golf sufla o uşoară briză şi, recunoscătoare, ea-şi ridică faţa spre aerul răcoros, simţind cum i se duce o parte din oboseală. Rowena zise cu seninătate:

– Ce vedere frumoasă este de aici. Îţi dai seama că eşti îndrăgostită până peste urechi de acest bărbat?

– Nu sunt! izbucni Sharon, complet nesinceră.

– Bineînţeles că eşti. Draga mea, dacă aş avea cu patruzeci de ani mai puţin, m-aş fi îndrăgostit şi eu de el. Presupun că este atât de ocupat cu ferma, încât nu poate să te vadă din cauza vacilor, ăsta-i necazul?

– Mă place, spuse Sharon cu grijă... Întâlni privirea violetă a ochilor Rowenei... Îl atrag din punct de vedere fizic...

– Aşa sper şi eu, pufni Rowena. Nu eşti degeaba nepoata mea. Eşti o tânără foarte frumoasă şi el ar trebui să fie orb ca să nu vadă.

– Eşti grozavă! o dojeni Sharon, neputându-se abţine să nu zâmbească. Dar el nu mă iubeşte, Rowena.

– Hmmm... Bunica ei privi spre diguri... Poate să fie ceva în legătură cu afacerea aceea de la spital?

– Deloc.

Încântată să poată împărtăşi cuiva veştile bune pe care le primise recent, Sharon îi povesti Rowenei despre conţinutul celor două scrisori pe care le primise şi-i descrise cum Ross o crezuse înainte de sosirea scrisorilor.

– Deci, nu este vorba despre asta... există cumva un alt motiv pentru care el nu este liber să te iubească?

Bineînţeles că exista; iminenta pierdere a fermei Marshwinds şi cu tot ceea ce decurgea din asta. La fel de limpede ca şi cum ar fi fost înapoi, în splendoarea casei Rowenei, Sharon auzi vocea bunică-sii spunând: „Sunt o femeie foarte bogată şi sunt obişnuită să fiu inoportunată". Având aceste cuvinte în minte, i se păru imposibil să-i spună Rowenei despre dificultăţile financiare ale lui Ross şi presiunea pe care o exercita Greg asupra lui.

– Nu, din câte ştiu, replică ea cu o degajare forţată.

Rowena o privi pătrunzător.

– Îmi dau seama. Presupun că aş putea să-l întreb direct pe el.

– Nu! exclamă Sharon, îngrozită. Să nu faci asta!

– Nu? Poate că ai dreptate, oftă Rowena. La urma-urmei, m-am băgat în treburile lui Elisabeth şi uite unde am ajuns. Dar nu-mi place să te văd nefericită, copilule.

În mod impulsiv, Sharon o îmbrăţişă pe Rowena, chiar dacă o parte a minţii ei ştia că bunică-sa vrea să-i câştige simpatia.

– O să mă descurc, spuse ea cu lejeritate. Şi acum, ce-ai spune de o ceaşcă de ceai?

– Foarte bine... În ochii Rowenei apăru o sclipire... Trebuie să-l întreb pe Ross al tău...

– Nu este Ross al meu!

Rowena continuă să vorbească, fără a-i da vreo importanţă.

– ...ce crede despre ultima majorare a impozitelor.

Aşa după cum era de aşteptat, Rowena mai stătu câteva ore, timp în care băură lichior de zmeură în salon; în timpul conversaţiei, Sharon simţi ceva din vechea apropiere a lui Ross, pentru că el n-o lăsă să nu ia parte la conversaţie, antrenând-o să-şi spună punctul de vedere. Rowena, cu o figură atentă, urmărea cu interes ce se petrecea în jurul ei.

Dar după ce Rowena plecă, dusă cu ceremonie la maşină şi sărutată cu căldură, Sharon simţi cum barierele dintre ea şi Ross se aşezară la locul lor. El spuse, urmărind îndepărtarea maşinii:

– Ce femeie încântătoare este – ţi-o poţi imagina la douăzeci de ani? Pariez că-i învârtea pe bărbaţi pe degete!... Zâmbetul îi dispăru de pe faţă... Dar

ar fi mai bine să intru, am ceva socoteli de făcut în registre. Mâine vine Greg.

– Cu cel care vrea să cumpere ferma?

– Da. Se numeşte Keith Hastings. Este un individ foarte cunoscut, chiar vestit – ca un speculant de proprietăţi. Nu-i pasă de pământuri, ci doar de profitul pe care l-ar putea obţine.

– Oh, Ross...

Îşi puse mâna peste mâneca lui, cu ochii plini de nelinişte.

El se retrase atât de repede încât mâna ei căzu.

– Te văd mâine dimineaţă.

Încă stătea în aerul rece al serii, cu nările pline de parfumul dulce ce venea din grădină, cu ochii ameţiţi de strălucirea stelelor de pe cer; dar, în adâncul fiinţei sale, frumuseţea nopţii murise. Ross Bowen n-o iubea, gândi ea năucă; nu iubea pe nimeni. Era complet stăpân pe sine, rece şi nepăsător. Singurul lucru de care-i păsa era Marshwinds.

CAPITOLUL VIII

Convingerea lui Sharon se întări a doua zi dimineaţa, când ea şi Ross mulgeau vacile. El era într-o dispoziţie proastă şi strigă la ea, când din întâmplare scăpă pe ciment una din canistrele goale, zgomotul reverberându-se în întregul hambar.

– Nu poţi să fii mai atentă? Am o durere groaznică de cap!

– Îmi pare rău, spuse ea fără intonaţie. „Să te ia naiba, dacă ţipi la mine pentru un simplu accident" gândi ea.

– Şi nu te poţi mişca mai repede? N-am chef să-mi petrec toată ziua aici.

De data aceasta, critica lui era total nefondată, fiindcă ea era mândră de ritmul în care muncea.

– Nu pot! răspunse ea ascuţit.

– Încearcă, pentru numele lui Dumnezeu!

Gata să plângă, ea izbucni:

– Dacă nu m-ai bate la cap, aş merge puţin mai repede.

Ross păşi spre ea, cu fălcile încordate şi ochii reci ca două bucăţi de gheaţă.

– Uite, Sharon, trebuie să-ţi mai explic încă o dată? Locul acesta va fi vândut azi – ai vrea să dansez de bucurie?

– Ai putea să te comporți mai omenește.

O apucă de umeri și o scutură:

– Credeam c-ai înțeles ce simt pentru Marshwinds.

El stătea atât de aproape, încât ea îi putea vedea firele dese ale genelor. „Prea lungi pentru un bărbat", gândi ea.

– Înțeleg. Dar mai există și alte lucruri în viață, în afară de o fermă.

– Nu pentru mine. Nu acum.

Era o confirmare a ceea ce ea știa deja. Atunci de ce simțea ca un cuțit trecându-i prin inimă? Furia o cuprinse, ca o pavăză contra durerii.

– Tot ceea ce te interesează sunt niște acri de pământ și câteva construcții! se răți ea. Nu-ți dai seama că oamenii și sentimentele lor sunt mai importante decât orice proprietate?

– Bineînțeles că-mi dau seama, prostuțo... O sărută cu duritate, ca și cum ar fi urât-o și apoi o lăsă brusc, dându-i senzația că fusese ultimul lucru pe care vrusese să-l facă... Nu înțelegi nimic, spuse el cu asprime. M-am săturat de asta – hai să ne întoarcem la treabă.

Sharon se așeză lângă următoarea vacă din șir, un animal placid numit Sally și-și sprijini fruntea de crupa ei moale și caldă, ca Ross să n-o vadă plângând. Așa era când erai îndrăgostit, gândi ea, de ce oamenii continuau să iubească? Și mai mult decât atât, să continue să laude dragostea ca și cum ar fi fost un lucru măreț... Totul nu era decât durere și confuzie, asta era iubirea...

Se ținu departe de Ross în următoarea oră, plecând singură din hambar și mergând în casă pentru micul dejun; deși veni și el, la scurtă vreme, își băgă nasul în ziarul cotidian, mâncând în tăcere. Ea se grăbi să-și termine mâncarea, dorindu-și să fi fost oriunde în alt loc decât unde era acum, atât de aproape de el în sens fizic, dar atât de îndepărtată în alte sensuri; ar fi putut să întindă mâna și să-i ciufulească părul zburlit... atât de mare îi era dorința să facă acest lucru, încât trebui să-și strângă pumnii. Își sorbi ultima gură de cafea, își dădu scaunul în spate și spuse:

– Mă duc în grădină, dacă dorești...

Se auzi un ciocănit puternic la ușa din spate. Imediat, ea știu că este Greg, fiindcă cine altcineva ar fi bătut cu atâta forță și îndrăzneală? Nici nu aşteptă să fie poftit înăuntru. Ușa se deschise, se auziră pași și voci, dintre care una era ușor de recunoscut ca fiind a lui Greg și doi bărbați intrară în bucătărie.

Ca de obicei, ceea ce o frapă pe Sharon fu asemănarea lui Greg cu Ross; era ca și cum o medalie cu un desen elegant și auster fusese topită și liniile se deformaseră, transformându-se în ceva mic și neplăcut.

El se îndreptă către ea, ațintindu-și asupra ei ochii decolorați și lipsiți de sensibilitate:

– Bună, Sharon, spuse el plin de vervă.

În fața acestei bădărănii, ea nu avu ce face și-i întinse mâna. El i-o strânse cu subînțeles și o

împinse spre însoțitorul lui, un om cu o față roșie care, poate pe nedrept, îi displăcu lui Sharon.

– Keith Hastings, Sharon Reid... Greg râse cu cruzime. Mâna dreaptă a lui Ross – norocos bărbat, nu-i așa, Keith? Ce mai faci, Ross? Cred că-l cunoști pe Keith, în mod sigur.

Încetineala cu care Ross se ridică în picioare era o insultă prin ea însăși.

– Keith și cu mine ne-am cunoscut, da. Mai ales auzind că speră să pună mâna pe toată partea munților sudici.

Keith Hastings se întunecă.

– Zvonul este fals de la început și până la sfârșit... În mod deliberat, se uită în jurul lui... Frumos loc, Ross. Aștept cu nerăbdare să-l văd. Are o grămadă de posibilități.

Pentru o clipă, Sharon crezu că Ross o să-și iasă din fire și o să-l lovească pe Keith; instinctiv, ea-și ținu răsuflarea, spunând cu o ușurință ce suna fals în propriile sale urechi:

– Pot să vă ofer o cafea, domnule Hastings?

– Cred că ar trebui să începem imediat, zise Greg mieros. Keith vrea să-și facă o imagine completă a locului, bunurilor și facilităților. Sper că ai registrele la zi, Ross?

– Pentru o primă informare a operațiilor, ele sunt întotdeauna gata de control, replică Ross. Cred că aș dori acea cafea, Sharon – poți să-mi torni o ceașcă?

Ea ar fi mers desculță peste cioburi de sticlă pentru a-l feri măcar vreme de cinci minute de ceea

ce-l aştepta. Îi dărui un zâmbet în care-şi puse toată dragostea pe care o simţea pentru el şi, pentru prima dată, văzu cum el o priveşte cu căldură.

– Vrei zahăr? întrebă ea în mod banal, dar mesajul din ochii ei era cu totul altul.

Dar era foarte periculos ceea ce făcuse, deoarece Greg o prinsese de braţ, strânsoarea lui fiind deosebit de puternică pentru un bărbat lipsit de condiţie fizică cum era el.

– În timp ce Keith şi Ross o să se uite prin registre, eu şi cu tine cred că avem ceva de vorbit. O să-mi arăţi vederea din vârful dealului, nu-i aşa?

Ea-i cercetă faţa. Ştia foarte bine că nu făcuse nici un aranjament cu el; însemna, deci, că el voia să-i facă o nouă propunere. Sau era vorba pur şi simplu de o repetare a primei? Pielea i se înfioră de scârbă, dar ştia că n-are de ales şi că trebuia să se ducă cu el. Dacă exista cea mai mică şansă să-i îmbunătăţească situaţia lui Ross, trebuia să se agaţe de acest lucru. Spuse cu răceală:

– Să mergem.

El o luă familiar de după umeri, întorcând-o cu faţa spre Ross şi Keith. Ea se feri de privirea lui Ross. Deşi cu câteva minute în urmă el o învrednicise cu unul din rarele lui surâsuri, acum faţa lui era din nou închisă, ca şi cum o cortină de oţel s-ar fi tras peste aceasta.

– N-o să întârziem mult, spuse ea neputincioasă, ştiind, cu o strângere de inimă, că el interpreta acţiunea ei ca pe o trecere în tabăra duşmanului... şi cine-l putea condamna pentru asta?

Cu mâna lui Greg încă pe umerii ei, amândoi părăsiră camera. Odată ieşiţi afară, ea încercă să se elibereze.

– Lasă-mă, Greg – ai obţinut ce-ai dorit.

– Poate că el încă ne mai observă. Unde mergem?

– Presupun că în livadă, spuse ea posomorâtă, mergând prin iarba cea mai înaltă şi sperând ca el să-şi murdărească pantalonii imaculaţi.

Odată ieşiţi din unghiul de vedere al celor ce se aflau în casă, ea se trase şi spuse cu o asprime calculată:

– Fă-o repede, Greg – şi ar fi mai bine să fie o propunere bună!

În timp ce el alunga nervos o insectă, Sharon îşi dădu seama de ceea ce-i deosebea atât de mult pe cei doi fraţi; în timp ce Ross se simţea total acasă în aer liber, una cu pământul pe care-l iubea atât, celălalt părea total nelalocul lui; în spatele unui birou, Greg ar fi fost stăpân pe situaţie, dar aici era complet neavenit.

Acum, că erau singuri, Greg nu se mai obosea să-şi păstreze expresia de genialitate, ochii lui fiind lipsiţi de expresie când se uită la ea:

– Vreau să fac o învoială cu tine, spuse el monoton. M-ai lăsat să înţeleg ultima dată în mod clar că n-o să fii amanta mea. Vreau ca în loc de asta, să te prefaci că eşti metresa mea – tu şi cu mine vom şti care-i de fapt adevărul, dar nimeni altcineva.

– Vrei să spui că Ross n-o să ştie, zise ea simţind că i se usucă gura.

– Exact, vreau să te prefaci în următoarele trei săptămâni şi, la sfârşitul acestei perioade, o să-i refuz oferta lui Keith şi o să-i vând locul lui Ross, la un preţ pe care acesta o să şi-l poată permite

– Cât adică?

– Un sfert de milion, să zicem. O să poată ajunge la suma asta cu venitul pe care i-l va da ferma în următorii trei ani.

– Deci o să pierzi o jumătate de milion de dolari, comentă ea, creierul lucrându-i cu repeziciune.

El dădu din umeri. Costumul lui de comandă costase în mod sigur o mică avere, gândi ea, şi totuşi nu-i ascundea corpolenţa şi lipsa de vigoare; îşi aminti zvelteţea trupului lui Ross şi fu cuprinsă de un dor adânc, ceea ce făcu să piardă şirul vorbelor lui Greg.

– ...N-am nevoie de bani, spunea el. Tatăl meu a prevăzut asta. Banii sunt buni doar pentru puterea pe care mi-o dau – şi merită orice sumă de bani să-l văd pe Ross prăbuşit.

– Ce mult îl urăşti, şopti ea.

Expresia ochilor lui, vicleană ca a unei pisici, îi urmări faţa, ca şi cum ea constatase ceva foarte firesc la care nu mai era nevoie de adăugat decât „Natural".

– De ce? Ce ţi-a făcut el?

– Chiar vrei să ştii?

Ea aprobă dând din cap.

– Ei bine, o să-ţi spun... Aveam aproape şapte ani când au început necazurile, spuse el sec. Certuri teribile între mama şi tata, pe care îi adoram.

Simțeam că întreaga lume se clatină – pentru că, bineînțeles, n-aveam nici o idee despre ce se întâmplă. Acum realizez că mama mea – Alicia se numea, îl întâlnise la vremea aceea pe tatăl lui Ross. Poate că ea voia să divorțeze, nu știu. Tot ce știu este că ea l-a părăsit imediat după aceea pe tata. Mi s-au spus minciunile obișnuite – că a plecat să-și viziteze niște prieteni, că o să se întoarcă repede și așa mai departe... Tatăl meu nu mă lăsa să-i scriu sau s-o văd; el petrecea mult timp cu mine și, prin el, am început s-o urăsc pentru că ne părăsise.

– Unde era ea? Ai descoperit vreodată?

– Cu amantul ei. Trăia cu el pe față și fără nici un fel de rușine.

– Ce altă alegere avea, dacă tatăl tău nu voia să divorțeze?

El îi azvârli o privire veninoasă.

– Ar fi trebuit să stea acasă cu soțul ei și cu fiul legitim.

Nu era chip să-i ripostezi.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă ea încercând să adopte un ton neutru.

– Un an mai târziu, Gerald – tatăl meu – a adus-o înapoi. Amantul ei pierise într-un accident de avion și ea rămăsese singură și-l avea pe Ross, care avea doar o lună... Cu gura strânsă, el adăugă cu asprime... Ea nu avea pretenția că ar fi fost bucuroasă de întoarcerea acasă, la tatăl meu și la mine. Se devotă lui Ross. Oh, nu era niciodată crudă cu mine, doar parcă la mii de mile distanță.

De neatins. Dar se purta altfel cu Ross şi eu nu eram atât de mic încât să nu-mi dau seama. L-am urât din momentul în care l-a adus în casa noastră.

Ce-ar fi putut să-i spună? O parte a ei simpatiza cu Greg, care, la urma-urmei, nu era decât un copil la vremea aceea. Spuse compătimitor:

– Dar asta s-a întâmplat în trecut, Greg. Ca adult, trebuie să-ţi dai seama că Ross nu era de învinuit pentru ceea ce se întâmplase. Totul a fost între mama şi tatăl tău, nu între tine şi Ross.

– Tatăl meu nu l-a iertat niciodată pe Ross pentru că exista. Şi nici eu. Nici chiar recăsătorirea tatălui meu şi naşterea lui Peter n-au schimbat lucrurile... Adăugă cu răutate... Acum am ocazia să-i vin de hac lui Ross – prin fermă şi prin tine. Şi intenţionez să mă folosesc de asta.

– Tu poţi să-l rănești vânzând ferma Marshwinds, ştim amândoi asta. Dar ce te face să crezi că lui o să-i pese de ceea ce fac sau nu fac eu?... Convinsă de propriile ei cuvinte, Sharon continuă... Lui îi pasă doar de Marshwinds. Nu de mine.

– Aici greşeşti. Am văzut cum se uită la tine când crede că nu-l observă nimeni. Şi i-am văzut privirea când te-am luat de mijloc în această dimineaţă... Râse, scoţând un sunet lipsit de veselie... Ştiu foarte bine că pot ajunge la el prin tine.

El avea probabil dreptate. Amintindu-şi de dorinţa fierbinte a lui Ross când se iubiseră pe plajă, ştiu că el n-ar fi suportat s-o ştie în braţele altui bărbat, mai ales când acel bărbat ar fi fost Greg.

N-avea nici o legătură cu dragostea – era pur și simplu vorba de sentimentul de posesiune masculin.

– Și dacă o să cooperez cu tine și o să dau impresia că sunt amanta ta, o să-i vinzi ferma lui Ross? Dar ce garanție am, Greg?

El zâmbi.

– Trebuie doar să mă crezi, Sharon.

– Trebuie să consfințești prin scris.

– Oh, nu, draga mea. Vrei să te duci să-i arăți lui Ross? Regret. Trebuie să te mulțumești doar cu cuvântul meu.

Ea-l privi neliniștită, știind că nu putea avea încredere în el.

– Îți promit să nu-i arăt lui Ross.

– Nu. Nimic în scris – nu sunt atât de fraier, și dacă te prind că-i spui lui Ross, învoiala noastră cade. E clar?

Era prima dată când îl vedea pe Greg ca pe un om de afaceri lipsit de scrupule; pentru că nu-l plăcea deloc, fusese în pericol să-l subestimeze.

– Îmi dau seama, zise ea rar pentru a căpăta timp de gândire. Ce-ar presupune asta, Greg? Ce aștepți de la mine?

Își scoase un portțigaret de aur din buzunar și-și aprinse o țigară cu o brichetă asemenea – toate simboluri ale bogăției lui.

– O să petrecem împreună majoritatea serilor – ești liberă pe la șapte treizeci, nu-i așa? N-o să te aduc acasă decât foarte târziu. O să te sărut, o să te îmbrățișez – nu vreau să existe nici o îndoială

asupra naturii relaţiilor dintre noi... Trase din ţigară, trimiţând un fum albastru spre ea, neplăcut de înecăcios... Trebuie să fie totul convingător – nu apă de ploaie. Când o să te sărut, o să trebuiască să te prefaci că-ţi place. Şi o să trebuiască să fii foarte firească. Dacă nu, învoiala noastră cade. Ross nu este prost. Dacă n-o să fii convingătoare, el o să-şi închipuie că ceva nu este în regulă şi atunci ne vom strădui degeaba. Vreau să-l rănesc, Sharon, şi o să procedez astfel, încât aşa se va întâmpla.

Buzele ei se strânseră a dispreţ.

– Eşti dezgustător, Greg Bowen! Dar sunt sigură că ştii asta.

În mod deliberat, ea se întoarse cu spatele la el, aplecându-se peste o creangă de măr şi uitându-se în depărtare. Dacă ea făcea jocul sordid al lui Greg, care va duce în final ca Ross s-o urască, la ce i-ar folosi?... Dar, pe de altă parte, dacă refuza propunerea lui Greg, Marshwinds va fi vândută lui Keith Hastings şi Ross ar pierde unicul loc pe care-l considerase vreodată ca un cămin. De aici nu mai fu decât un pas pentru a analiza sentimentele lui Ross. Acesta o dorea, ştia asta fără nici un fel de îndoială. O plăcea, o respecta şi în final ajunsese s-o şi creadă. Ea se înfioră gândindu-se ce efect ar avea planul lui Greg asupra acestei încrederi ce i-o acordase Ross. Cu toate acestea, el n-o iubea, niciodată nu-şi luase vreun angajament faţă de ea. Marshwinds era iubita lui. Adevărata ei rivală era împrejurul ei, verde şi frumoasă. Măcar de-ar dori-o şi pe ea cu atâta ardoare cum dorea

această fermă, gândi ea cu strângere de inimă. Dar el n-o iubea şi asta era situaţia. Singura ei preocupare trebuia să fie să-i dea lui Ross posibilitatea să-şi păstreze ferma mult iubită.

Se întoarse şi-l privi pe Greg.

– O s-o fac, zise ea cu un calm studiat, cu obrazul ridicat în sus cu mândrie. Juri că o să te ţii de cuvânt?

– Bineînţeles, spuse el nerăbdător. Ţi-am spus doar că totul va dura numai două săptămâni – el o să creadă că i-am luat ferma şi iubita şi n-o să fie deloc încântat.

Sharon ezită, muşcându-şi limba. Totul era pe dos, complet pe dos. Dar, în mod sigur, odată totul terminat, Ross va avea Marshwinds pentru el însuşi şi ea-i va putea explica totul... dar va înţelege el oare? O să-i fie recunoscător?

– Să ne întoarcem spre casă, spuse Greg. Şi nu uita, Sharon, trebuie să fii foarte convingătoare.

Mai târziu, după o oră, Ross şi Keith terminaseră turul fermei şi se întorceau spre casă. Greg insistase ca Sharon să se schimbe într-un şort şi un maieu; amândoi stăteau foarte aproape unul de altul pe canapea şi sorbeau lichioruri pe care Jock le adusese bombănind. Mâna lui Greg stătea pe umărul lui Sharon, iar degetele lui îi frământau ritmic pielea.

El spuse tăios:

– Ei bine, cum v-aţi înţeles amândoi? Ce părere ai despre locuri, Keith?

Ross o privi pe Sharon, nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi ea simţise cum i se strânge inima. Degetele lui Greg i se înfipseră în carne, avertizând-o şi ascultătoare, ea-şi îndreptă atenţia spre el, în timp ce acesta schimba câteva impresii cu Keith. După cum îşi dădu seama, Keith era încântat de Marshwinds, schiţând pe o bucată de hârtie planurile pentru împărţirea pământului din locul unde se afla acum livada, şi vorbind cu entuziasm despre drumurile de acces ce vor trece pe acolo. Cu prima ocazie, Greg spuse, bine dispus:

– Se pare c-avem o mare afacere în mână. Realizez că o să faci nişte cercetări mai întâi, o să controlezi şi aşa mai departe, dar o să încheiem târgul spre sfârşitul lunii, oricum. Trebuie să-i dăm lui Ross orice şansă putem, nu crezi?... Râse veninos, ridicându-şi mâna într-un salut ironic. Apoi îşi întoarse atenţia spre Sharon. Se pare că o să fii liberă în curând, scumpo. Dar după cum ţi-am spus, nu trebuie să te îngrijorezi de nimic – o să am eu grijă de tine.

O scutură cu familiaritate. Ea zâmbi fals. Trebuia să spună ceva:

– Foarte amabil din partea ta, Greg, murmură fata, ştiind că acesta era cel mai bun lucru pe care-l putea spune... Făcând o mişcare pentru a se ridica, ea adăugă... De ce să nu-l servesc pe Keith cu un lichior?

– Oh, se va ocupa Ross de asta, nu-i aşa? Bea cu noi, frăţioare, nu vrei?

– Nu, mulţumesc, replică Ross cu o voce ca de gheaţă. Nu beau cu oricine.

Greg nu se lăsă deloc intimidat.

– Dacă procedezi așa, o să-i jignești sentimentele lui Sharon.

Ross o privi pe Sharon fără nici un pic de considerație.

– Nu prea cred asta.

Ea simți cum i se urcă sângele la cap și, pentru o clipă, fu tentată să-i azvârle lui Greg paharul ei de lichior peste față și să lase dracului totul. Se pare că bărbatul de lângă ea îi simți revolta; frecându-și fața de gâtul ei, îi ignoră înțepeneala trupului și spuse:

– N-are importanță, Sharon – cred că nu s-a născut femeia care să-i satisfacă pretențiile lui Ross. Dar tu și cu mine o să ne înțelegem bine împreună, nu-i așa?

Din nou presiunea amenințătoare a mâinii lui. Ea-și înlătură senzația de scârbă și-i zâmbi cu o veselie nebună.

– Sigur că da – o să mă folosesc de asta, după ce-am fost încarcerată atâta timp aici.

Nu putu să suporte mai mult, nu cu Ross de față stând țeapăn lângă ușă, urmărind fiecare mișcare a lui Greg.

– Trebuie să mă duc la treabă, Greg, spuse ea cu lejeritate. Mai ales că vii să mă iei în seara aceasta. La ce oră ai spus?

Ea văzu sclipirea de aprobare din ochii lipsiți de culoare ai acestuia.

– În jur de opt. Îmbracă-te cu cea mai frumoasă rochie a ta.

– N-am mult de ales, spuse ea sec.

– O să schimbăm asta în curând... Își plimbă privirea cu posesiune peste trupul ei zvelt... O să fie o plăcere pentru mine să-ți cumpăr lucruri drăguțe... Chicoti... Dacă fratele Ross o să-ți dea o zi liberă – ești un adevărat stăpân de sclavi, Ross!

– Sharon știa despre ce este vorba atunci când am angajat-o, fu răspunsul lui tăios.

O ultimă mângâiere a șoldurilor lui Sharon și Greg se urcă în mașină, plecând în viteză, fără a se uita în urmă. În mod inconștient, Sharon lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Înainte de orice, trebuia să facă un duș; să înlăture senzația mâinilor lui Greg de pe trupul ei.

Ca o bandă de oțel, o mână se strânse în jurul brațului ei, scuturând-o atât de tare încât părul i se desfăcu. Năucă, ea-l privi pe Ross dorindu-și ca pământul s-o înghită, ori printr-un miracol să fie transportată la mii de mile distanță. El șuieră:

– Deci, despre ce este vorba, Sharon?

Măcar de-ar fi putut să-i spună... zise vlăguită:

– Nimic. Greg și cu mine ieșim în seara aceasta. Asta-i tot.

– Pe cine dracu' vrei să păcălești?... O scutură ca și cum ar fi fost o păpușă de cârpă... De ce l-ai lăsat să-și pună labele pe tine? Să nu-mi spui că ți-a plăcut!

Vocea lui Greg îi reveni în minte: „Dacă-i spui ceva, învoiala cade".

– Și de ce nu mi-ar fi plăcut? minți ea sfruntat. Greg este un bărbat care arată bine. Îl aștept în seara aceasta.

– Nu te cred, spuse el cu răceală. S-a întâmplat ceva, Sharon? Spune-mi despre ce este vorba.

Ea-l privi drept în ochi.

– Poate că m-am săturat de tot... Se uită în direcția fermei și a hambarelor cu plictiseală... Nu uita că sunt o fată de la oraș, Ross. Greg o să-mi dea posibilitatea să mă distrez – asta-i tot.

Pentru o clipă ea crezu că el o s-o lovească și se dădu înapoi.

– Nu mi-am putut crede ochilor când am intrat și v-am văzut cuibăriți pe canapea, scrâșni Ross. Sharon, tot nu-mi închipui că tu ești aceasta.

Era mai rău decât putuse ea să-și imagineze. Într-un fel, trebuia să pună capăt...

– Tu ești acela care mi-ai spus că peste câteva săptămâni o să fii dat afară de la Marshwinds și o să rămâi fără cămin, spuse ea cu răutate. Poate că până la urmă te-am auzit. Greg este un om bogat, Ross, și eu nu sunt imună la asta... Dădu din umeri... Banii sunt un lucru folositor, după cum și tu ești de acord, și nu văd de ce nu m-aș folosi și eu de ei.

– Deci, în schimbul câtorva haine și diamante o să intri în patul lui Greg, o repezi el. Pentru că, nu te amăgi, Sharon, câteva sărutări n-o să-l satisfacă pe Greg.

Simți ca și cum vorbele lui ar fi plesnit-o.

– N-ar fi pentru prima oară când o femeie ar proceda aşa.

– Dar nu credeam niciodată că o vei face şi tu... Îi cercetă faţa cu privirea. Totul este fals, este o prefăcătorie din partea ta, Sharon, ştiu asta. Te-a şantajat Greg cu ceva? Poţi să-mi spui mie. Eu, mai mult decât oricine, ştiu de ce este capabil acesta. Spune-mi adevărul, asta-i tot ce-ţi cer.

Ea simţea cum i se frânge inima, Ross avea dreptate; totul era teatru. Dar nu-i putea spune adevărul. În loc de asta, trebuia să-l convingă că este aşa cum ea nu era de fapt.

– Poate că nu mă cunoşti prea bine, Ross, zise ea exact cu tonul care trebuia. Greg şi eu ne potrivim de minune. El are bani de cheltuit şi-i place să se distreze.

– Deci eşti ca tot restul – o mică depravată care ia tot ce poate de la viaţă. Ce dezamăgită trebuie să fi fost când ţi-ai dat seama că nu stăpânesc Marshwinds! Nu eram omul bogat pe care-l credeai tu... Se strâmbă cu sălbăticie... Nu ţi-a trebuit prea mult timp să găseşti o soluţie, nu-i aşa? Ba chiar rămâi în familie – ce drăguţ.

– Nu, Ross!

Cuvintele îi ţâşniră fără voie.

– Ai necazuri acceptând adevărul, Sharon? Nu crezi c-ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme la asta?... Râse fără veselie... Partea comică este că, în cele din urmă, ajunsesem să am încredere în tine. Să cred că am găsit o femeie care era cinstită, iubitoare şi frumoasă, o femeie cu care să-mi îm-

part viaţa, cu toate necazurile şi bucuriile ei. Mă uitam la tine şi o vedeam pe mama copiilor mei, care ar fi stat lângă mine, indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat... Îi dădu mâna la o parte ca şi cum contactul ei i-ar fi devenit brusc de nesuferit... Nu puteam să greşesc mai tare, nu-i aşa? Presupun că este bine că am descoperit asta acum şi nu mai târziu.

– De ce nu mi-ai spus despre asta înainte? şopti ea.

Îşi simţea gâtul uscat ca şi vocea; trupul o durea peste tot.

– Credeam că este evident. Dar după cum ai remarcat acum câteva minute, sunt pe cale de a fi dat afară de la Marshwinds şi de a rămâne fără posibilitatea de a-mi câştiga existenţa. Ce fel de partidă aş fi?

– Vrei să spui că te gândeai să te însori cu mine?

Năucită, se întrebă dacă n-o să leşine.

– Da, chiar aşa... ei bine, nu este cazul să te mai îngrijorezi acum. În ultimele ore m-am răzgândit, replică el cu cinism. Ştii, nu este drept, Sharon. Arăţi ca un înger, dar în spatele acestei frumuseţi nu se află decât o fiinţă avară, cu gândul doar la bani. Tu şi Greg vă potriviţi.

– De ce nu? zise ea cu o voce lipsită de expresie, simţind nevoia să râdă isteric, deoarece Ross era atât de departe de adevăr. Mă duc să mă schimb şi să trec la treabă.

El o măsură cu privirea din cap până în picioare, întârziind asupra picioarelor ei zvelte şi a sânilor obraznici.

– Nu este cazul să-ţi prăpădeşti această îmbrăcăminte cu mine, nu-i aşa? o repezi el.

Ea se întoarse şi plecă, simţindu-i ochii care o urmăreau şi rugându-se ca el să n-o atingă. Dacă o făcea, ea ştia că o să înceapă să plângă; nici o forţă n-ar fi putut-o face să-şi reţină lacrimile. Dar el n-o atinse. Intră în casă prin uşa din faţă şi se duse drept în camera ei, simţind că ochii i se împăienjenesc din cauza plânsului. Se trânti pe pat, îşi puse perna în cap pentru a-şi înăbuşi suspinele şi plânse în hohote. Pentru Ross, care vrusese să se căsătorească cu ea şi nu mai voia... pentru ea însăşi, care-şi pierduse unica şansă de fericire adevărată, încercând să-l ajute pe bărbatul pe care-l iubea...

De multe ori Sharon simţi că-i venea să plângă, în timp ce zilele lunii iulie treceau una câte una şi prezenţa lui Greg devenea din ce în ce mai nedorită în viaţa ei. Îndură sărutări şi îmbrăţişări care o lăsară tremurând de repulsie; râdea de glumele lui şi părea încântată să-l vadă când venea s-o ia; îi vorbea fără menajamente lui Ross despre felul în care se distrase; şi în tot acest timp, inima ei murea puţin câte puţin. N-avea importanţă că încerca să-şi impună acest scop în minte, începea să se simtă din ce în ce mai ieftină, ca şi cum ar fi permis să fie folosită ca prostituată. Era îngrozitor de ruşinată că încuraja făţiş un bărbat pe care-l disprețuia pentru libertăţile pe care şi le lua faţă de ea. Cu Ross fusese cu totul altceva, contactul fizic cu el îi deschisese o nouă dimensiune; cu Greg se simţea

murdărită. Începu să slăbească. Ochii ei se încercănară şi aveau o privire rănită, vocea îi era sugrumată. Sărea în sus la cel mai mic zgomot.

Nu era nici o consolare să afle că nu era singură în nefericirea ei. Lui Jock nu-i trebui mult timp pentru a-şi da seama de situaţie; la început o trata cu o ostilitate plină de neîncredere care treptat se transformă într-o ignorare a ei, ca şi când n-ar fi existat. La început ea încercă să păstreze relaţii prieteneşti între ei, ochii ei pledând ca el s-o înţeleagă; dar acesta nu ştia decât că Ross este rănit, aşa că eforturile ei de prietenie se loviră de o politeţe de greaţă sau de o tăcere de mormânt. Ea încetă să mai încerce.

Era evident că Ross se împăcase cu situaţia, încercând s-o ignore pe cât era omeneşte posibil. El nu vorbea cu Sharon decât strictul necesar legat de activitatea pe care o desfăşura şi, în majoritatea timpului, ea reuşea să fie în altă parte când sosea Greg. Dar asta nu se întâmpla întotdeauna şi când el era de faţă şi vedea mâna posesivă a lui Greg care o lua pe Sharon după umeri şi plăcerea aparentă a acesteia, fata simţea că este lovită de amara nemulţumire din ochii lui.

Era îngrozitor de îngrijorată din cauza lui, fiindcă ştia că zilele lui Marshwinds se împuţinau fără milă. Convins, aşa cum trebuia să fie, că Keith Hastings va prelua locul în câteva zile, nu exista nici o logică în comportamentul lui, care lucra din zori şi până în noapte, dar cu intuiţia ei, ea înţelegea; timpul trecea astfel mai uşor. Mai mult

decât atât, era unicul mod prin care el îşi exprima dragostea pentru acest pământ pe care urma să-l părăsească în curând.

Vremea nu ajuta nimănui. Zile călduroase erau urmate de zile şi mai călduroase, soarele nemilos arzând de-ţi rănea privirea. Nu erau nori şi nici cea mai vagă adiere. Pământul se întărise. Iarba se veştejise şi se usca. Şi mai erau zece zile până când Ross pierdea ocazia de a cumpăra Marshwinds. Nouă zile. Opt...

Pentru Sharon, trecerea zilelor era mai curând o uşurare. Dacă zilele treceau în goană pentru Ross, tot aşa era şi pentru ea şi Greg. Greg urma ca în curând să-i spună lui Keith Hastings că afacerea nu se mai încheia, propunându-i în schimb lui Ross un preţ pe care acesta să şi-l poată permite. Ea tânjea pentru a ajunge la acest moment. Era unica posibilitate de a scăpa de încordarea în care se afla. Fiecare nerv din trupul ei era atât de tensionat încât sărea în sus la orice zgomot, ca şi când ar fi fost o împuşcătură.

Totul părea să conducă la accidentul care se petrecu, în cele din urmă, într-o seară deosebit de călduroasă şi înăbuşitoare. Ross se apuca de nişte reparaţii în coteţul găinilor, care era gol pe moment; Sharon era afară aşteptându-l pe Greg, care urma s-o ia la o petrecere, ce avea loc la casa de vară a unuia dintre asociaţii lui, în Chester. Una dintre preocupările lui Greg fusese să-i cumpere fetei o întreagă garderobă nouă; el insistase s-o însoţească în magazine, experienţă umilitoare în

felul ei. Mai rău decât atât, el insistase să facă cumpărăturile după gustul lui, așa încât, tot ceea ce îmbrăca atunci când era cu el, era în ochii ei total nepotrivit – ori prea strâmt, ori prea scurt, ori prea colorat. Și așa cum stătea, pe o bancă lângă casă, la umbra ulmilor, era îmbrăcată cu o bluză de un albastru electric, cu un decolteu adânc și o fustă care era mult prea strâmtă. Într-un gest de revoltă față de coafurile prea sofisticate ce-i plăceau lui Greg, își lăsase părul desfăcut, iar machiajul era de departe prea modest. Stătea liniștită, ascultând absentă cântecul păsărelelor ce se auzeau dinspre luncă. Dar degetele ei frământau neliniștite țesătura îmbrăcămintei, aerul ei relaxat fiind doar o pază. Când din depărtare se auzi zgomotul unui motor de automobil, se îndreptă din spate, ca pentru a se pregăti de o bătălie. Câteva clipe mai târziu, mașina intră pe alee și se opri în fața casei. Greg ieși afară.

– Îmi pare rău că am întârziat puțin – a trebuit să mă duc până la birou.

O ridică în picioare și ea stătu fără să opună nici un fel de rezistență când el o sărută; posomorâtă, fu mulțumită că Ross nu era de față și nu trebuia să-i vadă. Greg se dădu înapoi cu o sclipire de enervare în ochi.

– Încearcă mai mult, Sharon – știi doar care sunt condițiile învoielii noastre.

– Mi-e greu să uit, după cum îmi amintești mereu, replică ea.

– Bineînţeles, dacă nu vrei ca Ross să aibă Marshwinds...

Inima ei se strânse de teamă.

– Nu vorbi aşa! Ştii că m-am ţinut de cuvânt!

– Atunci, o să joci până la capăt, Sharon!

Era un ordin, nu o rugăminte. Îşi înghiţi valul de cuvinte care-i stătea pe limbă.

– O s-o fac, spuse ea neutră, ochii ei privindu-i faţa lipsită de expresie. La urma-urmei, nu mai sunt decât trei sau patru zile.

Ceva sclipi în ochii lui şi se stinse.

– Exact. Eşti gata de plecare?

Ea se aplecă să-şi ia şalul, o chestie diafană din lână; tocmai atunci, din direcţia şopronului găinilor, prin aerul nemişcat, se auziră nişte zgomote puternice şi o bufnitură. Apoi, se lăsă o tăcere adâncă, ca şi cum totul nu fusese decât o închipuire.

Speriată, ea şopti:

– Ce-a fost?

– Se pare că a căzut ceva – nimic să ne intereseze, spuse Greg nerăbdător. Ar fi mai bine să plecăm, pentru a nu întârzia.

Uşa şopronului se deschise şi apăru Doug alergând prin iarbă spre ei. Smulgându-se din mâna lui Greg, Sharon fugi spre acesta, tocurile ei înalte mişcându-se greoi pe pământul denivelat.

– Ce s-a întâmplat, Doug? strigă ea.

– O grindă s-a desprins – a căzut peste şef, gâfâi Doug.

Acesta umbla sau fugea foarte rar; pentru el tractoarele sau camionale erau mijloacele de circulat și nu picioarele.

– L-a trântit la pământ. O să iau camioneta și o să-l duc la spital.

Pentru Doug erau multe cuvinte. Greg, petrecerea și învoiala îi ieșiră din minte lui Sharon. Ross era rănit... începu să alerge, ridicându-și fusta pentru a nu fi împiedicată la mers, neuitându-se pe unde calcă și neștiind că Greg o urmează. Năvălind prin ușa șopronului rămase nemișcată, nefiind în stare pe moment să vadă în interiorul întunecos, după lumina de afară. Undeva la stânga ei auzi un geamăt înăbușit.

Dușumeaua era stropită cu produse de curățire, iar aerul mirosea puternic a dezinfectant. Uitând de toate acestea, ochii începând să se adapteze cu întunericul, Sharon observă o formă întunecată pe pământ, aproape acoperită cu niște scânduri. Era Ross. Îngenunche lângă el, căutându-i automat pulsul. Pe fața lui era o rană urâtă, iar pe pielea capului începuse să se umfle un cucui, în locul unde fusese lovit. Își mișcă degetele peste restul capului, apoi peste picioare, respirând ușurată când nu descoperi nici un semn de fractură.

El murmură ceva neinteligibil, mișcându-se neliniștit. Ea-și puse palma pe pieptul lui, dându-i la o parte părul de pe frunte, cu degetele reci și liniștitoare.

– Nu te mișca, îi spuse ea. Doug s-a dus să aducă o camionetă. Ceva trebuie să-i fi ajuns în mintea încețoșată, fiindcă el deschise ochii.

– Sharon?

– Da, eu sunt, răspunse ea stângace, simțind, în pofida stresului, căldura care-i intra în palmă; era atâta timp de când nu se mai atinseseră unul pe altul, încât acest contact era ca o hrană pentru suflet, umplând-o de dor nespus... Doug s-a dus după camionetă, repetă ea, mai clar de data aceasta... o să trebuiască să mergi la spital. Doar pentru un control, ca să fii sigur.

– Nu-i nevoie.

– Ba este. O să merg cu tine.

El își ridică mâna și o puse peste a ei, strâmbându-se ușor din cauza durerii. Vocea îi era atât de slabă, încât ea de-abia îi distingea cuvintele.

– ... mi-a fost dor de tine.

„Oh, Doamne" gândi ea, „și mie mi-a fost dor de tine, Ross n-o să știi niciodată cât de tare..."

Din spatele ei se auziră voci, Doug spunând posomorât:

– Trebuie să mă ajuți să-l urc în camionetă.

– Grăbește-te, omule – n-am de gând să-mi pierd toată ziua, fu răspunsul impacientat al lui Greg.

Lui Sharon îi veni să râdă știind că Doug va fi total neimpresionat de răbufnirea lui Greg și drept urmare, se va mișca și mai încet ca de obicei. Spuse cu o voce vădit neutră, uitând cât de afectată fusese cu câteva clipe în urmă:

– Cred că este vorba de o contuzie minoră. După câte îmi dau seama, n-are oase fracturate. Dar

trebuie să i se facă o radiografie pentru mai multă siguranță.

– Nu știu cum s-a întâmplat așa ceva, de obicei șefu' este foarte atent la lucruri din astea, spuse Doug mohorât.

Sharon știa la ce presiune fusese supus Ross în ultimul timp și simți cum îi crește furia împotriva lui Greg, care-i manipulase viața lui Ross cu sânge rece. Pentru o clipă, nu putu vorbi și-l privi în tăcere pe acesta. Înghiți cu greu.

– Dacă luăm scândura de pe el, Doug, am putea s-o strecurăm sub el și să-l cărăm până la camionetă.

Manevra fu făcută cu o ușurință relativă, fiindcă Ross își pierduse din nou cunoștința. Sharon simți o plăcere răutăcioasă să-l vadă pe Greg, îmbrăcat în costumul lui imaculat, cum îngenunchează în praf. Îi era greu să creadă că peste o zi sau două va scăpa de el... fiindcă nu-i displăcuse nimeni atât de mult în viața ei, ca Greg. Displăcut, era un cuvânt prea dulce, gândi ea în timp ce ajuta la căratul scândurii pe care se afla Ross. Dispreț? Dezgust? Ură? Nu-și dădea seama. Știa doar că încetarea acestei relații artificiale cu Greg îi lua de pe umeri o greutate, egală cu ușurarea pe care o simțise când scăpase de suspiciunile de la spital.

Spatele camionetei era acoperit. Cei doi bărbați urcară înăuntru trupul lui Ross. Sharon spuse ușor:

– Dă-mi mâna, Doug – o să merg cu el.

Greg îi apucă brațul.

– Oh, nu, n-o să te duci!

Își răsuci capul cu nările fremătând.

– Ce înseamnă – n-o să mă duc?

– Înseamnă exact ce am spus. O să mergi cu mine la petrecerea lui Credswell, în seara aceasta și deja am întârziat.

– Greg, îmi pare rău de petrecere. Dar este vorba de o urgență...

O împinse de lângă camionetă, fiindcă Doug asculta conversația lor cu un interes evident. Cu o voce joasă, răgușită de mânie, el șuieră:

– Ai făcut pe Florence Nightingale* până acum și ai fost foarte convingătoare. Dar acum o să vii cu mine.

Încercă să se elibereze, respirând greu:

– Ross e rănit, spuse ea șocată. Trebuie să mă duc cu el.

– Eroismul tău este lăudabil, Sharon, dar complet nenecesar. A primit o lovitură, ei și? – o să supraviețuiască.

Închise ochii încercând să-și limpezească gândurile.

– Poți să ne urmezi cu mașina. Spitalul nu este departe de aici și odată ajunși acolo, o să vin cu tine.

– Nu... Degetele lui i se înfipseră în carne... o să vii cu mine sau înțelegerea noastră cade. Este clar?

Îl privi îngrozită.

– Nu poți...

– Pune-mă la încercare.

---

* Eroina din „Mătăniile" de Barklay, model de abnegație feminină.

Nu putea să dea cu piciorul acestei înţelegeri făcute, nu când mai era atât de puţin până la împlinirea ei şi o costase atât de scump. Simţindu-se bolnavă fizic, cu genunchii tremurând, spuse fără intonaţie:

– Foarte bine, o să vin cu tine. Dar n-o să ţi-o iert niciodată, Greg. Nu-ţi dai seama că fundamental, eşti primul vinovat de acest accident? Dacă nu i-ai fi făcut lui Ross atâtea necazuri, el s-ar fi ferit şi nu s-ar fi lăsat prins sub scânduri.

Greg râse răutăcios:

– Dacă Ross nu poate suporta o uşoară stare de tensiune, este problema lui şi nu a mea. Hai să mergem!

– Dă-mi drumul la braţ mai întâi!

Sub privirea ei de gheaţă, ochii lui Greg se plecară. Îi lăsă braţul spunând bosumflat:

– Grăbeşte-te! La petrecere vin şi nişte oameni importanţi şi nu vreau să întârzii.

Fără să-i dea nici o importanţă, Sharon se înapoie la camion, unde Doug, în mod ostentativ, privea în altă parte. Uitându-se spre profilul înnegurat al acestuia, spuse cu claritate.

– Trebuie să merg cu Greg. O să conduci cu grijă, nu-i aşa, Doug?... În ciuda calmului pe care se forţa să şi-l impună, vocea ei tremura... O să încerc să telefonez la spital în seara aceasta, să văd cum se simte.

– Atunci o să închid camionul la spate, remarcă Doug impasibil.

Amândoi înconjurară camioneta. Ross zăcea nemişcat, cu ochii închişi, faţa lui murdară fiind complet imobilă. Foarte repede, Sharon îşi lăsă mâna pe glezna lui, simţind cum inima i se strânge de dragoste şi durere. Locul ei era cu el şi nu cu Greg. Şi în loc de asta, mergea la o petrecere cu un bărbat pe care-l disprețuia, să se întâlnască cu oameni care n-o interesau câtuşi de puţin. Totul era atât de nedrept.

– Vino, Sharon!

Năucă, ea-i dădu drumul lui Ross, azvârlindu-i lui Doug un zâmbet slab, căruia acesta nu-i răspunse. Simţind cum ochii i se umplu de lacrimi, se întoarse, păşind fără să vadă, spre maşina lui Greg, fără a se mai obosi să vadă dacă Greg o urmează. Auzi zgomotul metalic al uşii camionetei, apoi motorul care pornea şi ea se îndreptă ţeapănă spre automobil. Când ea se aşeză şi Greg o urmă, camioneta plecase. Acum era prea târziu. Decizia fusese luată...

În timp ce Greg băga cheia în contact, spuse cu o voce dură:

– N-o să dai telefon la spital în seara asta, Sharon şi nici n-o să-i ceri noutăţi la telefon, lui Jock. O să te comporţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi o să faci efortul să arăţi că te distrezi bine.

Ea-şi ridică obrazul cu mândrie, scârbită să-i răspundă; nu-i adresă nici un cuvânt pe toată durata călătoriei spre Chester.

Era un orăşel încântător, pe malul mării, şi în alte condiţii i-ar fi plăcut să-i cerceteze străzile largi şi să se plimbe pe falezele lui. Dar întreaga ei fiinţă era atât de concentrată asupra dorinţei ca seara să treacă mai repede pentru a se întoarce înapoi la Marshwinds, încât ar fi putut să se afle în oricare altă parte... Casa gazdei era o minune de modern şi bogăţie, mâncarea şi băutura erau de o calitate excelentă şi mulţi dintre invitaţi erau oameni interesanţi; dar Sharon se mişca în mod automat, aşteptând să treacă timpul, răspunzând politicos la conversaţii, fără a avea idee mai apoi ce spusese, cunoscând oameni ale căror feţe şi nume îi ieşiră din minte, bând mai multă vodcă decât îi făcea bine. De două ori încercase să ajungă la telefon, reuşind să găsească chiar şi numărul spitalului în carte, dar, de fiecare dată, Greg o urmărise şi luând-o de umeri cu o falsă drăgălăşenie, o aduse înapoi, în mijlocul petrecerii. Apăru o mică orchestră. Începu dansul şi mâncarea fu din ce în ce mai multă, pateuri delicioase de crab servite cu salată, stridii, cornuri fierbinţi, urmate de prăjituri cu zmeură acoperite cu frişcă şi fructe proaspete. Cafea şi coniac. Din nou dans. Apoi, în cele din urmă, în sfârşit, oamenii începură să plece. Era ora două dimineaţa.

Odată ajunsă în maşină, Sharon închise ochii. Slavă Domnului că se terminase, gândi ea recunoscătoare. Acum putea merge acasă. Avea o groaznică durere de cap din cauza încordării şi prea multei băuturi; zgomotul motorului era ca torsul unei pisici şi fără să-şi dea seama, adormi.

Nu se trezi până când mașina nu frână și întoarse brusc spre dreapta. Să întoarcă la dreapta? Ar fi trebuit s-o ia la stânga, gândi ea confuză deschizând ochii și clipind din cauza luminii. Se aflau parcați nu în fața fermei, ci în fața unui motel puternic iluminat, ale cărui reclame luminoase arătau că mai sunt locuri libere. Gâtul i se uscase de spaimă.

– Unde suntem? răbufni ea cu vocea încă răgușită de somn.

– Mergem să închiriem o cameră aici.

– Nu!

Ea se chinuia să deschidă portiera.

– Oprește-te Sharon și ascultă-mă... Fără să vrea, capul i se întoarse către el, în urma tonului de comandă al vocii lui. Pentru o clipă sunase ca și cum ar fi fost Ross... N-o să se întâmple nimic... Ochii lui o priviră batjocoritor... Am telefonat în seara aceasta la Marshwinds. Ross s-a întors acasă, nu l-au mai putut ține la spital. Vreau ca asta să fie ultima lovitură – tu și cu mine n-o să ajungem acasă în noaptea aceasta. Și el o să tragă concluziile firești, în mod evident.

– O să neg.

– Dă-i drumul și... noroc!

Își mușcă buza, știind ce ar crede ea dacă ar fi în locul lui Ross...

– Trebuie să mă întorc pentru muls, spuse ea cu încăpățânare.

– Așa o să și faci – peste trei ore... Făcu o pauză. Mă duc să mă înregistrez. Nu încerca ceva

nebunesc, Sharon, ne-am înțeles? Amândoi știm prea bine că toate cărțile câștigătoare sunt în mâna mea.

Cele trei ore petrecute în camera de hotel fură cele mai lungi clipe din viața lui Sharon. Era prea stresată ca să mai poată dormi, și stătu deci încordată pe scaunul de la oglindă, memorizând toate detaliile din jur pentru a nu-și pierde mințile. În timp, vederea unui covor în tonuri de verde, ca cel de aici, o va face să simtă aceeași senzație de frustrare ca și cum s-ar fi aflat din nou în această cameră cu Greg. El se foia pe pat, cu mâinile întinse sub cap, fumând țigară de la țigară. Ar trebui să-i fie recunoscătoare, își zise ea, că el nu-i făcea nici un fel de avansuri; cu câtva timp în urmă, ajunsese la concluzia că poate fi sigură în privința lui, pentru că refuzul ei inițial îi deteriorase mândria bărbătească și nu voia să sufere o altă respingere; în loc de asta, el alesese să o privească cu o mulțumire amestecată cu neplăcere.

Totul, indiferent cât era de neplăcut, trebuia, mai devreme sau mai târziu, să se apropie de sfârșit. Greg se sculă din pat, stinse țigara în scrumieră și răvăși așternuturile în mod sugestiv.

– Trebuia, nu crezi, Sharon? Ești gata?

El își luă haina, și-o trânti pe umăr nepăsător, fără a se obosi să se închidă la guler sau să-și strângă cravata. Toate făceau parte din scenariu, gândi Sharon obosită. Va fi, fără îndoială, foarte convingător totul.

Soarele se înălţase la orizont, la ora la care ajunseră la Marshwinds, iar cerul era roz. Iarba scânteia de rouă, iar păsărelele cântau cu veselie. O zi frumoasă, îşi zise Sharon, în timp ce Greg parcă maşina, fără a fi surprins să-l vadă pe Ross ieşind din casă şi îndreptându-se spre ei. Pe obraz avea un plasture; când se apropie văzu că are şi alte răni pe faţă. Se ţinea rigid. Ochii lui erau de un albastru strălucitor, duri ca oţelul şi ea-şi dădu seama că el nu scapă nici un detaliu al cuplului din maşină: neobişnuita neglijenţă în îmbrăcăminte a lui Greg, oboseala ei evidentă.

– Deci, spuse el tăios, v-aţi întors. Frumos din partea ta, Greg, că ai adus-o la timp la muncă – sau te-ai plictisit de ea?

– Departe de gândul ăsta, frăţioare. Dar o s-o văd din nou în seara aceasta şi mâine seară...

Greg lăsă fraza neterminată, în mod sugestiv.

Sharon văzu cum maxilarele lui Ross se încordează. Ieşi din maşină spunând cu calm:

– Mă duc să mă schimb. La revedere, Greg.

– Ne vedem diseară, scumpo. Ca de obicei.

Sharon mergea spre casă, îndreptându-se spre uşa din spate. Bucătăria, slavă Domnului, era goală, deşi în aer plutea miros de şuncă prăjită şi cafea, care-i făcea greaţă. Se grăbi să se ducă în camera ei.

Totul era atât de familiar, şi totuşi, ea se afla la milioane de mile depărtare de confortul şi siguranţa pe care acestea i le dădeau odată.

Își azvârli pantofii și-și desfăcu fermoarul, lăsând să-i cadă hainele pe duşumea. N-o să le mai îmbrace niciodată, ştia asta. Dintr-un impuls, merse la baie, își acoperi părul și se băgă sub apa fierbinte, ca și cum ar fi vrut să-și înlăture mizeria sordidă din noaptea ce trecuse atât de greu. Închizând robinetele, își descoperi părul și se înfășură într-un prosop. Mișcându-se ca în vis, se înapoie în dormitor.

Și aici visul se sfârși, fiindcă Ross stătea lângă pat, aşteptând-o. Acum, când îl văzu, își dădu seama că, în mod inconştient, se aştepta ca el să fie acolo. Ea rămase înțepenită, cu degetele prinse sub sân, ca să țină prosopul în loc.

– Nu mă aștept ca să crezi, dar n-am făcut dragoste cu Greg, nici acum și nici altădată.

Zâmbetul lui era atât de urât încât ea tresări.

– Ce mare actriță ești, Sharon! Femeia nedreptățită – rol jucat la perfecțiune. Ți-ai irosit talentul ca soră medicală sau lucrătoare la fermă – locul tău este pe scenă.

Se părea că ea nu mai poate spune nimic. El făcu doi pași mai aproape, în așa fel încât nu te puteai înșela asupra furiei din ochii lui. Pe un ton de conversație banală, el adăugă:

– Ești o târfă care te prostituezi, nu-i așa? Te vinzi celui care are mai mulți bani... Fața ei palidă îl mânie și mai tare. O luă de umeri observând cu o plăcere diabolică cum își încleștase mâna peste prosop și cât de speriată părea... De ce ți-e frică? o

ironiză el. Nu pot să-mi imaginez c-aș putea fi un amant mai puțin senzual ca Greg.

Ea spuse cu asprime:

– N-o să ai ocazia să constați.

– Nu? întrebă el mieros.

Își aplecă fața cu o încetineală deliberată și-i zdrobi buzele cu ale sale, apoi își lăsă gura să-i alunece pe gâtul ei până spre începutul sânilor. Pielea ei era fierbinte și parfumată de la duș și trebui ca ea să se retragă doar puțin înapoi ca el să-și iasă din fire. Ca și cum s-ar fi întâmplat altei femei, Sharon se simți ridicată și trântită pe pat, prosopul căzându-i. Înnebunită, ea încercă să se acopere. Și apoi, el se sui peste ea, forțând-o cu greutatea lui să stea lungită și căutându-i cu aviditate gura.

– Nu, Ross! gemu ea. Nu! Este nedrept așa...

Protestul ei îi spori furia.

– N-ai putut nici măcar să mergi cu mine la spital – atât de puțin însemn eu pentru tine!

– Greg nu m-ar fi lăsat. Oh, Ross, nu înțelegi... Vocea ei frântă era ca o rugăminte. Vreau – trebuie să mă crezi!

Brusc, luându-i pe amândoi prin surprindere, întreaga încordare pe care Sharon o suferise în ultimele ore se revărsă într-un hohot de plâns. Ea se răsuci pe o parte, își băgă capul în saltea, umerii scuturându-se de suspinele ce o sfâșiau.

Ca prin ceață, îl auzi pe Ross mormăind:

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

El își mută greutatea de pe ea și Sharon își puse pumnul în gură să-și înăbușe plânsul isteric.

– Îmi... îmi pare rău, tremură ea.

– M-am săturat de toate... Cuvintele lui căzură peste ea ca un duș rece, într-atât erau de lipsite de sentiment... Îmbracă-te și vino în hambar, Sharon. Peste o săptămână, acest loc nu va mai fi al meu, deci, începând de acum, o să-ți dau un preaviz de o săptămână. Ce o să faci după, este treaba ta. Poți să te muți la Greg. Poți să te întorci la Montreal. Nu mă interesează, atâta timp cât nu mai ești pe lângă mine!

Respirația ei se opri în gât, dureroasă. Când ușa se închise ea-și ridică fața plină de lacrimi. Rămase singură în cameră. Camera, după cele spuse de Ross, va mai fi a ei doar pentru câteva nopți. Se așeză, frecându-se la ochi. Doar cu câteva săptămâni în urmă, acest loc i se păruse un cămin, promițându-i o căldură de care fusese lipsită toată viața... dar fusese o simplă iluzie, știa asta acum. Mareea se retrăsese, lăsând-o singură pe plajă printre visuri și speranțe.

CAPITOLUL IX

Trecură două zile. Ross o ignora pe Sharon cu o duritate care altădată i s-ar fi părut amuzantă; în loc de asta, avea senzația ca și cum o parte din ea ar fi fost amputată și n-ar mai fi putut să se simtă întreagă niciodată. Jock își menținea atitudinea de politeţe glacială; Doug, bineînțeles, păstra tăcerea lui posomorâtă – cel puțin, acesta nu se schimbase. Între o zi și alta, soarele pălea, ploile ușurând oarecum starea de tensiune de la Marshwinds. Dar în rest, Sharon se simțea ca și cum ar fi fost pe un teren minat, unde dintr-un moment în altul te puteai aștepta la o explozie.

Explozia, atunci când se produse, veni dintr-un loc neașteptat. Greg o luase la clubul lui ca să cineze. Era noaptea „doamnelor", camerele înalte erau pline cu zgomot de conversație, clinchet de pahare și străluciri de diamante. În mod automat, Sharon se comportă ca de obicei, nedând atenție mâinii lui Greg care i se odihnea când pe umeri, când îi încercuia mijlocul. Răspunse cu politeţe tuturor celor pe care-i întâlni, făcu câteva remarci pertinente în cadrul conversațiilor la care luă parte, își sorbi lichiorul – excelent dealtfel, și aștepta ca totul să se sfârșească. După cină, când Greg

dispăru undeva, ea ajunse față în față cu Keith Hastings. El se uita la ea, încercând să-și amintească de unde o știe.

– Sharon Reid, îi spuse ea politicos. Ne-am întâlnit la ferma Marshwinds, unde lucrez pentru Ross Bowen.

În această adunare distinsă, ei îi făcu plăcere deosebită să fie atât de precisă, fiindcă era absolut sigură că nimeni din încăpere nu lucra pentru nici un fel de salariu.

– Ah, da, îmi amintesc... El își ridică paharul și din sclipirea ochilor săi, se vedea că nu este la primul... Trebuie să mă felicițI, domnișoară Reid. Peste exact patru zile, Marhwinds va fi a mea.

Ea-l privi năucită.

– Poftim?

– Hârtiile sunt toate întocmite – de fapt, eu și cu Greg am hotărât totul despre asta, azi. Bineînțeles, nimic nu va fi finalizat până la sfârșitul lunii, din cauza termenelor din testament. Dar tot ceea ce mai trebuie sunt două semnături și un cec, natural!

Râse din suflet de propria lui apreciere.

– Cred că trebuie să fie o greșeală, domnule Hastings, spuse ea cu precizie, punându-și paharul jos pe masă. Vedeți, se întâmplă să știu faptul că Greg plănuiește să-i vândă ferma lui Ross. Are de gând să vă decline oferta.

Keith Hastings o bătu pe umeri părinteşte.

– Nu, nu, draga mea – totul este stabilit, greșești. Oricum, nu trebuie să-ți oboseşti căpșorul

cu astfel de lucruri. Lasă-le pe seama mea şi a lui Greg.

Cu o furie rece, ea-l contrazise cu încăpăţânare.

– Greg va vinde Marshwinds lui Ross, pentru un sfert de milion de dolari.

– Şi să piardă o jumătate de milion? râse Keith, luând din nou o gură din pahar. Nu te amăgi, Sharon. Greg nu va trece peste bani, nici dacă este vorba de sentimente de familie. Nu că n-ar avea cu mult mai mulţi bani decât fratele lui vitreg.

Sharon încercă să înlăture senzaţia paralizantă că Keith Hastings spune adevărul, zicând cât putea de calm:

– Dar nu s-a stabilit încă nimic, nu-i aşa? Greg nu poate vinde Marhwinds până la întâi ale lunii august.

– Adevărat. Dar toate formalităţile au fost făcute. Chitanţe şi documente au fost adunate, gata să fie semnate. Şi eu am făcut toate angajamentele financiare – banii mei sunt la fel de buni ca ai lui Greg şi el ştie acest lucru.

Era adevărat. Trebuia să fie. Greg continuase cu planurile sale de a vinde Marshwinds lui Keith Hastings. Concluzia inevitabilă era, bineînţeles, că n-avusese niciodată intenţia să-i vândă lui Ross, la preţ redus; şi la fel cum se jucase cu Ross în tot acest timp, se jucase şi cu ea. Împingând-o să continue. Ştiind tot timpul că în ultima clipă nu-şi va ţine făgăduiala. Şi ce garanţie avusese ea? Niciuna. Nimic în scris, spusese Greg. Acum, când era prea târziu, ea ştia c-ar fi trebuit să insiste asupra unui

document care să le consfinţească înţelegerea, pentru că fără aşa ceva, Sharon n-avea nici o putere.

Toate aceste gânduri îi trecură cu rapiditate prin minte. Spuse cu amărăciune:

– N-o să beau cu dumneata pentru achiziţionarea lui Marhwinds, domnule Hastings, pentru că ştii la fel de bine ca şi mine că prin cumpărarea fermei deposedezi un om, de locul pe care-l iubeşte. Un loc pentru care a trudit cu trupul şi sufletul. Un om mult mai bun decât veţi fi vreodată dumneata şi Greg. Dădu din cap cu răceală. Bună seara.

Se întoarse încet, cercetând camera şi căutându-l din ochi pe Greg, prin mulţimea bine îmbrăcată. Nu-i trebui mult timp ca să-l localizeze. Acesta stătea lângă uşă, într-un grup, fluturându-şi ţigara prin aer, cu o faţă congestionată în timp ce le povestea acestora o istorie picantă, se pare. Cu maxilarele strânse, ea începu să-şi croiască drum prin mulţime. Trăgându-l de mânecă pentru a-i atrage atenţia, zise fără menajamente:

– Trebuie să-ţi vorbesc... Ea zâmbi cu artificialitate celor care-l înconjurau. Este ceva urgent – o chestiune de afaceri. Sunt sigură că o să ne scuzaţi.

Greg se uită repede la profilul ei hotărât.

– Scumpo, n-am putea...

– Nu.

El dădu din umeri cu o veselie căutată.

– Mă întorc imediat, zise el, permiţând să fie dus în hol, unde un imens candelabru dădea strălucire

panourilor de mahon. Cu o răbdare exagerată, el întrebă:

– Ce este, Sharon?

– Plecăm! Chiar acum.

– Nu fi proastă...

– Pentru că dacă nu plecăm, o să fac o scenă ce n-a văzut Parisul... În obraji îi apăruseră două pete de culoare... În faţa tuturor prietenilor tăi. N-ai vrea să fac asta, nu-i aşa?

Cu toate defectele lui, Greg nu era un tâmpit, o singură privire spre faţa ei şi se convinse că ea se va ţine de cuvânt. Bosumflat, el capitulă.

– Hai să mergem.

Odată ajunsă în maşină, ea spuse cu o voce extrem de clară:

– O să ne întoarcem acum la Marhwinds, Greg, şi o să-i spui lui Ross despre înţelegerea dintre tine şi mine, apoi o să-i dai un act în scris că poate cumpăra locul pentru un sfert de milion.

În timp ce Greg întorcea gânditor cheia în contact, inima ei începu să bată nebuneşte văzând expresia de pe faţa lui.

– Chiar aşa?

– Da, spuse ea hotărâtă.

El râse ieşind din parcare şi scoţând maşina în stradă.

– O să te duc înapoi la fermă, dacă asta vrei.

Între ei se lăsă tăcerea. Sharon spuse ameninţător:

– Şi despre rest?

– Nici vorbă, scumpo... Cu o nesinceritate evidentă, adăugă după o pauză... Îmi pare rău.

– Vrei să-mi spui că înțelegerea a căzut?

– Îhî... niciodată n-a fost adevărată, Sharon. Mă gândeam c-ar fi distractiv să vă despart, pe tine și pe Ross.

Mai furioasă decât fusese vreodată, ea șuieră:

– Am vorbit cu Keith Hastings și el mi-a povestit că totul a fost stabilit. În naivitatea mea, credeam că el greșește.

– Foarte rău, scumpo. În patru zile Marshwinds va aparține lui Keith. Nu înțeleg de ce faci atâta caz – Keith vrea să-l păstreze pe Ross ca administrator pentru cel puțin o lună. O să trebuiască să se mute din casă, dar nu văd de ce ar fi asta o problemă.

– Știi foarte bine că Ross n-o să accepte! îi replică ea cu pasiune. Deci, niciodată n-ai crezut nici un cuvânt din tot ceea ce mi-ai spus. N-ai avut intenția să-i vinzi ferma lui Ross.

Ei mergeau pe cel mai nou dintre podurile care treceau peste golf.

– Bineînțeles că nu – mă crezi prost?... Masca de suavitate și bonomie îi dispăruse de pe față; în vocea lui se afla doar brutalitate... Tu ești cea proastă, crede-mă. Nu-mi închipuiam că o să cazi în plasă, dar voiam să te încerc. Și apoi, tu ai făcut-o... dar bineînțeles că ești îndrăgostită de Ross până peste cap, nu-i așa?

– Sentimentele mele pentru Ross sunt treaba mea, i-o întoarse ea cu răceală.

Ea-şi închise ochii, încercând să se gândească, în timp ce Greg conducea maşina prin trafic. Întreaga ei fiinţă se revolta la gândul de a-i cere ceva lui Greg, mai ales că era sigură în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută că acesta o va refuza, dar trebuia să încerce.

– În cele din urmă, o să-i spui lui Ross despre ce este vorba? Ca astfel el să afle de ce ieşeam împreună?

Râse ascuţit.

– Nu.

– Te rog...

– Ce-ar însemna asta pentru mine, Sharon?

– Presupun că nimic... Adăugă cu neplăcere... În afară de conştiinţa faptului c-ai face un lucru onest şi decent.

– Ar trebui să mă cunoşti mai bine decât atât.

Era atât de al naibii de încrezut şi de plin de el... Nemaifiind în stare să-l privească, ea începu să se uite pe geam; maşina înghiţea milele unele după altele, iar sentimentele fetei erau într-o totală dezordine. La început, emoţia care predomina era uşurarea; nu mai trebuia să continue să iasă cu Greg şi să se prefacă a se bucura de compania lui. O să se descotorosească de toate hainele pe care i le-a cumpărat el, decisese ea răutăcioasă. Dar pe măsură ce părăsiră oraşul şi câmpia devenea din ce în ce mai pastorală, din când în când apărând lacuri şi mlaştini, uşurarea îi fu înlocuită de nelinişte. Sigur că putea să-i povestească lui Ross despre încercarea ei temerară de a salva ferma – dar o va

crede el oare? Ea ar crede, dacă ar fi în locul lui? Dacă el n-o va crede, asta însemna că nu numai Marshwinds este pierdută, ci şi buna părere pe care o avusese el despre ea, împreună cu orice speranţă ca el s-o ia de soţie...

Ajunseră la periferia oraşelului, unde, cu multe săptămâni în urmă, ea-i ceruse lui Steve s-o lase. Cu o strângere de inimă se trezi întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine ca el s-o fi ascultat. Nu ar fi ajuns niciodată la Marshwinds şi nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Ross... Ca şi cum gândurile i s-ar fi îndeplinit, ea văzu un Mercedes alb parcat la marginea bordurii.

– Opreşte, Greg, ceru ea cu răsuflarea tăiată. Nu este maşina lui Ross?

El opri, spunând cu o voce specială:

– Cred că ai dreptate. Este numărul lui de înmatriculare... Scoase un hohot de râs... Mi se pare că fratele Ross îşi îneacă necazul în băutură.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu o voce ascuţită.

– A parcat lângă cârciumă.

Avea dreptate. Luminile de neon ale localului sclipeau monoton. Ferestrele erau acoperite cu jaluzele, ca nici unul dintre trecători să nu poată vedea înăuntru. Locul avea un aer misterios, oarecum sinistru.

– Ross n-ar putea să fie aici, spuse ea nesigură.

– Nu bea acasă din cauza lui Jock, replică Greg. Este un singur mod de a ne convinge că este înăuntru, intrând şi văzând.

Să mai fie văzută încă o dată în compania lui Greg?

– Nu trebuie să vii. Mă duc singură.

– Pentru nimic în lume n-aş vrea să lipsesc de la acest spectacol, spuse el mieros.

„Dacă Ross încearcă într-adevăr o uitare temporară, Greg este ultimul om pe care are nevoie să-l vadă."

– N-o să intri acolo, Greg.

El o apucă de bărbie cu indulgenţă, ignorând forţa care zăcea în spatele acestui aer calm.

– Nu mă poţi opri, scumpo.

– Dacă intri în cârciumă cu mine, mâine o să scriu o scrisoare preşedintelui clubului tău în care o să-i povestesc despre învoiala făcută cu tine şi felul în care ai retractat-o.

– Nu poţi să faci asta – n-ai nici o dovadă.

– Nu, n-am şi o să arăt acest lucru în scrisoare. Dar nu crezi că astă ar putea determina nişte bârfe interesante pe seama ta?

– Căţea!

Ea-şi dădu capul pe spate şi râse:

– Ce duplicitar eşti, Greg! Necazul este că petrecând prea mult timp cu tine, am început să aplic metodele tale... Brusc, ea suspină... Sper să nu te mai văd niciodată, Greg Bowen. O să-mi fie foarte greu să uit ce mi-ai făcut mie şi lui Ross... Nu mai era nimic de adăugat... Adio, spuse ea hotărâtă.

Ieşi din maşină şi trânti uşa după ea cu un sentiment de eliberare; oricé s-ar întâmpla, scăpase de

această legătură oribilă cu Greg. Aranjându-şi şalul pe umeri, merse spre intrare şi împinse uşa greoi.

Aerul fetid o lovi ca o rafală – cald, rânced, mirosind a bere, fum de ţigară şi transpiraţie. Clipi, încercând să-şi acomodeze privirea cu lumina chioară, ţinând strâns de marginile şalului. Rochia pe care o purta era foarte elegantă şi avea un corsaj ajustat; o grămadă de capete bărbăteşti se întoarseră ca s-o privească şi, dintr-odată, ea fu bucuroasă că nu era îmbrăcată cu rochia albastră, altă rochie aleasă de Greg. Erau şi câteva femei în cârciumă, observă ea cu uşurinţă, dar erau doar câteva şi erau însoţite. Un chelner trecu cu o tavă plină cu căni de bere pe lângă ea; Sharon păşi înăuntru căutându-l din ochi pe Ross.

De la masa cea mai apropiată, un bărbat chicoti:

– Cauţi pe cineva, puicuţo? Poţi să vii la masa mea.

Era „făcut", râsul lui arăta că petrecuse multe ore în cârciumă. Ochii lui erau obraznici. Sharon spuse cât mai clar:

– Îl caut pe Ross Bowen. Ştii cumva dacă este aici?

Unul dintre ceilalţi bărbaţi vorbi tare:

– Este în camera cealaltă, domnişoară... Îşi drese vocea jenat... A fost acum câtva timp. Eşti sigură...

Ea-i azvârli un zâmbet generos, făcându-l să se înroşească.

– Mulţumesc.

Croindu-şi drum prin camera aglomerată şi zgomotoasă, cu mai multă siguranţă acum, când ştia încotro se îndreaptă, ajunse în camera mai îndepărtată şi se opri în prag.

Îl văzu pe Ross imediat. Stătea singur la o măsuţă lipită de perete. În faţa lui se aflau un pahar gol pe jumătate şi altul plin; se uita ţintă spre tăblia mesei. În ciuda atmosferei însufleţite din cârciumă, ea înţelesese de ce acesta stătea singur; era ceva prohibitiv în figura lui, un mesaj de izolare impusă care ar fi descurajat pe oricine ar fi vrut să se aşeze lângă el. Ea răsuflă adânc, şi fără a avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ce o să-i spună, trase un scaun şi se aşeză la masa lui.

Trăsăturile îi era sumbre, ochii stinşi. Spuse cu o voce urâcioasă:

– Ia te uită cine-i aici – Florence Nightingale!

Ea n-ar fi suportat ca el să înceapă s-o jignească, aşa că zise cu o voce calmă:

– Ross, hai acasă.

Aceste vorbe fură nefericit alese.

– Dar nu există „acasă", Sharon, nu-ţi dai seama? Nu mai este pentru mine. Şi pentru tine n-a fost niciodată.

– Jock o să se îngrijoreze din cauza ta.

– Jock este plecat în vizită la un vechi prieten de marinărie, care locuieşte la Annapolis. Altfel crezi că aş face asta?

Inima fetei se strânse; mândrul şi stăpânitul Ross, ajuns să-şi caute uitarea într-o cârciumă aglomerată şi zgomotoasă.

– Lasă-mă să-ți conduc mașina, înapoi spre Marshwinds. Nu poți conduce în starea asta.

Greg s-ar fi opus și s-ar fi certat cu ea; Ross abia zise:

– Voiam să iau un taxi... Fără a-și schimba expresia, întrebă... Unde este Greg?

– S-a întors la Halifax. N-o să-l mai văd niciodată.

– Oh, s-a săturat de tine?

Genele ei tremurară. Știa că nu era cazul să-i povestească lui Ross toată tărășenia acum, în acest loc – mai ales că n-avea garanția că el o va asculta, măcar.

– Să mergem, repetă ea răbdătoare.

Foarte încet, el se ridică îndreptându-se și se sprijini de masă cu pumnii încordați. Și ea se ridică în picioare, luptându-se cu compasiunea pe care o simțea pentru el. Cu un intens efort de voință el încerca să se țină drept, deși se clătina ușor. Sharon știu că nu era cazul să se ofere să-l ajute. Fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă el o urmează, se întoarse pe același drum pe care venise, trecând pe lângă masa unde întrebase de Ross; bărbatul amețit ridică paharul spre ea în semn de salut.

– L-ai găsit? Norocos tip – eu te-aș duce cu mine acasă, în fiecare zi.

Ea se înroși, auzind răsuflarea precipitată a lui Ross. Pentru a-i distrage atenția, fata deschise ușa și-l întrebă:

– Îmi dai cheile de la mașină?

El se scotoci în buzunar și i le întinse.

– Cine era tipul acela?

– Când am intrat aici, l-am întrebat de tine, fiindcă nu te vedeam.

– Ce naiba a crezut Greg când te-a lăsat să intri singură într-un loc ca acesta?

Vocea lui era plină de mânie.

Ea descuie uşa pasagerului de la Mercedes.

– N-am vrut să-l iau eu cu mine, replică ea scurt.

Dacă s-ar fi uitat la Ross ar fi văzut cum faţa acestuia devine nedumerită, ca şi cum ar fi vrut să-şi înlăture o idee care-i venise brusc în cap. Dar ea nu observă, pentru că era ocupată să se aşeze la volan. Îndreptă Mercedesul în trafic, încercând să-şi rememoreze comenzile şi mai târziu, când se uită cu coada ochiului la însoţitorul său, acesta stătea cu ochii închişi, iar vântul ce intra pe geam îi zburlea părul. Pe neaşteptate, ea fu cuprinsă de un val de iubire atât de puternic, încât maşina se smuci din cauza neatenţiei. Se forţă să se concentreze asupra condusului.

Probabil că lui nu i se păruse nimic în neregulă, aşa că restul drumului decurse fără nici un fel de incidente. Totuşi, în momentul în care se opri în faţa casei şi-şi luă mâinile de pe volan, Sharon constată că acestea erau transpirate, dar nu din cauza condusului. A-l avea pe Ross lângă ea era dumnezeiesc şi chinuitor în acelaşi timp, gândi ea nefericită; atât de aproape, dar atât de imposibil de departe. Zise cu o voce ce se voia normală:

– Am ajuns, Ross.

El nu spuse nimic. Ieşi din maşină şi o luă prin iarbă spre casă; ea avu impresia că el păşeşte cu grijă, pentru că graţia obişnuită a mişcărilor lui lipsea. Odată ajuns în bucătărie, el îşi scoase cămaşa şi o azvârli pe un scaun, după care se duse la chiuvetă. Băgându-şi capul sub robinet dădu drumul la apa rece pe care şi-o împrăştie pe umeri şi pe piept. După aceea, închise robinetul, luă un prosop şi începu să se frece cu putere în cap şi peste bust. Când se uită spre Sharon, privirea lui albastră arăta normal – îşi revenise din beţie. O măsură din cap şi până în picioare.

– Deci... spuse el rar, iată-ne singuri în casă.

Ochii ei se închiseră pentru o fracţiune de secundă.

– Şi Jock?

– Nu vine până mâine. Este multă vreme de când n-a mai plecat de aici. Deci, suntem singuri, Sharon.

Dacă în vocea sau în expresia lui ar fi văzut o urmă de căldură, fata s-ar fi bucurat de o asemenea singurătate, fiindcă nu exista nimeni pe lume cu care să fi dorit să fie, mai mult decât cu el. Dar el vorbise fără nici un fel de sentiment şi în felul în care-i aştepta răspunsul, era un calm periculos.

Cu o lejeritate studiată, fără a-l privi în ochi, ea îl sfătui:

– Ar fi bine să mergi la culcare, deoarece altfel, n-o să fii mâine în stare să mulgi. Şi eu sunt obosită.

– Eu nu sunt obosit deloc, Sharon... Ocoli masa şi se opri în faţa ei... Ar fi păcat să ratăm o astfel de ocazie, nu crezi?

– Ross, am îndurat destul pentru o singură seară, spuse ea vlăguită. Te rog...

– Deci, tu şi cu Greg aţi fost la o petrecere?

Ea dădu mută din cap.

– Nu te înţeleg, Sharon, dai cu piciorul la o grămadă de bani, mai mulţi decât am avut eu vreodată.

– N-a fost vorba de bani, răbufni ea. Niciodată n-a fost.

– Şi atunci pentru ce a fost totul?

Gura lui îi înăbuşi răspunsul în timp ce mâinile-i apucaseră spatele lipind-o de-a lungul trupului său. În sărutul lui nu era nici un pic de tandreţe sau grijă pentru nevoile ei. Ea se luptă împotriva acestui asalt, înţepenindu-se şi proptindu-şi mâinile în pieptul lui. Dar trecuse prea multă vreme de când Ross n-o mai sărutase şi îmbrăţişase; chiar când se zbătea, ea simţi căldura şi transpiraţia ca semne ale unei dorinţe năprasnice ce-i invadase trupul şi ştiu în adâncul fiinţei sale că are nevoie să şteargă amintirea urâtă a lui Greg, suprapunând peste ea frumuseţea sălbatică, adevărul iubirii lui Ross. Buzele ei se desfăcură. Când simţi prima apropiere a gurii lui, îşi ridică mâinile să-i mângâie părul des şi umed care i se încreţea la ceafă. Era un sărut care părea să dureze o veşnicie şi pentru Sharon însemna pace şi împlinire după o lungă despărţire. Când se simţi ridicată, nu opuse nici un fel de

rezistență, îngropându-și capul în scobitura gâtului lui. Obrazul ei se lipi de umărul lui.

Ross o puse pe pat într-o cameră de care ea își dădu seama că era a lui. Ca prin ceață, zări un amestec de alb și gri de o simplitate absolută ca a unei chilii de mănăstire. Apoi, în câteva clipe, el își dădu jos chiloții și se așeză lângă ea, liniile sculpturale ale trupului său fiind puternice și frumoase. Fără grabă, el îi desfăcu baretele subțiri ale pantofilor cu tocuri înalte, mângâindu-i cu degetele tălpile și gleznele. La această atingere, fiecare nerv al ei se trezi la viață. Apoi, mâinile lui alunecară peste trupul ei; cu acea lipsă de grabă ce era plină de senzualitate, îi desfăcu rochia, o trase peste șolduri și coapse, lăsând-o să cadă pe dușumea. Cele două petice de dantelă erau ultimele piese de îmbrăcăminte care mai rămăseseră pe ea; acestea arătau mai mult decât ascundeau și erau o provocare prin ele însele. Într-o tăcere deplină, Ross începu să-i frământe sânii, cu fața concentrată asupra a ceea ce făcea. Sharon își spuse că nu văzuse niciodată ceva mai frumos decât pielea lui bronzată de pe degete, care se plimbau pe albeața trupului ei. Uitase totul în afară de Ross și de dorința acestuia pentru el; se părea că Greg nu existase niciodată. Fără să se mai gândească la asta, știa că, cu trupul ei, i-ar putea aduce lui Ross capacitatea de a uita... poate dacă el o să facă dragoste cu ea, o să-și dea seama de iubirea ei. Asta era ceea ce-i putea oferi ea, gândi Sharon cu strângere de inimă.

Când el începu s-o sărute din nou, dinţii lui muşcându-i buzele, ea răspunse cu toată generozitatea firii ei, lipindu-se mai tare de el, pipăindu-i muşchii puternici ai spatelui. Mâinile lui erau pretutindeni, mângâind, frământând, cercetând, cerând, aducând-o pe fată într-o stare de excitare mai puternică decât tot ceea ce simţise ea vreodată. Că şi el era la fel de înfierbântat, nu exista nici o îndoială. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea-şi simţi şoldurile mişcându-se sub el, într-un ritm instinctiv, vechi de când lumea – îşi dorea să fie al ei, în cel mai primitiv şi real mod. Uitând că el nu spusese nici un cuvânt, fără să-i pese că asta ar fi reprezentat o formă de ameninţare din partea lui, îi strânse capul la sâni, murmurându-i în ureche.

– Ross, te vreau atât de mult – niciodată n-am simţit aşa ceva.

Mâinile lui înţepeniră. Brusc, ea-şi dădu seama de greutatea lui care o presa în saltea. Ross îşi ridică faţa şi, într-o clipă de durere şi groază, ea văzu că el este furios, dorinţa îi fusese înlocuită de o mânie intensă, care-i îngustase ochii.

– Ce-ai spus? întrebă el.

– Am spus că te doresc, reuşi ea să răspundă. Ce este greşit în asta?

– Ce altceva ai mai zis?

– Că nu m-am simţit aşa niciodată.

– Deci n-ai simţit în acest mod cu Greg... Cu dinţii lui albi sclipind în faţa bronzată, şuieră... De asta eşti aici? El nu ţi-a fost suficient. Nu te-a satisfăcut, ăsta-i necazul?

Pentru moment, ea era prea împietrită ca să reacţioneze în vreun fel şi-l privi îngrozită. Apoi, înţelesul acestor cuvinte, crud şi foarte urât, îi pătrunse în minte. Ochii ei, care doar cu câteva clipe înainte fuseseră umbriţi de plăcere, se întunecară de o furie de necontrolat. Îşi ridică mâna şi-l plesni peste faţă; sunetul pielii lovite sparse tăcerea şocant.

Fata se chirci în pat, speriată de propria ei acţiune şi simţind cum o doare încheietura mâinii, în timp ce pe obrazul lui apăruse o pată roşie. Cum ar fi putut să-i răspundă?

– A fost o prostie să spui asta, bâigui ea.

– Adevărul doare, nu-i aşa? o ironiză el.

– Ross, nu m-am culcat niciodată cu Greg...

– Nu mă face să râd! V-am văzut pe amândoi. Ştiu că aţi stat la motel. Şi mai ai obrazul să-mi spui să nu te-ai culcat cu el!... O privea ca şi cum ar fi dispreţuit-o, mai rău decât atât, de parcă s-ar fi dispreţuit el că era cu ea... Nu ştiu ce dracu' caut eu cu tine, aici, mormăi el... Dumnezeu să mă ajute, dar o parte din mine a fost încântată să te vadă intrând în cârciumă.

Îşi smuci picioarele şi se aşeză pe marginea patului, cu capul sprijinit în mână.

Simţindu-se ca şi când ar fi fost făcută din bucăţele, Sharon se chinuia cu încheietoarea de la sutien. Avea amarul gust al înfrângerii în gură; Greg câştigase şi ea pierduse. Nu-i mai rămânea decât să se retragă cu cât mai multă demnitate posibilă. Îşi luă rochia şi şi-o trase peste cap, cu

degete țepene și neîndemânatice. Apucându-și pantofii cu mâna, traversă camera în picioarele goale și ieși. Riscând o privire furișă peste umăr, observă că Ross stătea în aceeași poziție. Și el era un înfrânt, gândi ea cu o claritate dureroasă; se vedea după umerii lui căzuți și încovoierea spinării. Și nu putu să-l ajute cu nimic... Între ei se căscase un hău imens, care nu putea fi traversat.

CAPITOLUL X

Sharon intră în camera ei şi se aşeză pe pat, cu picioarele strânse sub ea, pentru a şi le încălzi. Nemaiobosindu-se să aprindă lumina, privea fără să vrea, în întuneric. Îl pierduse pe Ross – era mai mult ca sigur. Ea şi cu Greg îşi făcuseră treaba foarte bine, nimic nu-l va mai convinge pe Ross că ea era nevinovată şi nu fusese încurcată cu Greg. Mai mult decât atât, pierduse orice şansă de a salva Marshwinds pentru Ross. Şi chiar fără Marshwinds, chiar dacă printr-o minune ar crede în nevinovăţia ei, n-ar cere-o niciodată de nevastă... era prea mândru ca să facă asta. Deci, îl pierduse din toate punctele de vedere.

Nici chiar în cele mai rele zile ale ei de la spital, Sharon nu fusese cuprinsă cu atâta intensitate de singurătate şi disperare. Primise o lovitură prea puternică pentru a plânge, o rană prea adâncă pentru a fi vindecată prin raţiune sau speranţă. În câteva zile, chestiune de ore, ea se va depărta de Marshwinds şi de Ross; ar putea, presupunea ea, să se întoarcă la Montreal şi să se forţeze să-l uite – să uite săptămânile încântătoare petrecute printre câmpuri, livezi şi hambare. N-avea nici o idee cum ar putea să facă asta deoarece, în pustietatea ce i se

înfăţişa în imaginaţie, nu era chip să se ascundă de adevărul implacabil al dragostei ei pentru Ross, care era adânc împlântată în sufletul său. Distrugerea amintirii lui ar fi însemnat distrugerea ei.

Trecu multă vreme până când fata se mişcă şi atunci, o făcu doar ca să se ghemuiască sub cuvertură, încercând să-şi găsească uitarea în somn. Trebuie că dormise iepureşte fiindcă auzi imediat paşii lui Ross care se ducea la muls. Se îmbrăcă repede, fericită că avea ceva de făcut şi se grăbi spre luncă în lumina zorilor, pentru a aduce vacile. Dar numai când le îndreptă spre staulele lor, Myrtle, ca de obicei nevrând să intre, ei îi veni ideea salvatoare. Poate că şi acest gând îi aduse primul zâmbet din acea zi. Myrtle, cu încăpăţânarea ei, îi amintea de maică-sa şi bunică-sa; oricum, ea o privea ţintă pe Myrtle fără a fi în stare s-o convingă să intre în staul şi din nefericire, alese şi staulul lui Sally.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sharon! Dă vaca asta la o parte!

– Oh... îmi pare rău, murmură ea luând un băţ şi ghidând-o pe Myrtle în direcţia corectă.

Dar când reuşi s-o bage pe Myrtle la locul ei, nu se mai gândea absolut deloc la vacă. Se gândea la Rowena. Rowena avea bani şi Ross avea nevoie de bani. Dar Rowena, aşa cum îşi amintea ea prea bine, o lăsase să înţeleagă clar, chiar de la prima întâlnire, că este o femeie bogată şi este adesea inoportunată, lucru pe care îl detesta. Dacă ea, Sharon, mergea să-i ceară ajutor pentru Ross, acest

lucru va distruge noua prietenie ce se înfiripase între Rowena şi ea? Această prietenie valora mult în ochii fetei şi n-ar fi vrut ca relaţia să înceteze. Şi totuşi, Rowena era singura rază de soare într-o situaţie ce părea fără ieşire; de dragul lui Ross, nu trebuia nimic precupeţit.

Era în camera cu ustensile şi spăla canistrele când Ross intră şi veni lângă ea.

– Plec în partea de jos a luncii, ţipă el ca să acopere zgomotul pompelor. Gardul trebuie reparat!

Sharon dădu din cap, bucuroasă că-l vedea plecând. Îşi făcu restul treburilor în grabă, fugi în casă, făcu un duş şi se îmbrăcă cu rochia mov. Apoi se întoarse în bucătărie. Cheile de la maşină erau lângă chiuvetă, acolo unde le lăsase noaptea trecută. Le băgă în buzunar, şi-i scrise un bilet lui Ross, în care-i explica pur şi simplu că se duce s-o viziteze pe bunica ei şi a luat maşina, urmând să se întoarcă după prânz. Ştia că el se va înfuria, dar în acest stadiu al lucrurilor nu vedea ce importanţă ar mai avea aceasta. Grăbindu-se să iasă, privi în jur să vadă dacă Ross nu-i prin apropiere şi se aşeză la volan.

O luă pe cel mai scurt drum pe care-l cunoştea şi merse până la limita vitezei legale, aşa încât era relativ devreme când trase în faţa casei în stil victorian pe care Rowena o numea cămin. Ieşi din maşină, urcă scările şi sună la uşă. Aceeaşi servitoare îi deschise uşa, numai că de data aceasta părea mai sigură pe ea decât prima dată. Încă o

dată, ea aşteptă în holul lambrisat ca apoi să fie condusă în salonul aflat în partea din spate a casei. De data aceasta pe faţa siluetei cu păr alb era un surâs de bunvenit.

– Sharon, ce surpriză! Ce mai faci?

Sharon se aplecă şi sărută obrazul veştejit; în această dimineaţă, Rowena mirosea a cel mai scump parfum Yves St Laurent. Apoi, aceasta se aşeză brusc pe unul din acele scaune incomode pe care le văzuse fata cu ocazia primei vizite. Acum, că se afla aici, Sharon nu avea nici o idee despre ce urma să-i spună. Bunica ei era de-a dreptul încântată s-o vadă; nu exista nici o îndoială. Va fi la fel de încântată când va afla de ce a venit? Inoportunată... cuvântul răsuna în mintea fetei. Neştiind ce să spună, ea-şi umezi buzele.

– Ai mâncat?

– Oh... ăă... nu. Dar nu-i nimic, nu mi-e foame.

Dar Rowena apucă clopoţelul de pe masa chinezească de lângă ea şi se apucă să sune. Apăru servitoarea şi i se comandă un mic dejun.

– Şi acum, spuse Rowena privindu-şi mâinile în poală, de ce nu mi-ai spune ce s-a întâmplat?

– Se vede pe faţa mea? întrebă fata îngrijorată.

– Da. Este în legătură cu acel bărbat tânăr al tău, foarte chipeş şi foarte dificil?

La o astfel de descriere a lui Ross, lui Sharon îi fu greu să nu fie amuzată.

Dădu din cap, începând să se joace cu cordonul de la rochie.

– Totul este atât de încurcat, Rowena! izbucni ea. Nu ştiu ce să fac!

– Începe prin a-mi povesti.

Fata clipi nervoasă, hotărâtă să nu plângă; deşi vocea bunicii sale părea calmă, Sharon distinse totuşi îngrijorarea din ea. Spuse repede, înainte de-a o părăsi curajul:

– În trei zile, Ross o să piardă Marshwinds, răbufni ea. Şi el mă urăşte – chiar mă disprețuieşte. Crede că sunt amanta fratelui lui vitreg.

Rowena se aplecă în faţă, vizibil intrigată.

– Nu, nu-mi dau seama deloc. Nu-mi închipuiam că viaţa la o fermă poate să fie atât de interesantă. Şi acum, începe cu începutul, Sharon. De ce este Ross pe cale de a pierde Marshwinds? O vinde?

Încercând să-şi pună gândurile într-o ordine coerentă, Sharon se avântă în povestirea paternităţii lui Ross, testamentul lui Gerald şi maşinaţiile lui Greg. În mijlocul povestirii, fu întreruptă de sosirea unui mic dejun copios, cu omletă, cafea şi pepene, mic dejun pe care-l atacă cu poftă, spre marea ei surpriză; în timp ce mânca, ea-i spuse despre propunerea lui Greg şi naivitatea ei de a-l crede că-şi va ţine cuvântul.

– Deci, la sfârşitul lunii, Keith Hastings va fi stăpân la Marshwinds, încheie ea, luând cu cleştişorul de argint o bucăţică de zahăr şi punându-şi-o în cafea. Este singurul cămin pe care Ross l-a cunoscut vreodată. Şi el o să-l piardă!

Ochii Rowenei erau plini de energie, iar părul alb îi încadra fața ca o aureolă.

– Keith Hastings este omul cel mai lipsit de caracter, spuse ea prompt. Eu sunt în strânsă legătură cu comunitatea oamenilor de afaceri din această zonă; el n-are o reputație bună. Ar fi o mare nenorocire ca el să cumpere Marshwinds – am o părere foarte proastă despre cei care transformă zonele agricole în cu totul altceva. Trebuie făcut ceva în acest sens.

Sharon sorbi o gură de cafea, simțindu-se mult mai relaxată acum, când îi împărtășise Rowenei temerile ei; propria ei mamă, gândi ea cu tristețe, n-ar fi primit o astfel de destăinuire, nici măcar n-ar fi ascultat și nu i-ar fi dat atenție; în relația dintre mamă și fiică, Sharon fusese cea puternică.

– Greg Bowen... murmură Rowena tare. El este cu firma Broadstairs, Hart și Bowen, nu-i așa?

Sharon se încruntă.

– Așa cred. I-am cunoscut la o petrecere la care am fost cu Greg, acum o săptămână.

Ea își aminti că era îmbrăcată cu rochia de un albastru electric; Arnold Broadstairs, un domn de modă veche, nu fusese impresionat. Chiar și acum se simți roșind când îi veni în minte felul ironic în care o privise acesta, concluzionând că este alt fluture ce se învârte în jurul lui Greg.

– Cam o dată la șase luni, Arnold Broadstairs mă cere în căsătorie, spuse Rowena cu o neglijență care aproape o decepționă pe Sharon. Nu mi-ar fi greu să exercit o oarecare presiune, dacă putem

spune așa, asupra lui Gregory Bowen. Cred că o să descoperi că înainte de a se încheia termenul de vânzare al lui Marshwinds, ferma îi va fi oferită lui Ross la cel mai scăzut preț posibil. La urma-urmei, dacă povestea lui Greg ar fi cunoscută, i s-ar putea produce un mare rău. Halifax este o comunitate prea mică pentru el ca să facă astfel de lucruri fără a fi pedepsit; trebuie să-și păstreze o anumită imagine, cred că-ți dai seama.

– Ăsta-i șantaj, Rowena!

– La atac se răspunde cu atac, dragă. Ca să fim sigure că n-o să fie o întorsătură de ultim moment, o să-i trimit lui Ross al tău întreaga sumă de cumpărare. O să-ți completez un cec. Eu și cu el o să stabilim termenele.

– Rowena... de data aceasta, Sharon nu-și mai stăpâni lacrimile... El nu este Ross al meu, adăugă ea copilărește.

– Atunci, este timpul ca să fie. Acum, o să te rog să mă scuzi câteva minute, vreau să-i dau un telefon lui Arnold.

Cu silueta dreaptă, Rowena ieși din cameră; o figură fragilă și subțirică ce intra într-o bătălie împotriva a doi șnapani, Greg și Keith. Zâmbindu-și pentru această categorisire făcută, Sharon o urmări plecând. Va fi o înfrângere sigură a acestora, presimți ea.

Ridicându-se în picioare, se duse la fereastră uitându-se la câmpurile înverzite și pline de pace. Marshwinds îi va aparține lui Ross... va fi al lui

pentru tot restul vieții sale. Pentru acest moment, era un motiv suficient de fericire...

În foarte scurtă vreme, Rowena reveni și se duse la fereastră, lângă fată.

– Știam eu că Arnold o să înțeleagă situația, reflectă ea. Poate că data viitoare când mă va cere de nevastă, o să-i spun „da". Este așa de reconfortant să fii cu un bărbat care are creier – mai ales când are simțul umorului. Oricum, asta n-are legătură cu problema noastră. Greg va fi la Marshwinds la orele trei și jumătate, în această după-amiază, cu toată documentația necesară. Am telefonat la bancă și banii vor fi transferați imediat. Eu o să-i scriu un bilet lui Ross, pe care o să i-l dai tu... O privi pe nepoata ei drept în ochi... Restul este treaba ta.

– Este și a lui, bunico.

Ultimele vorbe îi scăpaseră din gură lui Sharon și aproape trecură neobservate. Dar nu chiar. Rowena scutură brațul nepoatei, cu ochii plini de recunoștință pentru prietenia care se crease între ele două, prietenie atâta vreme necunoscută.

– Prostii! Dacă nu poți să-l faci pe om să alerge după tine, nu ești fiica mamei tale și nici nepoata mea... Adăugă cu hotărâre... Vreau să dansez la nunta ta, Sharon, și cât mai curând.

– În acest caz, și eu aștept să dansez la a ta.

De data aceasta Rowena rămase fără replică.

– Destul cu aceste prostii. Poate că, în loc de a-ți da ție un bilet pentru Ross, ar fi mai bine să-i telefonez – cred că ar fi mai simplu. Și acum, ar trebui

să pleci. Cred că o să trec să vă văd pe amândoi poimâine.

– Aştept cu nerăbdare, răspunse Sharon cu simplitate. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, bunico.

Mişcată, Rowena replică:

– Mărită-te cu Ross Bowen şi fă-mă străbunică.

Roşindu-se şi râzând în acelaşi timp, Sharon spuse:

– Faci ca totul să pară prea uşor!

– L-am întâlnit doar o dată, Sharon, dar a fost suficient să-mi dau seama că este ceea ce îţi trebuie. Nu se întâlneşte pe toate drumurile o astfel de combinaţie de putere şi onestitate... În ochii Rowenei apăru o licărire... Dacă aş fi fost cu patruzeci de ani mai tânără, ţi-aş fi fost o rivală serioasă – întotdeauna am avut o slăbiciune pentru ochii albaştri.

– Eşti nemaipomenită! Ar fi mai bine să plec – şi, mulţumesc, bunico.

– Cu plăcere, draga mea.

Şi nu exista nici un dubiu în mintea lui Sharon că acesteia îi făcuse plăcere, într-adevăr.

Drumul spre casă fu lipsit de evenimente. În vârful dealului ce se ridica lângă fermă, Sharon ieşi din maşină pentru câteva minute. Clădirile erau micşorate din cauza distanţei, iar livada era redusă la nişte şiruri sinuoase ce se întindeau de-a lungul dealului. Lunca de lângă promontoriu strălucea în soare, străjuită de apa albastră a mării. Totul era incredibil de frumos şi, după ziua de astăzi, totul îi va aparţine lui Ross.

Pentru prima dată i se întâmplă să se întrebe dacă el o să-i fie recunoscător că se băgase în afacerile lui. Poate că o să fie nemulţumit că ea fusese aceea care salvase Marshwinds pentru el; la urma-urmei, o dispreţuia din cauza legăturii ei cu Greg. O să rămână oare cu ea la fermă? Sau el o să-i spună să plece după expirarea lunii?

Plăcerea de care era cuprinsă la vederea imaginii din faţa ei se evaporă. Era uşor pentru Rowena să spună că Ross era bărbatul care-i trebuia lui Sharon; dacă Ross nu gândea aşa, nici un fel de încercare de ajutor din partea Rowenei nu i-ar fi fost de folos. Încet, Sharon intră în maşină şi se îndreptă în direcţia fermei.

Când ajunse în faţa casei, opri şi intră în bucătărie. Jock punea vasele în maşina de spălat. El dădu din cap către ea, cu o expresie nedumerită pe faţă.

– Bună ziua, domnişoară. Este carne rece şi salată în frigider.

Ea puse cheile pe un raft, simţindu-se brusc obosită.

– Nu cred că mi-e foame, Jock. Unde este Ross?

– A plecat la bancă... Făcu o pauză... Arăta ca alt om, dacă se poate spune asta.

Pentru că acum avea Marshwinds, de aceea era atât de fericit, gândi ea.

– Ăsta-i un lucru bun... Mă duc mai bine să mă schimb şi să mai fac ceva treburi la păşune – să duc lucernă.

Se grăbi în camera ei, îşi luă o pereche de blugi şi o bluză albastră, iar părul şi-l strânse în două codiţe. În hambar zburau rândunele care intrau şi ieşeau prin găurile de aerisire. Altfel, era tăcere. Sharon ieşi şi aduse camioneta lângă uşă, după care începu să aducă lucernă din hambar şi s-o încarce în aceasta. Când consideră că era suficient şi era pe cale să termine, auzi o voce din spate.

– Aici erai, deci.

Deşi vorbele fuseseră spuse pe un ton prozaic, se ghicea un soi de ameninţare în spatele lor.

Lăsând în pace lucerna, ea se întoarse, ştiind cui aparţine vocea.

– Bună, Greg, spuse ea cu o voce lipsită de emoţie.

El intră în interiorul hambarului, pantofii lui de piele sunând neobişnuit pe scândurile nerindeluite. Mai devreme, liniştea din hambar i se păruse lui Sharon dumnezeiască. Acum, atmosfera devenise apăsătoare. Îl văzuse pe Greg în diferite ipostaze: jovial om de afaceri, amabil, răzbunător. Dar nu-l văzuse niciodată într-o astfel de stare de furie. Instinctiv, ea se dădu înapoi, dar el făcu câţiva paşi mai aproape de ea. El spuse ceva atât de obscen încât Sharon se îngălbeni la faţă.

Stăpânindu-se, ea spuse cu răceală:

– Pe Ross vrei să-l vezi, nu pe mine.

– Maşina lui Ross era parcată lângă bancă atunci când am trecut prin oraş. Am venit aici special ca să te felicit pe tine.

Într-un moment de nebunie, ea se gândi la Rowena şi tot ce spusese aceasta despre nuntă.

– Pentru ce? întrebă ea slab.

El făcu încă un pas spre ea.

– Pentru că ai obţinut tot ce-ai vrut de la mine. Pentru ce altceva? Inteligent din partea ta să mă forţezi prin Arnold.

Nu exista nici o altă ieşire. Sharon spuse încordată:

– Dacă ţi-ai fi ţinut promisiunea, n-am fi ajuns la asta.

– Căţea! Mi-ai distrus orice şansă de a face ceea ce intenţionam să fac.

Imprudentă, ea-i replică:

– Poate o să te înveţi minte să-ţi ţii cuvântul altă dată.

Zâmbetul lui era o grimasă urâtă.

– Este puţin cam târziu pentru asta, nu crezi? Pentru că oricum, sunt compromis, Sharon, am de gând să mă aleg cu ceva beneficii. Tu şi cu mine, s-a presupus că suntem amanţi. Acum, o să transformăm asta în realitate.

Mişcarea lui fu atât de rapidă, încât ea fu cât pe ce să cadă. El o strânse lângă trupul lui şi faţa ei ajunse lângă a ei, înainte ca Sharon să înceapă să se lupte pentru a se elibera.

– Nu fi tâmpit, Greg! gemu ea, ştii că n-o să reuşeşti ceva cu asta.

– Noi vom fi singurii care ştim că se întâmplă pentru prima dată. Eu n-o să spun, iar pe tine, cine crezi c-o să te creadă?

El credea în tot ce spunea şi, probabil, avea dreptate; cine ar fi crezut-o pe ea? Frica îi strânse gâtlejul. Ochii i se dilatară. Disperată, îl lovi cu piciorul şi se smuci în faţă şi în spate cu toată greutatea, încercând să scape din mâinile lui.

Ar fi reuşit dacă el n-ar fi fost atât de hotărât şi puternic. Mai mult decât atât, Greg îi puse o piedică, ce o făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate, în fân. Apoi, ea se trezi cu el deasupra ei, greutatea lui sufocând-o. Una din mâinile lui îi ţintui braţele, iar cealaltă începu să-i frământe sânii. Ea-şi ţinu răsuflarea ca să ţipe şi-şi răsuci gâtul pentru a-i evita sărutarea. Dar el îi apucă obrazul, forţând-o să-şi întoarcă faţa şi, timp de o clipă înfiorătoare, ea-şi dădu seama că este lipsită de apărare în faţa lui şi nu-l poate opri. Ţipătul îi fu înăbuşit de gura lui care se apăsă peste a ei. În faţa ochilor fetei începură să danseze luminiţe. Scârba şi frica dându-i o forţă de care nu se ştia în stare, ea încercă să-şi tragă picioarele de sub el, dar îi fu imposibil. Prinsă în cursă, de-abia mai putând să respire, îşi simţi capul învârtindu-se.

Apoi, dintr-un moment într-altul, ca într-un vis, se trezi zăcând singură în fân. Greutatea lui dispăruse de pe ea. Putea din nou respira. Auzind un zgomot înfundat, de lovitură, deschise ochii. Scena ce i se înfăţişa în faţa ochilor era incredibilă.

Neauzit de ea sau de Greg, Ross intrase în hambar; el trebuia să fi fost acela care o scăpase de Greg. Sunetul pe care-l auzise, realiză ea ridicându-se într-un cot, era pumnul lui Ross care

se izbise de falca lui Greg, fiindcă din colţul gurii acestuia din urmă curgea un firicel de sânge. Tonul vocii lui Ross avea în el ceva ucigaş.

– Aş putea să-l omor pentru ceea ce ţi-a făcut, Sharon, şuieră el. Îţi dai seama, nu-i aşa? Ai face bine să crezi asta, Greg, fiindcă dacă te mai prind din nou în apropierea ei, întâi o să te lovesc şi apoi o să-ţi pun întrebări. Mai ai curajul?

Greg arăta înspăimântat, faţa lui căpătând o tentă cenuşie. Dar şi în situaţia asta, el încercă să mintă.

– Nu făceam nimic din ceea ce nu am făcut şi înainte, mormăi el. Întreabă doar...

Fără milă, Ross îşi întări strânsoarea în jurul gâtului lui Greg, aşa încât explicaţia acestuia se pierdu într-un bâlbâit.

– Minţi, spuse Ross cu hotărâre. Te-am avertizat când am intrat pe uşă. Aşa-zisa aventură a ta cu Sharon n-a fost altceva decât teatru. Prefăcătoria a fost a naibii de bună, ţine cont că mă convinseseşi. Dar a fost teatru, bineînţeles... Dezgustat brusc, îşi lăsă mâinile să cadă şi se dădu înapoi; Greg se rezemase de perete, cu cravata desfăcută şi cu părul lui îngrijit, acum zburlit... Ross continuă... Hai în casă să semnăm hârtiile acelea şi să terminăm cu afacerea. Apoi te vreau dispărut din viaţa mea, Greg. Marshwinds nu este suficient de încăpătoare pentru noi amândoi. Te urmez imediat.

Încercând să pară demn dar nereuşind decât să fie jalnic, Greg păşi pe podeaua hambarului şi apoi ieşi afară. Sharon nu respiră uşurată decât după

ce-l văzu plecând. Cu privirea încă ameţită din cauza şocului, aştepta să vadă ce va face Ross.

El îngenunche lângă ea, în fân.

– Te-a rănit?

– Nu, totul este în regulă. M-a speriat, doar atât.

– Bastardul!

Sharon se înfioră din cauza blândeţii din vocea lui Ross.

– Sunt bucuroasă că ai venit când a trebuit.

– Ar fi trebuit să-l întrerup mai devreme. Mi-a trebuit un minut ca să-mi dau seama ce spune – că totul a fost teatru... Îi scutură uşor umărul... De ce n-ai rămâne aici? Îmi trebuie doar câteva minute să termin afacerea cu Greg şi pe urmă o să vin aici.

El îi dădu la o parte părul de pe frunte şi, la privirea lui tandră, ea începu să tremure, dar de data aceasta nu de frică.

Spusă ascultătoare, lipsindu-i energia şi voinţa ca să-l contrazică:

– Bine.

Buzele lui îi atinseră obrazul şi ea se simţi învăluită de o fericire intensă.

– Sharon, eu nu... vocea lui Ross se frânse. O să vorbim mai târziu. Trebuie mai întâi să termin cu Greg. N-o să întârzii.

Îl urmări cum pleacă, admirându-i linia dreaptă a spatelui şi mersul plin de graţie ca al unui animal sălbatic. Ar fi trebuit să termine cu lucerna, presupuse ea... dar era încă răvăşită de întâlnirea cu Greg; se forţă să-şi scoată din minte mâinile lui aspre şi brutalitatea strângerii acestora. Slavă

Domnului că de-acum încolo el nu va mai avea motive să vină la Marshwinds. Urmărindu-şi şirul gândurilor, constată că ea însăşi ajunsese la concluzia că ar fi vrut să rămână aici. Chiar aşa era? Chiar dacă Ross credea în nevinovăţia ei cu privire la raporturile ei cu Greg, asta nu însemna că el mai dorea încă să aibă de a face cu ea.

Stătea lungită în fân, mult prea obosită ca să se mai gândească la ceva. Indiferent dacă va rămâne sau va pleca, gândi ea, va avea cel puţin satisfacţia să ştie că Ross n-o credea o mică târfă care se culcase cu bărbatul pe care el îl ura atât; era un gând ciudat de reconfortant. Era plăcut, şi pacea bătrânului hambar, întreruptă de prezenţa lui Greg, reveni. Particule de praf pluteau în aer, luminate de razele de soare ce pătrundeau prin ferestre. Fusese o zi lungă şi ea era obosită... ochii i se închiseră şi, peste câteva clipe, adormi.

*

O jumătate de oră mai târziu, Ross reveni în hambar. Ezită în prag, ochii lui încercând să se obişnuiască cu întunericul. Apoi o văzu pe fată şi se îndreptă spre ea, cu paşi uşori.

Sharon stătea nemişcată, cu palma sub obraz, cu păru-i negru albăstrui răsfirat peste fân. Pleoapele de sub sprâncenele negre erau viorii, ca şi când violetul ochilor ei ar fi iradiat prin ele. Pieptul i se urca şi cobora uşor în ritmul respiraţiei.

El stătu câteva minute observând-o, cu o expresie indescifrabilă pe chip. Poate că-şi amintea de o

altă dată, o noapte ploioasă şi furtunoasă când găsise o fată dormind în hambarul lui... Apoi el îngenunche lângă ea, îi luă mâna care stătea în sus şi o duse la buze.

Sharon se trezi treptat, intrând dintr-un vis despre Ross în realitatea altui vis, în care buzele lui fierbinţi erau lipite de palma ei. Ea-i zâmbi somnoroasă.

– A plecat? întrebă ea.

Nu era nevoie să spună la cine se referă.

– Da, a plecat. Şi nu se va mai întoarce... Zâmbetul lui conţinea o fericire imensă... Marshwinds este a mea, Sharon. Legal şi irevocabil a mea!

Numai acum, ea recunoscu faţă de sine însăşi că se temuse de o întorsătură de ultimă oră a lucrurilor, care l-ar fi făcut pe Greg învingător. Ea se ridică în şezut, punându-şi o mână pe braţul gol al lui Ross.

– Îmi pare atât de bine, spuse ea cu simplitate. Asta înseamnă o lume întreagă pentru tine, nu-i aşa?

– Da.

O unică silabă, dar care părea să-i spună lui Sharon tot ceea ce presupusese de atâtea ori: Marshwinds era idealul vieţii lui Ross, de departe mult mai important decât orice femeie. Genele ei lungi şi dese coborâră pentru a-i acoperi ochii.

– Poţi să-ţi faci planuri acum, să faci toate modificările pe care le doreşti, ştiind că totul este al tău, murmură ea. Este o mare diferenţă să ştii asta.

– Uită-te la mine, Sharon.

Contra voinţei ei, ea privi în sus.

– Bineînţeles că este o diferenţă. Înseamnă că n-o să fiu lăsat pe drumuri, înseamnă că o să mă bucur de beneficiile muncii pe care am investit-o în acest loc. Nu ştiu cum să încep să-ţi mulţumesc, Sharon. Dacă n-aţi fi fost tu şi bunica ta, aş fi fost scos de aici în trei zile.

– A fost opera bunicii mele, se disculpă ea în grabă. Ea este aceea care-l cunoştea pe Arnold Broadstairs şi ea este aceea cu banii.

– Dar tu eşti aceea care te-ai dus şi ai rugat-o. Şi tu eşti aceea care ai suportat avansurile lui Greg, fiindcă te gândeai că o să poţi salva ferma pentru mine.

Ea se uită la el nedumerită.

– De unde ştii toate acestea?

– Mi-a spus bunica ta destule... Ochii lui sclipiră... Este o doamnă, bunica ta. Fiindcă mi-a spus de asemenea că dacă eu sunt în stare să cred că eşti încurcată cu Greg, nici nu merit să-te am.

– Oh... Sharon îl privi mută, simţind cum se îmbujorează. Încercând să spună ceva, adăugă în grabă... Greg nu vorbea serios. N-a avut niciodată intenţia să-ţi lase Marshwinds.

– Bineînţeles că nu, răspunse Ross supărat. Eşti prea încrezătoare, Sharon – în timp ce eu nu sunt suficient de încrezător. El îi ţinea încă mâna şi se uita la degetele ei subţiri şi bronzate, ca şi cum nu le-ar fi văzut niciodată şi ar fi vrut să-şi graveze în memorie orice detaliu legat de acestea... La

început, din cauza lui Peter, te-am luat drept un fel de consumatoare de droguri. Pe măsură ce am ajuns să te cunosc, mi-am dat seama că era o imagine greşită şi că tu erai curajoasă şi cinstită. Şi apoi, a apărut Greg... Făcu o pauză frecându-i unghia de la deget... Am reacţionat aşa violent pentru că era vorba despre Greg, spuse el în cele din urmă. Este singura scuză pe care o pot oferi. Numai Dumnezeu ştie cât am încercat în decursul anilor să fiu cu adevărat frate pentru el, chiar să fiu prieten cu el – dar a fost imposibil. El preţuia tot ceea ce eu uram; acumularea de bani pentru puterea conferită de aceştia, lipsa totală de respect pentru mediul înconjurător, folosirea oamenilor drept robi într-un joc financiar care este imoral. Oh, aş putea să spun multe... Deci, când v-am văzut pe tine şi pe el împreună, mi s-a făcut roşu în faţa ochilor. Singurul mod în care mă puteam comporta era să mă retrag... Sunt sigur că n-a fost cel mai înţelept lucru... Se strâmbă... În mare parte a fost vorba de gelozia veche de când lumea. Nu puteam suporta să mă gândesc la voi împreună, la el sărutându-te şi atingându-te.

Inconştient degetele lui se încleştară peste ale ei.

– Mă doare, spuse ea încet, în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

„Gelozie? De ce ar fi fost Ross gelos?"

Poate că răspunsul era scris pe faţa lui. Spuse fără nici un fel de ezitare:

– Vezi, te voiam pentru mine. După acea zi petrecută pe plajă, cred că ţi-ai dat seama.

– Da... Îi trebui fiecare grăunte de curaj ca să-i pună importanta întrebare.

– De ce mă vrei, Ross? Ce este atât de special la mine?

El râse cu indulgenţă.

– Hai, Sharon, trebuie să cunoşti răspunsul la asta.

Ochii ei scânteiară.

– Dacă l-aş fi cunoscut nu te-aş fi întrebat.

Ca şi cum nu s-ar fi putut abţine, el o strânse la piept şi-şi afundă faţa în părul ei parfumat.

– Mi-ai dat chiar acum unul din motive – pentru că eşti plină de spirit. N-o să mă laşi baltă, nici pe mine şi nici pe vreunul dintre copiii noştri, nu-i aşa, iubirea mea? Oh, Sharon, nu ştii ce vreau să-ţi spun? Îţi spun că te iubesc. Că m-am îndrăgostit de tine în acea noapte când te-am găsit aici cu părul tău negru ca pana corbului şi ochii tăi mari violeţi. Dar mă luptam împotriva acestui sentiment. Cum putea o fată cu un mijloc atât de subţire încât aş fi putut să-l frâng cu mâinile mele, să-mi întoarcă tot universul pe dos? O fată venită de nicăieri, cu un trecut despre care refuza să vorbească?... O ploaie de sărutări se abătu de-a lungul gâtului ei... Asta îmi spuneam tot timpul. Dar degeaba. Cu fiecare minut petrecut în compania ta, mă îndrăgosteam şi mai tare de tine... Îşi ridică brusc faţa cu o privire neliniştită... N-ai spus nici un cuvânt, Sharon, poate că nu mă iubeşti, dar sunt dispus să aştept. Să mă ajute Dumnezeu, dacă n-o să te aştept şi zece ani, dacă asta vrei. Ştiu că eşti unica femeie

din lume cu care vreau să mă căsătoresc. Vreau să trăiesc cu tine până în ultima zi a vieții mele. Și vreau să fii mama copiilor mei.

Fu rândul ei să-l strângă mai tare. Cu un amestec de hotărâre și jenă, ea-și ridică fața pentru a-l săruta. Era un sărut care-i spunea, fără cuvinte, tot ce era în inima ei; când în cele din urmă se despărțiră, ea-i spuse încet și simplu:

– Te iubesc, Ross. Cum aș putea să nu te iubesc? Tu ești tot ce mi-am dorit și-mi voi dori vreodată.

Ca și cum trupul lui ar fi putut să exprime ceea ce cuvintele nu puteau, el o lăsă în jos, în fân, acoperindu-i cu o ploaie de sărutări fața și buzele, mâinile lui fiind nerăbdătoare să-i atingă trupul; dorința ei pentru el era la fel de puternică și impetuoasă ca a lui. Totuși, într-un soi de înțelegere mutuală, ceva îi făcu să se despartă.

– Te vreau, Sharon... Îi luă mâna și i-o puse pe piept pentru a-i simți bătăile inimii... Nu există nici un dubiu că vreau să te fac a mea. Dar... ochii lui se încrețiră cu veselie... promite-mi că o să te măriți cu mine, cât mai curând posibil. Aș aștepta, mai degrabă, până când ne vom căsători. Poți să înțelegi asta?

– Sigur că pot... Sharon își trecu degetele peste buzele lui, încântată de noua libertate pe care o avea, de a-l atinge; sentimentul de siguranță pe care i-l dădea dragostea lui nou descoperită o făcea să simtă plăcerea de care era cuprins el, în urma acestei mângâieri timide... Și eu aș aștepta, Ross.

Cred că sunt de modă veche. Mi-ar place să îmbrac o rochie lungă şi albă şi să ştiu că ea simbolizează darul trupului, dar şi al sufletului meu, care vor fi în grja ta.

– Ştiam c-ai să înţelegi, dragostea mea. Şi-ţi promit din tot sufletul să te iubesc şi să am grijă de tine până la sfârşitul zilelor mele.

Cu ochii strălucind de fericire, ea-i prinse faţa în mâini şi-l sărută uşor pe gură:

– Promit acelaşi lucru.

– Din afara hambarului se auzi zgomotul exagerat al unor paşi târşâiţi, de asemenea şi sunetul unui gâtlej care se limpezea.

– Ross? Eşti acolo, domnule?

Ross se ridică în şezut, cu faţa luminată de râs.

– Poţi să intri, Jock... Sharon, ai fân în păr. Cam dizgraţios, nu-i aşa, Jock?

– N-aş putea spune asta, domnule.

– Ce delicat eşti, Jock! Apropo, fii primul care ne felicită. În cele din urmă am convins-o pe Sharon să mă ia de bărbat – mi-a trebuit cam mult timp, nu crezi?

– Chiar începusem să mă întreb, replică Jock de formă. Felicitări, domnişoară. Aţi pus mâna pe un bărbat cum trebuie.

– Ştiu asta, Jock.

Ross îşi trecu mâna prin propriul păr, scoţând nişte firicele de fân, cu o surpriză prefăcută.

– Cum au ajuns astea aici? Jock, trebuie să existe un motiv ca să-mi fi ajuns fân în păr.

– Aha, domnule. Doug spune că s-a rupt o osie de la tractorul verde şi că vacile au trecut prin gard şi au ajuns în livadă.

– La naiba!... Ross surâse către Sharon... Ar trebui să mergem. Asta o să fie probabil povestea vieţii noastre, Sharon – întotdeauna la o fermă o să fie momente de criză. Te înspăimântă?

– Nu, atâta timp cât tu o să ai grijă de Myrtle! răspunse ea chicotind... Sări în picioare şi-i întinse o mână ca să-l ajute... Hai să mergem.

El îi păstră mâna într-a lui şi amândoi ieşiră din hambar în plin soare, unde pământul verde al lui Marshwinds îi aştepta.

— SFÂRŞIT —

Lucrând la ferma lui Ross Bowen, Sharon descoperi că nu este singura persoană care are o viaţă grea. Ferma, în orice moment putea fi pierdută de Ross din cauza fratelui său Greg, un individ total lipsit de scrupule.

Singura salvare a lui Ross rămânea Sharon dar acesta încă nu ştia.

Încă o dată, el o strânse; sub obraz, simţea căldura pielii lui, prin cămaşa subţire de pânză. Nu crezuse c-ar fi putut să fie vreodată atât de fericită. Ross avea încredere în ea.... Dacă el o credea, poate că o va şi iubi şi ce-ar fi putut să fie mai minunat decât asta ?

THE BEST

I.S.B.N 973-9169-15-5

Lei 1600